

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2012/07 (40) • 5 Ekim 2012 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Sermaye devleti,
işçi ve emekçileri savaşa
sürüklüyor...**

Emperyalist savaş ve saldırganlığa

Geçit yok!

İÇİNDEKİLER

Yeni Ekimler için	
devrime hazırlanıyoruz!	3
Sermaye devleti savaşa hazırlanıyor!	4
Sayfalarından kan damlıyor!	5
AKP'nin 4. Kongresi.....	6
Bozuk düzende sağlam çark olmaz	7
Oslo tartışmaları yerini yine	
imha planlarına bıraktı	8-9
Ulucanlar şehidi Habip Gül mezarı başında	
anıldı!.....	10
Baraj mizansen ve tasfiye operasyonu...11	
Elit Çikolata'da işten atma saldırısı.....	12
Eylül ayında iş cinayetlerinde 83 ölüm..13	
"Direnmek yaşamaktır!"...	14
GOP'ta işçilerin yeni mevzisi kuruldu! 15	
Alevilik sorunu	16-17
4+4+4 sisteminde	
özel gereksinimli çocukların durumu. .	18
Eğitimin gericileştirilmesine karşı	
mücadeleye!	19
Avrupa işçi ve emekçilerin	
eylemleriyle çalkalanıyor	20
Kıtalar da grevler, protestolar.....	21
Alman devletin "4. zenginlik ve	
yoksulluk raporu" ve yakıcı gerçek . . .	22
Kapitalizm, işçinin sermayeye	
çevrilmiş kanıdır!	23
Birleşik, kitlesel, devrimci bir	
6 Kasım için!.....	24-25
4+4+4, harçlar, dershaneler, sınav sistemi,	
yeni YÖK Yasası.....	26-27
Cam fanus içinde metamorfoz	28
Neşet Ertaş'ın ardından...	29
Bahçelievler Katliamı.	30
Mücadele postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2012/07 (40) * 5 Ekim 2012
Fiyatı: 1 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Gazetemizin yayına hazırlandığı sırada Urfa Akçakale'de yaşanan son gelişmeler Suriye'ye dönük savaş hazırlığını kritik bir aşamaya getirdi. Akçakale'ye top mermisi düşmesi sonucu 5 kişinin hayatını kaybetmesi olayı, aylardır savaş kışkırtıcılığı yapan, Suriye topraklarında süren savaşın dolaysız bir parçası olan Türk sermaye devleti için Suriye'ye dönük saldırganlığı tırmandırmanın yeni bir fırsatına dönüştürülmüş bulunuyor. Emperyalistler hesabına yürüttüğü savaş politikasıyla gerek Suriye'de gerekse bu topraklarda dökülen kanların her damlasından sorumlu olan sermaye devleti, Akçakale'de yaşanan olayın da birinci dereceden sorumlusudur. Zira bu toprakları Suriye'ye yönelik emperyalist müdahalenin savaş üssüne dönüştüren, dolayısıyla bu gerici savaşların da dolaysız bir hedefi haline getiren sermaye devletidir.

Akçakale'de yaşanan gelişmeleri fırsat bilen sermaye devleti hızla misilleme saldırıları gerçekleştirerek, Suriye topraklarını ateşe tutmuş durumda. Yanı sıra, Suriye'ye yönelik emperyalist müdahalelerin önünü açacak olan savaş tezkeresi de gazetemizin yayına hazırlandığı şu sıralar mecliste oylanmakta. Bütün bu gelişmeler emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı mücadeleyi büyütmenin, kapıya dayanan savaş tehdidine karşı işçi sınıfı ve emekçileri harekete geçirmenin kritik önemini bir kez daha ortaya koyuyor.

Bu açıdan 7 Ekim Ankara mitinginin önemi çok daha artmış bulunuyor. Sınıf devrimcileri 7 Ekim hazırlıklarını ve bizzat mitingün kendisini son gelişmelerle birlikte ele almalı, emperyalist savaşa karşı tepkileri açığa çıkarmak için değerlendirmelidir. Kaldı ki, Suriye sürecinin ve yürütülen savaş hazırlığının mitingün gündemine rengini vereceğinden kuşku duymamak gerekiyor.

Sınıf devrimcilerinin komünist hareketin 25. yılı vesilesiyle yapacağı etkinliklerin hazırlıkları bütün

hızıyla sürüyor. Geline aşamada İstanbul, İzmir ve Ankara'da yapılacak etkinliklerin ön hazırlık süreci önemli bir yerde duruyor. Bununla birlikte etkinliklerin etkili bir şekilde duyurulması, işçi sınıfına, emekçilere ve ilerici-sol kamuoyuna farklı yönleriyle birlikte taşınabilmesi sürecin bir başka önemli ayağını oluşturuyor. Bu açıdan bütün bir dönem etkinlik çalışmalarını gazetemiz üzerinden yansıtmaya devam edeceğiz. Bu konuda faaliyet yürüten bütün okurlarımızın haber, röportaj, değerlendirme vb. katkılarını bekliyoruz.

Ekim Gençliği
www.ekimgencligi.net
günlük yayında!

Aylık Sosyalist Gençlik Dergisi
Ekim 2012 * Sayı: 140 * Fiyatı: 2 TL

Birleşik, kitlesel, devrimci bir 6 Kasım için!

Bologna sürecine neden ihtiyaç duyuldu?

DEV-GENÇ, gençliğin mücadelesine yol gösteriyor!

Mikail Aslan ile sanatı ve Alevilik üzerine...

Parasız eğitim yalanlarına, ticari eğitime, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı

140. sayı

6 Kasım'da Kitapçılarda...
alanlara!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantev.org

25. YIL
DEVRİME HAZIRLANIYORUZ!

İşçilerin birliği halkların kardeşliği etkinliğinde buluşalım!

İzmir: 3 Kasım Cumartesi
Saat: 19.00
İsmet İnönü Kültür Merkezi / Fuar
İrtibat tel: 0 531 343 74 67
3kasimetkinlik@gmail.com

Ankara: 11 Kasım Pazar
Saat: 13.00
Çankaya Belediyesi Vedat Dalokay Kokteyl Salonu (Kurtuluş Parkı içi)
ankarabirlikkardeşlik@gmail.com

Katılımcılar:
-Etkan Şeşen
-Şair Mehmet Özel
-Yazar Volkan Yaraşır
-Mamak İKE Müzik Topluluğu
-Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu

Katılımcılar:
-Etkan Şeşen
-Abdal (H. Tolga İlhan)
-Grup Günyüzü
-Mamak İKE Müzik Topluluğu
-Ve Sanat Tiyatro Topluluğu

Katılımcılar:
-Mikail Aslan
-Etkan Şeşen
-Abdal (H. Tolga İlhan)
-Tanyeri Şiir Topluluğu
-Mamak İKE Müzik Topluluğu
-Kalkas Halk Dansları Topluluğu

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu
BDSF

25. YIL

DEVİRİME HAZIRLANIYORUZ!

Yeni Ekimler için devrime hazırlanıyoruz!

Sınıf devrimcileri, Kasım ayında gerçekleştirilecek kitle etkinlikleri ile komünist hareketin 25. yılını kutlamaya hazırlanıyor. Komünist hareketin toplam deneyimi ve sınıf devrimciliği çizgisinde yarattığı yılların birikimi üzerinden şekillenecek etkinlikler, “25. Yıl: Devrime hazırlanıyoruz!” şiarı üzerinden örgütleniyor.

Burada tarihsel dönem üzerinden tanımlanan “devrime hazırlık” yaklaşımı aynı zamanda sınıf devrimcilerinin güncel görev ve sorumluluklarının çerçevesini ve yürütülecek her türlü faaliyetin mahiyetini de belirlemektedir. Dolayısıyla önümüzdeki dönem içerisinde 25. yıl vesilesiyle yürütülecek faaliyeti ve somutta yapılacak olan kitle etkinliklerini en başta bu yaklaşım üzerinden ele almak, dahası etkinliklerin de ötesinde güncel siyasal süreçlere müdahaleyi ve gündelik pratiği de bu temel üzerinden örgütlemek süreç açısından belirleyici bir yerde durmaktadır.

Politik gündemlere dayalı bir çalışma, etkin bir sosyalizm çağrısı

Kriz, emperyalist savaş ve saldırganlık, kapitalist sömürünün ulaştığı boyutlar, her geçen gün derinleşen sosyal hoşnutsuzluk, barbarca yağmalanan ve tahrip edilen doğa; bütün bunlar günümüz dünyasına ve dolayısıyla kapitalist düzene ayna tutuyor. Komünistlerin 25. yıl vesilesiyle öne çıkardığı “devrime hazırlık” çağrısının maddi-toplumsal temelini tam da bu gerçeklikler oluşturuyor.

Bu nedenlerle 25. yıl gündemli yürütülecek faaliyetin etkin bir kapitalizm teşhiri ve sosyalizmin güncelliği üzerinden kurgulanması önemli bir yerde durmaktadır. Ele alınan her konuda sosyalist propagandayı öne çıkarmak, kapitalist düzenin ortaya çıkardığı her bir sorunu sosyalizm çağrısıyla bütünleştirebilmek bütün bir faaliyet sürecinde özel olarak gözetilmelidir.

Toplamında 25. yıl çalışmasının, somutta ise yapılacak etkinliklerin politik gündemleri üzerinden öne çıkan diğer başlıklar ise Suriye merkezli yaşanan emperyalist müdahale süreci, işçi sınıfına dönük kapsamlı yıkım saldırıları, her geçen gün yoğunlaşan baskı ve devlet terörü, Kürt halkına dönük yürütülen kirli savaş politikaları şeklinde sıralanabilir. Bu gündemler üzerinden hayata geçirilecek çalışmaların genel politik çerçevesi “işçilerin birliği, halkların kardeşliği” başlığı üzerinden tanımlanmaktadır. Gündeme gelebilecek her türlü sürece bu çerçeve üzerinden etkin bir müdahale süreci işletilebilmek, yürütülecek etkinlik faaliyetlerinin en önemli ayağını oluşturmaktadır.

Çok yönlü bir ön hazırlık

Kapsamı, gündemleri ve organizasyon düzeyi düşünüldüğünde 25. yıl etkinlikleri sınıf devrimcileri payına yeni bir deneyim ve dolayısıyla yeni bir sınav anlamına geliyor. Ayrıca toplam 25. yıl sürecinin ilk

halkası olan kitle etkinliklerinin başarılı bir şekilde örgütlenmesi, yaratacağı sonuçlar üzerinden sonrası için önemli bir yerde duruyor. Bunun kendisi daha en başta etkinlik hazırlık süreçlerinin her adımına yaşamsal bir önem atfediyor.

Bu yönüyle kitle çalışması ayağından teknik organizasyonuna kadar sürecin hiçbir alanında ve anında boşluk bırakmamak, faaliyete katılan bütün güçlerde açıklık sağlamak ön hazırlık sürecinin bir başka kritik halkasını oluşturmaktadır. Gerisi planlı, atılan her adımı denetleyen ve ortaya çıkabilecek boşluklara yaratıcı bir inisiyatifle müdahale eden bir çalışma düzeyi ortaya koymaktır. Sınıf devrimcileri, sürece 25 yılın deneyimi ve birikimi üzerinden bu sürece bakmalı, kendi tarihinden ve toplam deneyimlerden etkili şekilde faydalanmasını bilmelidir.

Kitle çalışmasında yeni bir düzey hedeflenmelidir

Hazırlıkları başlayan 25. yıl etkinliklerinin çok yönlü ve etkin bir politik kitle faaliyetine konu edilmesi sürecin bir diğer önemli halkasını oluşturmaktadır. Zira söz konusu olan komünist hareketin toplam birikiminin ve ideolojik-politik çizgisinin dolaysız olarak sınıf kitlelerine yansıtılacağı, tarihsel ve güncel planda şiarlarının, çağrılarının ön planda yer alacağı bir politik faaliyet dönemidir. Dolayısıyla yapılacak kitle çalışmasına yönelik hazırlıkların içeriği öncelikle buna göre şekillenmeli, organizasyon süreçlerinden kullanılacak araçlara kadar bu politik muhteva faaliyete rengini verebilmelidir.

Etkinliklerin kitle çalışması ayağında üzerinde durulması gereken diğer nokta bütün güç ve olanakların en doğru şekilde değerlendirilebilmesidir. Sınıf devrimcileri, burada ifade edilen güç ve olanakları salt kendi sınırlarında düşünmemelidir. Kendi dışına bakabilen, buradan çıkacak olanaklardan etkili bir şekilde faydalanan bir kitle çalışması hayata geçirilmeden istenilen sonuçları elde etmek mümkün olamayacaktır. 25. yıl gündemi üzerinden yürütülecek kitle çalışmasında kendi sınırlarının ötesine uzanan bir ufukla hareket etmenin önemi buradan gelmektedir. Kaldı ki bunun kendisi her türlü kalıbı kırmanın, kabuklarından sıyrılmanın da ön koşuludur.

Elbette kitle çalışmasının asıl hedefinde işçi sınıfı ve emekçiler olacaktır. Faaliyetin gündemlerini emekçilere ulaştırmak, politik kitle çalışması üzerinden taraflaştırıp kazanmak işin temel eksenini oluşturmaktadır. Ancak bununla birlikte sol ve ilerici unsurlara ulaşabilmek, buradan hareketle 25 yılın birikimi üzerinden toplumun bu kesimine müdahale edebilmek kitle çalışmasının bir başka önemli ayağını oluşturmaktadır. Bu açıdan, yürütülecek kitle faaliyetinin hedefleri arasına kitle örgütlerine, sendikalara, çeşitli meslek örgütlerine ulaşmayı koymak, yanı sıra dönem içerisinde gündeme gelecek her türlü kitle eylemine ve etkinliklere 25. yıl çalışması zemininde aktif bir rol oynamaktadır.

Devrime hazırlık her açıdan örgütlenme seferberliğidir

Sınıf devrimcileri tarafından yükseltlen “devrime hazırlık” çağırısı ne temelsiz bir iyimserliğin ürünüdür ne de 25. yıl vesilesiyle ortaya atılan kuru bir propagandadır. Tersine, burada yükseltlen çağrı, içerisine girilen “krizler, bunalımlar ve devrimler” döneminin nesnel olarak gündeme getirdiği ve her geçen gün daha da olgunlaştırdığı tarihsel bir sorumluluğa işaret etmektedir. Dünyanın dört bir yanında yaşanan gelişmeler olgusal olarak sınıf devrimcilerini doğrulamakta, devrime hazırlık sorumluluğunu tüm yakıncılığıyla ortaya koymaktadır. Gün her açıdan devrime hazırlanma günüdür. Devrime hazırlık ise her şeyden önce devrimin gücünü gün be gün örgütlemek demektir.

O halde komünist hareketin 25. yıl vesilesiyle öne çıkardığı bu çağrı, en başta sınıf devrimcilerinin gündelik pratiğine yön vermeli, her türlü çaba buna hizmet etmelidir. 25. yıl etkinliklerinin hazırlığı da bu bakış üzerinden ele alınmalı, süreç tam bir örgütlenme seferberliğine dönüştürülmelidir. 25. yıl gündemi üzerinden yürütülen faaliyette yakalanan her bir ilişki, sürece emek katan her yeni insan devrime örgütlenmeli, böylelikle kalıcılaştırılmalıdır. Şimdiden etkinlik hazırlığı çerçevesinde oluşturulacak komiteler, komisyonlar, çalışma grupları vb. örgütsel zeminler bu açıdan temel bir yer tutmaktadır. Kitle inisiyatifini ve örgütlenmesini açığa çıkarmak için bu türden zeminler her zamankinden daha etkili değerlendirilmeli ve kalıcılaşmaları muhakkak başarılmalıdır.

Bunu sağlayacak güç ve irade, her şeyden önemlisi devrimci bir çizgi, değerler sistemi ve bütün bunların cisimleştiği işçi sınıfının devrimci partisi geride kalan 25 yıl içerisinde yaratılmıştır. Enginleri fethetme ruhunu kuşanarak yeni Ekimler yaratmaya hazırlanan sınıf devrimcilerinin, 25 yılın birikimi ve deneyimlerine yaslanarak üstesinden gelemeyeceği hiçbir şey yoktur.

Akçakale'ye düşen top mermisi 5 kişinin ölümüne sebep oldu...

Sermaye devleti savaşa hazırlanıyor!

Akçakale'ye düşen ve 5 kişinin ölümüne sebep olan top mermisi, sermaye devletinin emperyalist savaş hevesinin bahanesi oldu. Önce misilleme yapılarak Suriye'deki kimi hedefler bombalanırken ardından hızla sınır ötesi tezkeresi için adımlar atıldı.

Akçakale'ye düşen mermi 5 kişiyi öldürdü

Bir süredir şarapnel parçalarının düştüğü Urfa'nın sınır kasabası olan Akçakale'ye 3 Ekim günü 17.00 sıralarında top mermisi düştü ve patlamada 4'ü çocuk 5 kişi hayatını kaybetti. Suriye ordusu tarafından atıldığı öğrenilen merminin neden olduğu patlamada 9 kişinin de yaralandığı öğrenildi.

Gerçekleşen patlamanın ardından Akçakale halkı AKP'ye büyük bir tepki göstererek Hükümet Konağı'na doğru yürüyüşe geçti. Ancak polis bu kez de saldırıya tepki gösteren halkı hedef alarak tazyikli su ve biber gazıyla müdahalede bulundu. Saldırıya taşlarla karşılık veren Akçakale halkı konağın camlarını taşlarken Kaymakam'ın zırhlı araçla olay yerini terk ettiği öğrenildi.

Türkiye'den savaş fırsatçılığı

Yaşanan olayın ardından Türkiye cephesinde tam bir savaş çığırtkanlığı yaşandı. Önce Suriye'ye yönelik misilleme yapan TSK, askeri hedeflere yönelik top atışı gerçekleştirdiğini duyurdu. Yapılan açıklamada şunlar söylendi: *“Sınır bölgesindeki silahlı kuvvetlerimiz, angajman kuralları çerçevesinde anında karşılık vermiş ve radarla tespit edilen Suriye'deki noktalara top atışı yapılarak hedefler vurulmuştur”*

Açıklamada ayrıca “ulusal güvenliğimize yönelik bu tür provokasyonlarını asla karşılıksız bırakmayacaktır” denilerek Suriye'ye yönelik tehditte bulunuldu.

Ancak basına yansıyan haberler, saldırının yalnızca askeri hedeflerle sınırlı kalmadığı ve Suriye'ye yönelik çok yönlü bir saldırı başlatıldığı yönünde.

Suriye cephesinden yapılan açıklamada ise sorumluların araştırıldığı ifade edilerek başsağlığı dilendi.

Yapılan misilleme saldırısının ardından Başbakanlık konutunda Başbakan Erdoğan'ın başkanlık ettiği ve Genelkurmay Başkanı Necdet Özel, Başbakan Yardımcıları Beşir Atalay, Bekir Bozdağ, Adalet Bakanı Sadullah Ergin ve Genelkurmay İkinci Başkanı Orgeneral Hulusi Akar'ın katıldığı olağan üstü bir zirve gerçekleştirildi. 3 buçuk saat süren toplantının ardından Suriye'ye yönelik askeri müdahaleye olanak tanıyan tezkere çıkarılması kararı çıktı.

Meclise sunulmak üzere imzaya açılan tezkere, bakanlar kuruluna imzalatıldıktan sonra meclise gönderildi.

Savaş kışkırtıcılarına emperyalist şeflerden destek

Yaşanan patlamayı fırsata çeviren ve savaş

çığırtkanlığına soyunan AKP'nin imdadına emperyalist savaş şefleri de yetişmekte gecikmedi. Davutoğlu aracılığı ile dünyaya duyurulan patlamanın ardından NATO, büyükelçiler düzeyinde olağanüstü bir toplantı yaptı.

Ardından Türkiye'nin yanında olduğunu belirten NATO'nun açıklamasında şunlar söylendi: *“Washington Anlaşması'ndan kaynaklanan güvenlik ve dayanışmanın bölünmezliği çerçevesinde Türkiye'nin yanında yer alan ittifak, müttefikine karşı bu tür saldırgan eylemlerin derhal sona erdirilmesini talep etmekte ve Suriye rejimini uluslararası hukuku bir kez daha ihlal etmemesi konusunda uyarmaktadır.”*

Ayrıca BM Güvenlik Konseyi de yaşanan soruna dair olağanüstü bir toplantı yapma kararı aldı.

3 Ekim 2012 | Akçakale

ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton da "Suriyelilerin sınırın ötesinden ateş açmalarından öfke duyuyoruz" dedikten sonra Türkiye'ye tam destek vereceğinin sözünü verdi.

Zam sağanağı sürüyor...

Ekonomide her şeyin yolunda gittiğini söyleyen ve rekor kıran büyüme rakamlarıyla övünen sermaye hükümeti, zam yağmuruna devam ediyor. İğneden ipliğe her şeye yaptığı zamlarla emekçilerin belini büken hükümet, Nisan ayındaki doğalgaz ve elektrik zammının ardından bir kez daha zam saldırısına başvurdu.

Geçtiğimiz günlerde otomobil, akaryakıt, içki ve tapu harcına yapılan yüklü zamların ardından bu kez de elektrik ve doğalgaza zam yapıldı.

Boru Hatları ile Petrol Taşıma A.Ş. (BOTAŞ), yarından geçerli olmak üzere doğalgaz satış fiyatlarının, nihai tüketici fiyatlarına yüzde 9,8 oranında yansıyacak şekilde arttırıldığını bildirdi.

Enerji Piyasası Düzenleme Kurumu'nun (EPDK) internet sitesinde yayımlanan kurul kararında, Türkiye Elektrik Ticaret Taahhüt A.Ş. tarafından dağıtım şirketlerine, 1 Ekim'den itibaren uygulanacak toptan elektrik satış bedelinin 20,80 Krş/kWh olarak belirlendiği yer aldı.

Sayfalarından kan damlıyor!

Akçakale patlaması ve ardından yaşanan gelişmeler, düzen medyasının kirli ve uğursuz rolünü bir kez daha gösteriyor. Hükümet cephesinden bir açıklama gelmeden Suriye'ye savaş ilan eden gazeteler, kin ve nefret dolu dilleriyle savaş baronlarının değirmenine su taşıyor.

Akçakale de yaşanan patlama ve 5 kişinin ölmesinin ardından burjuva medya birbiri ardına provokatif haberlere yer vermeye başladı. Tek merkezden kontrol edildiği her halinden belli olan haberler arasındaki yegane fark, gazetelerin bulmak için birbiriyle yarıştığı başlıklar.

Her bir manşet, her bir başlık bir yandan savaş
çığırtkanlığı yaparken bir yandan da Suriye halkına
ve Esad’a kin kusuyor. Kimi zaman Türkiye’nin
gücü övülüyor, kimi zaman ise Suriye’yi
aşağılamak için çeşitli ifadeler kullanılıyor.
Başlıklara şöyle bir bakmak bile insanın içini
bulandırmak için yeterli. Üstelik ne sözde muhalif
gazeteler, ne de AKP medyası birbirinden farklı bir
şey söyleyemiyor.

Savaş çığırtkanlığı konusunda mimli olan Hürriyet yine “yaratıcı” bir manşetle adeta Türklüğün gücünü göstermeyi amaçlıyor: “Halep oradaysa Türkiye burada!” 5 kişinin öldüğü ve belki de savaş ile sonuçlanacak bir sorun ancak bu kadar aşağılıkça bir kelime oyunu ile sunulabilir.

Çığırkanlıkta yarışıyorlar!

AKP'nin dümen suyundaki gazetelerin önde gidenlerinden olan Sabah ise tüm manşetleriyle adeta toplumu savaşa hazırlamak için çabalıyor. Sür manşette “Bir canın yandığı an!” başlığıyla Akçakale patlamasının haberi ve görüntüleri verilirken diğer manşetler atmosferi tamamlıyor: “Suriye’den pişkin açıklama!”, “Türkiye NATO’dan istediğini aldı”, “Suriye bu insanları vurdu”, “ABD’den öfke dolu sert açıklama geldi”, “Savaşa girdik mi?”

Yeni Şafak haberi manşetten “Esed rejimine anında karşılık” biçiminde vererek daha baştan hedefe rejimi çıkarıyor. Zaman ise “Suriye’den ağır tahrik” başlığı ile haberi duyuruyor.

Son olarak Radikal'in görüşlerine başvurduğumuz Aslı Aydıntaşbaş'a değinmeden geçmemek gerekiyor, zira demeçler adeta hükümeti savaş için kışkırtıyor. *"Bölgesel liderlik iddiası olan bir hükümetin kendi vatandaşlarını koruyamaması utandırıcı bir durum"* diyen Aydıntaşbaş şunları ekliyor: *"Türkiye'nin Ortadoğu'da bir prestiji var ve daha önce Alparslan ordularından söz etmişti. Çok küçümsenen Esad şimdi Türkiye'ye bomba atıyor ve dolayısıyla prestijini kaybetmemek için cevap verir."* Analiz yapıyormuş gibi görünürken adeta olası bir savaş normalleştiriliyor, hatta kaçınılmaz olarak sunuluyor.

Gazetelerin renkleri ve başlıkları ne kadar değişirse değişsin, arkasındaki sinsi dilin değişmediği görülüyor. Hepsinde de kardeş bir halka yönelik saldırganlığı adeta alkışlarla karşılayarak savaşı meşrulaştırmanın hesabını yapıyor. Bu haliyle burjuva medya, boyalı basın sıfatının yanına bir de “kanlı” sıfatının eklenmesini hak ediyor.

Emperyalist savaş ve saldırganlığa geçit yok!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Sermaye devleti uzun süredir emperyalizmin Suriye'ye dönük kirli politikalarını hayata geçirmek için fırsat kolluyor. Bunu yaparken AKP şefi Erdoğan'ın, daha düne kadar kardeşim dediği Esad'ı bugün düşman bellemesi ve Özgür Suriye Ordusu adındaki paramiliter güçleri besleyerek Suriye'de iç savaşı körüklemesi Türkiye'yi bir süredir savaşın eşiğinde tutuyordu.

İlk başta uçak düşürme oyunu ile isteneni elde edemeyen sermaye devleti, bu kez yeni bir oyun sahneleyerek savaş tamtamlarını bir kez daha çalmaya başladı. Urfa'nın Akçakale ilçesine düşen ve Suriye'den atıldığı tespit edilen top mermisi 5 kişinin ölümüne sebep oldu. Yaşanan trajik olayın ardından ise sermaye devleti, hızla kirliliği bir senaryoyu devreye sokarak kardeş halkların birbirini boğazlaması için kolları sıvadı.

Önce misilleme adı altında Suriye'yi topa tutan devlet, hızla tezkere hazırlıklarına soyundu. Bakanlar Kurulu tarafından onaylanarak jet hızıyla meclise gönderilen tezkere, ilk oturumda görüşülecek. Sonrasında Türkiye'nin nasıl bir maceraya sürükleneceği ise emperyalist odakların karanlık odalarında belli ki çoktan planlanmış durumda.

Yaşanan patlamanın ardından tüm emperyalist şeflerin ağız birliği etmişçesine Türk devletine destek sunması, başta NATO olmak üzere destek mesajları göndermeleri de, savaş ve saldırganlık hazırlıklarının boyutunu gösteriyor.

Türkiye'nin böylesi bir savaş ortamına çekilmesi ve Akçakale'deki gibi trajik bir olay ile karşı karşıya kalınması, açık ki AKP'nin "sıfır sorun" olarak tanımlanan politikasının geldiği yeri göstermektedir. Büyük ve kof iddialarla yola çıkanlar, emperyalizme taşeronluk yapmak için komşu halklara ölüm kusmaya kadar işi vardirmiştir.

Kapitalist sistemin krizi ile boğuşmak için içeride işçi ve emekçilerin kölelik zincirine yeni prangalar ekleyen devlet, dışarıda da komşu halklara ölüm kusakarak elde edeceği rant ile krizin etkilerini geciktirmenin hesabını yapmaktadır. Bunu yaparken de emperyalist efendilerinin sözünden çıkmayarak önüne atılan kemiği sıyırmaya şimdiden razı olmuştur.

Bu savaş ve saldırganlık politikalarının Türkiye'yi, özel olarak da işçi ve emekçileri yıkımın eşiğine getirdiği açıktır. Olası bir savaş ise yalnızca bu iki ülkenin emekçilerini değil, tüm bir Ortadoğu coğrafyasını etkileyebilecek denli kapsamlı sonuçlara gebe dir. Bu da Türkiye işçi sınıfına önemli bir görev yüklemektedir.

Bugün emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarına hayır demek ve militan mücadeleyi yükseltmek, tüm Ortadoğu halklarının içine çekileceği bataklığa karşı mücadele etmek demektir. Sermaye devletinin bu kirli politikalarına karşı yükseltilecek temel şiar ise “işçilerin birliği, halkların kardeşliği” şiarıdır.

Emperyalist savaş ve saldırganlığın önüne geçmenin tek yolu, işçi ve emekçilerin enternasyonal eylemini büyütme ve asalak burjuvazinin iktidarına karşı savaşmaktır. İnsanlığı yıkıma sürükleyen emperyalist-kapitalist sisteme karşı sınıf savaşını yükseltmektir.

Kardeş Suriye halkına yönelik saldırganlığa geçit vermeyelim!

Emperyalist savaşa geçit vermeyelim!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

4 Ekim 2012

AKP'nin 4. Kongresi...

Şatafatla sağlanmış güç gösterisi!

Geçtiğimiz günlerde gerçekleşen AKP 4. Kongresi, bu partinin tüm siyasal kimliğinin, siyaset tarzının, siyasal programının ve geleceğe ilişkin hedeflerinin sergilenmesine vesile oldu.

Emperyalizmin ve tekelci burjuvazinin hizmetinde bir iktidar gücü olmanın tüm avantajlarına yaslanan AKP, kongresinde bu gücünü ortaya koyabilmek için özel bir çaba sarfetti. Medyanın aktif biçimde rol üstlendiği tüm süreci boyunca kongre, ülkedeki siyasal gündemin baş sırasına konuldu ve etrafında büyük bir gürültü kopartıldı. Medyanın böylesine etkin kullanımı kongre sonrasında da devam etti. Yalakalık, yordakçılık ve yağcılıkta sınır tanınmadı. Böylelikle de AKP, olmadığı kadar güçlü, muktedir ve rakipsiz bir siyasal güç olarak gösterilmeye çalışıldı. Yaratılmaya çalışılan bu tabloya helal gelmesin diye olsa gerek, AKP karşıtı basın-yayın organları da kongreye alınmadı.

Diğer taraftan, 4. kongresi, AKP'nin önümüzdeki dönemde siyasal geleceği bakımından bir önem taşıyordu. Zira yerel seçimler, genel seçimler ve cumhurbaşkanlığı seçimlerinin arefesinde gerçekleşen bu kongre, AKP'yi bu döneme götürecek yönetici kadroların belirlenmesi anlamına geliyordu. Bu, daha çok da cumhurbaşkanlığı seçimine bağlı olarak AKP şeflerinin parti ve devlet yönetimini nasıl paylaşacakları sorununa ilişkin bir açıklık sağlamak demekti.

Bu bakımdan AKP kongresi, tam bir açıklık sağlamasa da, en azından Tayyip Erdoğan'ın cumhurbaşkanlığı koltuğuna oturmak niyetinde olduğunu kesinleştirmiş oldu. Zira Erdoğan yaptığı konuşmada bu niyetini tüm açıklığıyla ortaya koydu. Bu kadar bilinmeyen bir şey değildi. Fakat AKP kongresinden bir gün sonra yapılan meclis açılışında, yaptığı konuşmayla da Abdullah Gül koltuğunu bırakmak istemediğini bir kez daha ama açıkça gösterdi. Bunun kendisi özellikle "cemaatin" AKP'nin koltuk paylaşım kavgasının etkin bir unsuru olduğu düşünüldüğünde, koltuk kavgasının sert biçimler alarak önümüzdeki dönemde de devam edeceği anlamına geliyor. Yani tüm şaşasına rağmen kongre, AKP'deki iç sorunları çözmüş değil, aksine bu sorunların derinleşerek süreceğini teyit etmiştir.

Bu iç sorunlar varken Tayyip Erdoğan yaptığı konuşmada siyasal hedeflerini vurgulu ifadelerle ortaya koydu. 2023 hedefi 2071'e çekilerek, AKP'nin siyasal geleceği hakkında emin bir görüntü verilmeye çalışıldı. AKP'nin şefi, bunu boş bir lakırtı olmanın ötesine geçirmek niyetini de şu sözlerle ifade etti: "Yeni siyasal sistem konusunda kararlılığımız tamdır. Yeni anayasa ile istikrarlı yönetimi dönemsel olmaktan çıkarıp kurumsal hale getireceğiz."

Bu ifadeler, AKP'nin anayasa değişikliğinin gerisindeki temel amacını olduğu gibi ortaya koymaktadır. Besbelli ki AKP şefleri, seçim sisteminden başkanlık sistemine kadar bir dizi alanda yapacakları değişiklikler yoluyla, olası risklere karşı konumlarını güvenceye almanın hesaplarını yapıyorlar. Bu değişiklikler, siyasal sistemdeki bazı boşlukları da kapatarak AKP'nin siyaset tekeli koruyabilmek, devlet üzerinde sağlanan egemenliği perçinlemek ve böylelikle de devlet aygıtının tüm kontrolünü ellerinde tutmak olanağı sağlayacaktır. AKP kongresi için oluşturulan mizansen de aslında bu niyetin bir dışavurumu gibiydi.

AKP şefleri kongreyi bir güç gösterisine çevirmek istedikleri için Kürt sorununda da beklentileri diri tutmaya özen gösterdiler. Bilindiği üzere şu dönemde AKP'yi zorlayan en önemli konu Kürt sorunudur. Bu amaçla da hesaplı biçimde Tayyip Erdoğan'ın kongrede Kürt sorunu hakkında önemli mesajlar vereceği, yeni bir sayfa açacağı, tarihi bir konuşma yapacağı düşüncesi yayıldı. Medya da bu konuda beklentileri güçlendirebilmek için ölçsüz yayınlar yaptı. Fakat kongrede Kürt sorunu konusunda AKP şefinin söylediklerinin herhangi bir orijinalliyi yoktu. Tayyip Erdoğan'ın, "yapmaları gereken her şeyi yaptıklarını" söyleyip "artık adım atma sırası Kürt kardeşlerimizde" demesi bunu gösteriyordu. Yani kayıtsız şartsız teslimiyet...

Bunun için Kürt sorunuyla ilgili, AKP kongresine ilştirilen beklentiler bir kandırmacadan başka bir şey değildir. Zaten kongrenin tüm bir siyasal atmosferi ve düzeni de bunun böyle olduğunu başka bir açıdan kanıtlamaktadır. Bu nedenle, Kürt emekçilerinin AKP kongresine bakıp da Kürt sorununun çözümü konusunda herhangi bir umuda kapılması için tek bir neden yoktur. Zira Kürt emekçileri Barzani'ye baktıkça Türk burjuvazisiyle kader birliği yapmış Kürt burjuva siyasal gericiliğinden başka bir şey göremezler.

İşçi sınıfı ve emekçiler payına AKP kongresinin düşman kamptan yapılan bir hazırlık olmak dışında bir önemi yoktur. AKP şefleri ve yordakçılarının kongreyi allayıp pullamalarının bir nedeni de bu gerçeği gizlemektir. Ama mızrak çuvala sığmıyor. AKP, hakkında sınırsız övgüler dizilen bu kongrenin hemen sonrasında iğneden ipliğe her şeye zam yaptı. Böylelikle milyonlarca emekçi açısından geçim daha da zorlaştı. Bu kadar dahi AKP'nin önümüzdeki dönemde emekçi halka ne verebileceği konusunda yeterince açıklık sağlıyor. Uсталık döneminde emekçi ve halk düşmanı politikalarını ileri boyutlara vardırarak, emperyalizme ve burjuvaziye uşaklıkta sınırları zorlayan AKP, bundan böyle de aynı pervasızlığı

sürdürmekte kararlıdır. Kongre bu kararlılığın yeni bir kanıtı olmaktan öteye bir anlam taşımamıştır.

Son olarak belirtelim ki, hesaplarını onlarca yıllık bir dönem boyunca iktidar olmak üzerine yapan AKP'nin bu hevesi kursağında kalacaktır. 4. kongresiyle birlikte hükümet oluşunun 10. yılını da tamamlayan AKP'nin, emekçilere ve halklara düşmanlık, emperyalizme ve tekelci burjuvaziye uşaklık çizgisinde ilerlemek dışında başka bir yolu yoktur, bu yolda da daha fazla gidemez. Kürt halkını kazanmaya gücü olmayan, işçi ve emekçilere yıkımdan başka bir hayat sunamayan, mevcut konumunu daha fazla baskı ve zorbalığa dayanarak sürdürmeye çalışan, dahası, kongresinde de ortaya koyduğu gibi, bunun için yasal ve anayasal oyunlar tezgahlamaya hazırlanan bir partinin geleceği yoktur, olamaz. Bu gerçek, dalavereyle, patırtı ve şatafatla, hamasi nutuklar ve sınırsız demogojiyle sağlanmış güç gösterileriyle saklanamaz.

AKP MKYK'da "bilim insanları"

AKP'nin kongresi toplandı ve yeni MKYK üyeleri belirlendi. Elbette bu üyelerin hepsinin toplum için farklı farklı alanlarda "önemi" vardır. Bu MKYK üyeleri içinde bizim dikkatimizi çeken iki isim var. Bunlardan biri Doç. Dr. Osman Can, diğeri ise Prof. Dr. Mustafa Şentop'tur.

Bu iki üye Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde öğretim üyeliği yapmış/yapmakta olan insanlardır. Osman Can, Anayasa Hukuku dersleri vermektedir. Mustafa Şentop ise milletvekili olmadan önce Türk Hukuk Tarihi derslerine girmektedir. Mustafa Şentop vermiş olduğu Türk Hukuk Tarihi dersinde temel olarak İslam hukukunu anlatmaktadır ve derslerde çok eşliliğe güzellmeler yapmaktadır. Halihazırda Şentop TBMM Anayasa Komisyonu'nda bulunmaktadır ve aslında anayasa komisyonunda nasıl bir vazifesi olduğu ortadadır. Uzmanlığı İslam hukuku olan bir kişi yeni anayasa yazımında da bu uzmanlığıyla ilgili çalışmalarda bulunmaktadır.

Osman Can'ın geçmişine bakmak gerekirse; bir dönem Anayasa Mahkemesi Raportörü olarak çalışmış ve bu dönemde AKP'nin kapatılması davasında kapatılmaması yönünde verdiği rapor ile ismini duyurmuştur. Daha sonra Marmara Üniversitesi'ne öğretim üyesi olarak görevlendirilmiştir. Ancak göreve geliş süreci şaibeli. Çünkü Anayasa Kürsüsü asistan alım ilanı vermesine rağmen Can doçent kadrosunda kürsüye kabul edilmiş ve kürsü başkanının (Prof. Dr. İbrahim Kaboğlu'nun) onayı olması gerekirken bu onay alınmadan rektörlük tarafından doğrudan kadroya alınmıştır. Üniversite, doçent olmuş öğretim üyelerinin kadrosunu yıllarca vermezken, söz konusu Osman Can olunca bir an bile beklememiştir.

Sonuç olarak bu iki kişi AKP MKYK üyesi olarak son kongrede seçilmişlerdir. Bu seçilen kişilerin "bilim insanı" olmaları düşündürücüdür. Öte yandan, bu iki örnek üniversite yönetimlerinin dinci-gericilik ile kurduğu yakın bağı da göstermektedir.

Bozuk düzende sağlam çark olmaz

Gerçek özgürlük ve eşitlik sosyalizmde!

Sermaye iktidarının işçi ve emekçi kitlelere, Kürt halkına ve Alevilere yönelik topyekün saldırılarının arttığı bir süreçteyiz. Alevi örgütlerinin 7 Ekim’de düzenleyeceği miting bu yanı sıra çok yönlü sorunların yoğunlaştığı bir siyasal atmosferde gerçekleştiriliyor.

Kapitalist sömürü düzeni, içinde bulunduğu kriz derinleştikçe toplumsal yaşamdaki tüm bu sorunların sorumlusu ve kaynağı olarak gözü dönmüşçesine her geçen gün daha da saldırganlaşıyor. Etnik ve mezhepsel ayrımları körüklüyor, yeri geldiğinde gelenekselmiş inkar-imha, asimilasyon ve ehlileştirme politikalarını derinleştirerek, halkların özgürlük taleplerini boğmaya çalışıyor.

Son süreçte yaşananlar, Alevilere dönük saldırıların tırmandırıldığını ve bu süreçte sermaye devletinin özel bir yönlendirme içerisinde olduğunu ifade etmek gerekiyor. Örneğin Alevilerin talepleri yok sayılarak Madımak Oteli utanç müzesi değil bilim kültür evi yapılmıştır. Ardından sermayenin sadık uşağı din taciri Tayyip Erdoğan’ın ‘hayırlı olsun’ nidaları eşliğinde Sivas davası zaman aşımına uğratılmıştır. Karacahmet Cemevi’ne ucube denmiştir. Yine devletin ehlileştirme saldırısına karşı çağdaş Hızır paşalarla aynı sofraya oturmayan Alevi örgütleri ateist olarak tanımlanarak hedef tahtasına konmuştur.

Sermayenin kapsamlı sömürü politikasının bir parçası olan 4+4+4 eğitim sisteminin önemli bir ayağı bugün Alevilere yönelik kapsamlı sünnileştirme ve asimile etme çabasıdır. Diğer taraftan sermaye devletinin bugün başında bulunan AKP iktidarı daha önceki düzen partilerinin Alevileri ehlileştirmeye yönelik uygulamalarına kaldığı yerden devam etmektedir. Siyasal gericiliğin ayyuka çıkarıldığı, ekonomide ise kapitalist krizin etkilerinin daha da şiddetli bir şekilde kendini gösterdiği bir dönemde Alevilere yönelik baskının daha da derinleşmesi tesadüf değildir. Alevilerin evlerinin işaretlenmesi, Malatya Sürgü’de yaşanan olaylar başta Aleviler olmak üzere tüm işçi ve emekçilerin çürümüş sermaye düzeninin saldırılarına karşı hazırlıklı olmasını gerektiren bir siyasal süreçte olduğumuzu göstermektedir. Sermaye düzeni ve onun kontrgerilla gerçekliği dün olduğu gibi bugün de emperyalist kapitalist sistem ve onun ihtiyaçları için yeni katliamların hazırlığı içindedir. Alevilerin bugün bu çok yönlü saldırılara karşı etkili ve hak alıcı bir mücadele hattı izlemesinin yolu sermaye devletine karşı net bir mücadele programına sahip olmaktan geçmektedir. Çünkü bu pervasız saldırıların arkasında burjuva sınıfı ve onun düzen gerçekliği yatmaktadır. Selçuklu’dan Osmanlı’ya, Osmanlı’dan burjuva cumhuriyetine Alevilere yönelik baskı ve asimilasyonun arkasında tarih boyunca egemen sınıf ve onun devlet gerçekliği yatar.

Bugünse kapitalist sömürü ilişkilerinin sürekliliği ve ihtiyaçlarına uygun bir şekilde Alevilere yönelik baskı sistematik bir şekilde gelenekselleşmiş bir devlet politikası olarak uygulanmaktadır. Burjuva cumhuriyeti tarihi Alevilere yönelik baskı ve katliamların tarihidir. Bugün Alevilerin ellerinde bulunan hiç bir hak sermaye devleti tarafından bahşedilmemiş bizzat dışı dışı mücadeleler sonucunda kazanılmıştır. Türk burjuva devleti yarattığı Türk-İslam üst kimliğin dışında kalan tüm kesimler gibi Alevilere de vahşice saldırmıştır. Bu saldırılar iskan politikası, Alevi dergahlarının kapatılması, Alevi inancının yok edilerek tek din dayatması, Alevi köylerine zorla cami yapılması, on

yıllar boyunca süren aşağılama ve yok sayma politikası ile günümüze kadar sürdürülmüştür. Alevileri düzen potasında eritmek için burjuva cumhuriyeti her türlü yöntemi denemiş ancak her şeye rağmen Alevi kültürünün zalime boyun eğmeyen ve devletle barışmayan direnişçi özünü yok etmeyi başaramamıştır. Dün olduğu gibi bugün de devlet terörü, katliamlar, provokasyonlar işçi ve emekçileri Alevi ve Sünni olarak bölmenin, emperyalist kapitalist sömürü politikalarını kolaylıkla uygulamanın bir yöntemi olarak uygulanmaktadır. Malatya, Maraş, Çorum, Sivas ve

Gazi katliamlarının her biri devlet tarafından vahşice düzenlenmiş kontrgerilla operasyonlarıdır. Katliamlarla sindirmeyi başaramayan sermaye devleti en son Alevi açılımı ile Alevilerin hak arayan, egemene karşı biat etmeyen direnişçi özünü düzenin potasında eritmenin hesabını yapmıştır. Ancak Alevi sermayesini temsil eden Cem Vakfı gibi kurumların dışında Alevi emekçiler devletin bu oyununa karşı özgürlük için mücadele yolunu seçmiştir. Alevi örgütleri ve Alevi emekçilere tarih gerçek kurtuluşun ve özgürlüğün yolunun devrim ve sosyalizm mücadelesi olduğunu göstermektedir.

BDSP’den 7 Ekim’de mücadeleyi büyütme çağrısı

Ankara

Mitinge çağrı yapan afiş ve bildirileri Mamak ve Sincan’da kullanan BDSP’liler ayrıca Kızılay’da açtıkları stantla işçi ve emekçileri 7 Ekim’de alanlarda olmaya çağırdılar. Yüksel Caddesi’nde açılan stantta Kızıl Bayrak satışı da gerçekleştirilirken Alevilere yönelik baskı ve asimilasyon politikaları teşhir edildi.

Sarıgazi

OSB-İMES İşçileri Derneği üyeleri 30 Eylül günü Sarıgazi Demokrasi Caddesi’ndeki dernek binasında 7 Ekim mitingini konu alan bir kahvaltı organizasyonu ve söyleşi gerçekleştirdiler.

7 Ekim mitinginin değerlendirildiği söyleşide, öncelikle komünistlerin dine ve Alevi sorununa dönük ilkesel yaklaşımları ele alındı. Böylesi bir dönemde “işçilerin birliği halkların kardeşliği” şiarını büyütmenin ve emekçilere gerçek kurtuluşun sosyalizmde olduğunu anlatmanın oldukça önemli olduğuna dikkat çekilen konuşmalar mücadeleyi yükseltme ortak vurgusuyla sonlandırıldı. 18 Kasım’a çağrı yapıldı.

BDSP’li sınıf devrimcileri, Sarıgazi Demokrasi Caddesi’nde açtıkları stant aracılığıyla da miting çağrısını bölgedeki işçi ve emekçilere ulaştırdılar. Kızıl Bayrak gazetesinin son sayısının satışını da gerçekleştiren sınıf devrimcileri, aynı zamanda 18 Kasım etkinliğinin çağrı broşürlerini de emekçilere ulaştırdılar.

Bursa

Bursa BDSP, 7 Ekim mitingini hazırlıkları kapsamında bir hazırlık toplantısı gerçekleştirdi.

Toplantıda, çeşitli yönleriyle mitingün gündemleri ile ilgili bir sunum yapıldı. Mitingin son dönemde içeride ve dışarıda yürütülen saldırılara karşı mücadeleyi yükseltmek bakımından da son derece önemli olduğu anlatıldı.

Sunumun ardından, toplantıya katılanlar söz alarak hem miting hakkında hem de gündemdeki çeşitli sorunlar hakkında görüşlerini ortaya koydular. Yapılan tartışmaların ardından mitingte katılımı ilgili somut planlama yapıldı. Toplantıda ayrıca 25. yıl etkinlikleriyle ilgili bilgilendirmede bulunuldu.

Gebze

Gebze BDSP Alevi emekçilere yönelik saldırılara karşı bileşik kitlesel devrimci bir duruşla alanlarda olma çağrısı yaptı.

Yine her ay düzenli olarak çıkarılan Gebze İşçi Bülteni servis noktalarında işçilere ulaştırıldı.

Esenyurt

7 Ekim’e çağrı ozalitleri Köyiçi, Tabela ve Depo’da işçilerin ve emekçilerin kullandığı servis noktalarında ve geçiş güzergahlarında kullanıldı. Ozalitlerin yanı sıra Ankara’ya gidiş için araçların kalkış yer, saat ve iletişim bilgilerinin olduğu A4’ler de kullanıldı.

Esenyurt BDSP, Ardahan’ın Damal ilçesine bağlı Burmedere (Sors) Köyü derneğinin dayanışma etkinliğinde de 7 Ekim’de Ankara’da olma çağrısı yaparak emekçileri eşitlik ve özgürlük için mücadeleye çağırdı. Bunların yanı sıra derneğin dayanışma etkinliğinde Kızıl Bayrak gazetesi etkinliğe katılanlara ulaştırıldı. BDSP’liler Esenyurt Depo ve Örnek mahallelerinde 7 Ekim çağrılı bildirilerin dağıtımını gerçekleştirdi. Bildirilerin yanı sıra miting için araç kalkış yer ve saatlerinin yer aldığı el ilanlarının da dağıtımı yapıldı. Yanı sıra, duvar yazılamaları Depo, Saadetdere ve Tabela hatlarında yapıldı.

Şirinevler

2 Ekim günü Şirinevler Meydanı’nda gerçekleştirilen gazete satışı ve bildiri dağıtımı ile işçi ve emekçilere 7 Ekim’de Ankara’da olma çağrısı yapıldı.

Dağıtım boyunca işçi ve emekçilere mücadele çağrısında bulunuldu. Bir saat boyunca devam eden dağıtım işçi ve emekçiler tarafından ilgi ile karşılandı. Pek çok kişi ile Ankara mitingine üzerine sohbetler gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / Ankara-İstanbul

Oslo tartışmaları yerini yine imha planlarına bıraktı

Geçtiğimiz hafta gündemde ağırlıklı olarak Oslo süreci ve Kürt sorununun masa başı çözümü tartışmaları varken bu hafta tartışmalar yerini anakronik tespitlere bıraktı. Özellikle AKP kongresinden yansıyanlar, Kürt sorunu konusunda herhangi bir adım atılmayacağını, bildik tezlerde ısrar edileceğini bir kez daha gösterdi. Kürt hareketi ise alan hakimiyetini ve moral üstünlüğünü sürdürdü.

Kürdistan'da gerilla eylemleri ve kitle mücadelesi

PKK'nin Kürdistan'daki gerilla hakimiyeti yeni eylem biçimleriyle sürüyor. Alan hakimiyeti olarak tanımlanan politikayı sürdüren HPG, rutin yol kontrolleri, askeri noktalara yönelik eylemler ve gözaltı eylemlerinin yanısıra bu hafta operasyona katılan bir korucuyu cezalandırdı.

HPG'nin hakimiyetinde süren çatışmaların bu hafta Kürdistan'ın geniş bir kesimine yayıldığı gözlemlendi. Sermaye devletinin, PKK'nin dar bir alanda hakimiyet kurduğu yönlü propagandasına rağmen veriler, çatışmanın Şemdinli, Yüksekova ve Çukurca sınırlarını çoktan aşarak Beytüşşebap, Diyarbakır, Dersim, Amasra ve Serhat'a yayıldığını gösteriyor.

HPG'nin duyurduğu Eylül ayı bilançosunda 581 asker, polis ve korucunun öldüğü kaydedilirken 48 gerillanın yaşamını yitirdiği ifade ediliyor. Devlet cephesinden ise halen daha sayı karmaşası aşılabilemiş değil. Kimi zaman yaşamını yitiren gerilla sayısını 500'lü sayılarla duyuran Erdoğan, başka yerlerde farklı sayılar veriyor. Genelkurmay'ın sayıları da birbiri ile çelişki içerisinde.

Bununla birlikte PKK'nin kitle desteği de özellikle gerilla cenazelerinde ortaya çıkıyor. Bir süredir milyonları sokağa döken eylemler düzenlemekten imtina eden PKK, gerilla cenazelerini bir kez daha on binlerle sahiplenerek devlete bu konuda da mesaj vermiş oldu. Nusaybin'deki gerilla cenazesine katılan onbinlerce kişi doğrudan HPG adına yapılan konuşmalar eşliğinde cenazesine sahip çıktı. Yine Kızıltepe ve Siirt'te binlerce kişinin katıldığı gerilla cenaze törenleri düzenlendi.

YJA Star ise, 15 gerillanın katledildiği operasyona katılan korucu Ali Yum'u cezalandırarak koruculara da açık bir mesaj verdi. YJA Star, operasyonlara katılan diğer korucuların da cezalandırılacağını ilan etti.

Gerilla eylemleri Kürdistan'da etkinliğini sürdürürken, TSK operasyonlarını daha çok obüs ve hava saldırısı biçiminde sürdürüyor. Yine HPG verilerinden TSK'nın kara operasyonu düzenlemekte zorlandığı ancak özellikle sivil yerleşimlere yönelik, sınır ötesi de dahil bombardımanı arttırdığı görülüyor.

Kürt halkına yönelik saldırılar sürüyor

Geçtiğimiz hafta gündeme gelen Oslo tartışmalarının hızla rafa kalkması ile paralel olarak Kürt halkına yönelik saldırılar da hız kesmeden sürüyor. Artık olağanlaşan hukuk terörü ya da resmi adıyla KCK operasyonları kapsamında çok sayıda kişi gözaltına alındı. Batman, Hakkari, Şırnak, İdil, Ergani, Viranşehir, Van, İstanbul, Tekirdağ, Çerkezköy, Çorlu, Yozgat, Ağrı

ve Adana'da düzenlenen operasyonlarda çok sayıda ev basıldı ve pek çok kişi gözaltına alındı. İstanbul 15. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülmekte olan KCK davası ise 12 Eylül mahkemelerini aratmadı zira sanık avukatları mahkeme salonunda önce jandarmanın saldırısına uğradı, ardından ise dışarı atıldı. Bununla birlikte Tekirdağ'da BDP binasının kundaklanması, şoven kudurganlığın son örneği oldu.

Burjuva medya da Kürt hareketine yönelik kara propagandayı ara vermeden sürdürüyor. Özellikle basın dünyasının lağım çukuru Zaman, bir kez daha hayal gücünün sınırlarını zorlayarak PKK'nin sakat çocukları dilenci kılığında canlı bomba olarak kullanacağı yönlü haberleri sayfalarına taşıdı. Genel olarak ise her gün PKK'nin aldığı yenilgilere (!) dair hiç bir gerçekçiliği ve başı-sonu olmayan haberler burjuva medyanın sayfalarını süsledi.

Yeni açılacak olan meclisin gündeminde de ilk sıraları Kürt halkına yönelik saldırılar oluşturuyor. Meclisin ilk oturumlarında TSK'ya sınır ötesi operasyon yapma yetkisi veren, özel olarak Güney Kürdistan'a yönelik saldırı izni anlamına gelen tezkerenin uzatılmasının konuşulması bekleniyor.

Yine Kürt halkına yönelik baskı ve saldırganlık çerçevesinde milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılması meclisin ilk gündemleri arasında. Başta BDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel olmak üzere birçok BDP'li hakkında fezleke hazırlanarak dokunulmazlıkların kaldırılması tartışılıyor.

Yine basına yansıyan haberlerde hükümetin askerin yetkilerini arttıracak ve askere kolluk gücü yetkisi, araçlarda arama yapabilmesi olanağı tanınacağı görülüyor. Bu uygulama OHAL dönemini akıllara getiriyor.

Oslo'dan çark edenler yine "ez ve çöz"e sığındı

CHP'nin başlattığı Oslo tartışmaları, bir süredir gündemi meşgul etmiş ve CHP'den AKP'ye herkes

süreci olumlayan sözler söylemişti. Ancak düzenin barış oyunu çok sürmedi, Kürt hareketinden beklenen ilgiyi göremeyen devletliler hızla çark ederek bildik söylemlere sarıldılar.

Daha bir hafta önce AKP'yi Oslo sürecini doğru yönetememekle suçlayan Kemal Kılıçdaroğlu, bu kez "Çözüm yeri Oslo değil" biçiminde açıklamalarda bulundu. Tam olarak ne dediği dahi anlaşılamayan Kılıçdaroğlu belli ki partisinden gelen tepkiler nedeniyle geçen haftaki sözlerini geri almak durumunda kaldı: "Bana sordular, ben de 'Elbette olabilir' dedim. Ama bir Başbakan çıkıp şunu söyleyemez, 'İmralı ile görüşülebilir.' Bunu söylediğinde o Başbakan'ın muhatabı İmralı'dır."

AKP cephesinde ise özellikle kongre ile birlikte net mesajlar verildi. Kongrenin Kürt sorununa ayrılan bölümü, AKP'den beklenen son umutları da suya gömdü. Sürekli olarak "terör"ü ezmekten bahseden AKP şefi, Asker ve polis ile PKK'ye karşı kıyasıya bir mücadele verdiklerini vurguladı. Erdoğan ayrıca CHP'yi teröre karşı kendilerini desteklememekle suçladı. Daha birkaç gün önce Oslo sürecini sahiplenen Erdoğan, kongrede bu konudan özellikle kaçındı. Kürt sorununa dair ortaya konan tek çözüm ise askeri operasyonların yanısıra ekonomik büyümeyi anlatan çeşitli veriler oldu.

Kongreden yansıyan ilginç görüntülerden biri ise Federal Kürdistan Bölge Başkanı Mesut Barzani'nin katılımı oldu. Kürt hareketi cephesinden ciddi tepki ile karşılanan bu durum, işbirlikçi Kürt rejiminin niteliğini de ortaya koydu. Zira Erdoğan, Barzani'yi çağırırken

2 Eylül 2012 | Siliemi

gerçek sıfatını dahi söylemeyerek “Irak bölge başkanı” biçiminde bir hitap kullandı.

Kongrenin ardından Davutoğlu ile görüşen Barzani’nin Kürt hareketine karşı işbirliği açıklamaları yaptığı da burjuva basına yansıdı ancak Kürt hareketi bu açıklamaları sayfalarına taşımadı. Bu da konunun burjuva basınının bildik bir çarpıtması olabileceğini akıllara getirdi.

Kürt hareketi Oslo tartışmalarına temkinli yaklaşıyor!

Oslo tartışmalarının düzen cephesinde kapatılmasına rağmen Kürt hareketi cephesinden konuya dair açıklamalar sürdü. Açıklamaların ortak özelliği ise bu tartışmalara karşı Kürt hareketinin hayale kapılmadığının ilanı oldu.

KCK Yürütme Konseyi Üyesi Cemil Bayık “Önce samimiyet ve ciddiyet” başlığıyla kaleme aldığı yazıda Başbakan’ın Oslo’dan bahsetmesinin sebebinin PKK tarafından köşeye sıkıştırılması olduğunu ifade etti. Bayık görüşmeler için samimiyet kriterinin de Abdullah Öcalan’ın sağlık koşullarının düzeltilmesi olduğunu söyledi.

KCK Yürütme Konseyi Üyesi Duran Kalkan ise röportajında AKP’nin 2009’da PKK’ye savaş ilan ettiğini ve Mart 2012’ye kadar PKK’yi yoketmeyi hedeflediğini ancak bugün bunu başaramadığı için çaresiz kaldığını ifade etti. Kalkan Oslo süreci benzeri bir sürecin gerçekleşebilmesi için ise “*İki koşulu vardır; şiddeti durduracak, İmralı sistemini ortadan kaldıracaksın*” dedi.

BDP Eşgenel Başkanı Gültan Kışanak da konuya dair yaptığı konuşmasında güven sorununa vurgu yaptı.

Açıklamalar dikkate alındığında Kürt hareketinin artık AKP’nin adımlarına ve vaatlerine çok daha temkinli yaklaştığı, geçmiş süreçlere göre yüksek olan moral üstünlüğün de etkisiyle sözünü çok daha üstten söylediği görülüyor.

Düzenin “yeni” savaş konsepti

Gelişmeler kimi liberal çevrelerde canlanan Oslo ve masabaşı çözüm tartışmalarının hızla rafa kalktığını, özellikle AKP kongresi açıklamalarıyla gösterdi. Erdoğan ağzından kin ve nefret saçarak askeri, polisi “teröre karşı” göreve çağırdı, kirli savaşı selamladı. CHP de hızla kendine gelerek savaş konseptini bir kenarından yakalama gayretine düştü.

Kuşkusuz ki düzeni bu kadar zora sokan ve ne yapacağını bilmez biçimde bocalamasına sebep olan PKK’nin yürüttüğü mücadeledir. Fiili meşru bir hatta yürüttüğü mücadeleyle devleti köşeye sıkıştıran PKK sorunu bir ez daha yakıcı biçimde gündeme taşımıştır ancak ortada sorunu çözecek bir irade ve imkan halen daha yoktur. Bu da düzen içi çözüm imkanlarını ortadan kaldırmaktadır.

Kürt hareketine destek olacak bir sınıf hareketinin eksikliği düşünüldüğünde ise, Kürt sorununun çözümü noktasında mevcudu aşan bir tablonun ortaya çıkması da kısa vadede mümkün görünmemektedir.

Mersin’de tutuklama terörü

“KCK” adı altında 25 Eylül sabahı 6 ilde gerçekleştirilen Mersin merkezli operasyonlarda gözaltına alınan 38 kişiden 25’i hakkında 29 Eylül günü tutuklama kararı verildi.

Aralarında BDP Mersin İl Başkanı Musa Kulu, BDP PM Üyesi Hüseyin Şabuk, KESK Genel Meclis Üyesi Sinan Muşlu ve İHD Mersin Şube Başkanı Ali Tanrıverdi’nin de bulunduğu toplam 38 kişi, emniyetteki sorgulamalarının ardından sevk edildikleri Adana’da hakim karşısına çıktı. Adana Bölge Ağır Ceza Mahkemesi’nde yapılan duruşmada Kürt siyasetçileri, insan hakları savunucuları ve sendika yöneticilerinin de aralarında bulunduğu 25 kişi tutuklanarak cezaevine gönderildi. Hakkında tutuklama kararı verilen kadınlar Karataş Cezaevi’ne, erkekler de Kürkcüler Cezaevi’ne gönderildi.

Adana’da protesto

Tutuklama terörü Adana İnönü Parkı’nda gerçekleştirilen basın açıklamasıyla protesto edildi. KESK, İHD ve HDK tarafından gerçekleştirilen basın açıklamasında konuşan Güven Boğa, ‘KCK’ adı altında süren operasyonlarda her gün onlarca kişinin gözaltına alınarak tutuklandığına dikkat çekerek, bu operasyonlara son verilip, tutuklananların da bir an önce serbest bırakılması çağrısında bulundu.

Çorlu’da BDP binasına saldırı

27 Eylül gecesi 00.30 sıralarında BDP Çorlu ilçe binasının içine girildi, parti resmi evrakları ve eşyaları yakıldı, duvarlar kırıldı.

BDP ve HDK, 29 Ekim Cumartesi günü Belediye Meydanı’nda basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasının yapılacağı alan devletin kolluk kuvvetleri tarafından bariyerlerle çevrelendi ve oturan insanlar dışarı çıkarıldı. Bunun üzerine açıklamayı yapacak kitle bu tutumu kabul etmeyeceklerini, bu koşullarda eylemi BDP binası önünde yapacaklarını söylemeleri üzerine devletin kolluk kuvvetleri bariyerleri açtı.

Basın açıklamasında şu ifadelere yer verildi: “Bu saldırıları mahkum ediyor, hiçbir gücün bizi mücadelemizin demokratik ve meşru zeminlerinden koparamayacağını ifade ediyoruz. Saldırganların en kısa zamanda yakalanması için ilgili kurumları göreve çağırıyoruz.”

Açıklamanın ardından milletvekili Levent Tüzel bir konuşma yaptı.

Eyleme BDSP ve TKP destek verdi. Basın açıklamasının ardından kitle BDP Çorlu ilçe binasını ziyaret etti.

Kızıl Bayrak / Trakya

KCK duruşmasında gerginlik

124’ü tutuklu 205 Kürt siyasetçinin yargılandığı KCK İstanbul davasına Silivri’de devam ediliyor.

Tutuksuz sanıkların kimlik tespiti ve “Ez li virim” yanıtları ile başlayan duruşmada mahkeme heyeti avukatlardan sözlü talep alınmayacağını, yazılı olarak iletilmesini istediklerini bildirdi.

Yargılamada esas olanın tartışma olduğunu belirten avukatlar ise bu durumun engizisyon mahkemelerini hatırlattığını belirtti. Avukatlar anadilde savunma taleplerini de yineledi.

Söz alan tutuklu sanık Aslan İşçioğlu’nun “Kürt halkının felfesinde düşmanlık yoktur. PKK lideri Abdullah Öcalan üzerindeki tecritin kaldırılmasını istiyoruz” sözleri üzerine mahkeme heyeti İşçioğlu’nun elindeki mikrofona aldı ve salondan dışarı çıkarılmasını istedi. Avukatlar duruma müdahale ederken salondakiler de alkışlarla mahkeme heyetini protesto etti. Duruşmaya alınmayan ve salona 100 metre uzaklıkta kurulan bariyerlerin ardında bekletilen BDP’liler, mahkemede gerginlik çıkması ve ara verilmesi üzerine dışarı çıkan avukatlar kendilerinin içeri alınması için jandarma komutanı ile görüştükleri sırada barikata yüklendi. Jandarmanın coplarla saldırmasına rağmen BDP’liler barikatı aşarak duruşma binasının önüne ulaştı ve jandarma ablukasında burada beklemeye başladı.

Aranın ardından duruşma salonuna gelen mahkeme heyeti Aslan İşçioğlu’nun “terör örgütü eleşbaşını övdüğü ve terör propagandası yaptığı”, “mahkemenin huzurunu bozduğu, disiplinsizlik yaptığı” gerekçesi ile duruşma salonundan çıkarılması ve 9 Ekim’e kadar gerek olmadıkça duruşmaya alınmaması yönündeki kararını açıkladı.

Mahkeme heyeti, Avukat Ercan Kanar’ın da “ısrarla konuştuğu ve mahkeme düzenini bozduğu” gerekçesi ile salondan çıkarılması kararını verdiklerini belirterek salonu terk etti.

Duruma tepki gösteren avukatlar ise salonda oturma eylemi yaptı. Avukat Kanar ise jandarma zoruyla dışarı çıkarıldı.

Ulucanlar şehidi Habip Gül mezarı başında anıldı!

“Devrim şehitleri ölümsüzdür!”

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Ulucanlar Katliamı’nda şehit düşen **TKİP Merkez Komite Üyesi Habip Gül**’ün Helvacı Köyü’ndeki mezarı başında gerçekleştirdiği etkinlikle Habip Gül şahsında devrim şehitlerini andı, Ulucanlar direnişini selamladı.

30 Eylül Pazar günü gerçekleştirilen anma etkinliği öncesinde Aliağa/Helvacı Köyü’ne geçilip kapı kapı dolaşarak anmaya çağrı yapan el ilanları dağıtıldı. Yine çağrı amaçlı hazırlanan afişler sokaklara yapılarak, Kızıl Bayrak gazetesinin satışı gerçekleştirildi.

Habip Gül mezarı başında anıldı

Helvacı Köyü girişinde toplanan BDSP’liler Habip Gül’ün ailesiyle buluşarak yürüyüşe geçti. Yürüyüşte, üzerinde Habip, Ümit ve Hatice’nin resimlerinin bulunduğu “Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmezdir” şiarlı pankart açıldı. Yürüyüş kortejinin en önünde Habip ve Ümit’in fotoğraflarının olduğu kızıl sancaklar ve orak-çekiçli kızıl sancak taşındı.

Kortejde ayrıca, Ulucanlar şehitlerinin resimleri ile Alaattin ve Hatice’nin resimleri ve BDSP flamaları taşındı.

Habip Gül’ün mezarına gelindiğinde anma programı başlatıldı. Programda ilk önce açılış konuşması yapıldı. Konuşmada, Ulucanlar Cezaevi’nde yaşanan katliam ve devrimci tutsakların gösterdiği görkemli direniş dile getirildi. Ulucanlar katliamının 13. yılında olduğu ve katliamın hesabının sorulacağı ifade edildi. Yapılan konuşma ile beraber Habip Gül şahsında tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşunda bulunuldu.

BDSP: Sınıf partisinin tohumlarını Habipler, Ümitler attı

Anmada BDSP adına yapılan konuşmada, devletin Ulucanlar katliamını gerçekleştirme amacından bahsedildi. Katliamın amacına ulaşmadığı, devrimci tutsakların ölümü göze alarak büyük bir direniş gösterdiği vurgulandı. Katliamların, baskıların devrimci tutsakları yenemediği ve yenemeyeceği söylendi. BDSP temsilcisi konuşmasına sınıf mücadelesinin sertleştiği bir dönemden geçildiğini, milyonlarca işçi ve emekçinin hayatlarının daha da yoksullaştığını ve cehenneme çevrildiğini söyleyerek devam etti. Kürt ve Alevi emekçilere dönük asimilasyon, inkar ve imha saldırılarının arttığı belirtildi. Emperyalist savaşa ve Suriye halklarına karşı yapılacak müdahaleye değinilen konuşmada, tarihsel bir dönemden geçildiği, dünyada emekçi isyanlarının yaygınlaştığı, halkların sokaklara çıktığı bir sürecin yaşanmakta olduğu ifade edildi. Bu tarihsel süreci yakalayan bir sınıf partisi olduğuna işaret edilen konuşmada bunun tohumlarını Habiplerin, Ümitlerin attığı söylendi. Konuşma, şu sözlerle sona erdi: “Bizler Türkiye devriminin öncüsüyüz. Marks’tan, Lenin’den aldığımız öğretiyle, Ekim Devrimi’nin deneyimiyle Türkiye devrimine hazırlanıyoruz.”

Muharrem Kurşun: Şimdi Habip olunmalı!

BDSP adına yapılan konuşmanın ardından Ölüm Orucu gazisi Muharrem Kurşun söz aldı. Kurşun konuşmasında Habip Gül’ün söz ve eylem birlikteliği olan, sorunlarla mücadele eden bir kimlik olduğunu söyledi. Habip’in devrime olan inancından bahseden Kurşun konuşmasını “Şimdi Habip olunmalı” sözleriyle bitirdi. Daha sonra, genç bir komünist

Ulucanlar katliamı ve direnişi üzerine duygularını ifade ederek devrim mücadelesini yükseltme sözü verdi.

Konuşmaların ardından şiirler okundu. Devrimci marşlarla devam eden anma “Çav Bella” marşının okunması ve mücadele alanlarında olma çağrısıyla bitirildi.

Anma etkinliğinin ardından, Habip Gül’ün kardeşi ve annesinin mezarına çiçekler bırakıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

BDSP: “Sabra davasının takipçisi olacağız!”

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, 3 Ekim günü Büyükçekmece Adliyesi önünde gerçekleştirdiği eylemle Sabra davasının takipçisi olacağını ilan etti. 2009 yılında fabrika önünde bildiri dağıtan devrimci işçilere kurşun saçanlarla, vurulan işçilerin aynı iddianamede sanık olarak gösterildiği iddianamenin teşhir edildiği eylemde, hesabın işçi ve emekçiler tarafından sorulacağı haykırıldı.

Basın açıklaması “Dün; işçilerin üzerine ateş açtığını kabul eden Zeki Tekin’i serbest bırakan mahkeme, saldırıyı protesto eden işçileri tutuklamıştı... Bugün; yaralanan işçiler, saldırgan Zeki Tekin ile birlikte aynı suçtan yargılanıyor... İşte Sabra davası, işte burjuva hukukun adaleti!” sözleriyle başladı.

Basın açıklamasında mahkemenin üç yıl boyunca davayı açmayıp dosyayı bekletmesine rağmen herhangi bir delil toplamadığı, bugün ise üç satırlık iddianame ile silahla yaralanan işçilerin de davaya eklendiği ifade edildi. Yaşananın burjuva hukukuna dahi sığmadığı belirtilerek yaşananın “hukuk terörü” olduğu vurgulandı. Açıklamada ayrıca, silahla yaralanan Tahsin Alıcı’nın hala sağlık sorunları yaşadığı da hatırlatıldı.

Basın açıklamasının ardından Çağdaş Hukukçular Derneği’nden **Avukat Gökmen Şahin** söz aldı. Şahin davanın önemini vurguladıktan sonra, davanın takipçisi olacaklarını ifade etti. Geçtiğimiz aylarda Esenyurt’ta şantiye çadırında yanarak ölen işçileri hatırlatarak işçilerin tersanelerde fabrikalarda katledildiğini, hak ve adalet isteyen işçilerin ise yargılandığını söyleyen Şahin, ÇHD olarak işçi sınıfının, işçilerin, emekçilerin haklarını korumaya ve savunmaya devam edecekleri vurgusuyla konuşmasını tamamladı.

2009 yılında Sabra Tekstil önündeki eylemde gözaltına alınıp tutuklanan **Melek Can** ise, o dönem yaşananları anlattı. Can konuşmasına gözaltı sürecini aktararak başlarken ve mahkemede tutuklanmaları sırasında polislerin savcı ve hakimlerle kurduğu diyalogları teşhir etti. Can, adliye önündeki polisleri göstererek “Polisler, mahkemeler bizim dostumuz değildir. Bizim dostumuz işçi sınıfıdır” dedi. Can sözlerini “Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!” sloganıyla bitirdi.

Eylem boyunca “İşte burjuva hukukun adaleti!”, “Kahrolsun burjuva mahkemeleri!”, “Patron vuruyor, mahkeme koruyor!” sloganları sık sık atıldı.

Eylem, BDSP adına davanın takipçisi olunacağı, polis ve hukuk terörünü teşhir etmeye devam edileceği belirtilerek 22 Ocak 2013 günü görülmeye başlanacak Sabra davasına çağrı yapılarak bitirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Baraj mizanseni ve tasfiye operasyonu...

“Sekiz aydır yetki bekleyen işyerlerimiz var”, “Toplu İş Sözleşmesi yapma yetkisini alamıyoruz”, “Pazarlık masasına oturamadığımız için türetlerimize zam alamıyoruz”, “Bazı işverenler yetkiniz yok diyerek iş yeri temsilciliklerimizi kapatıyor. İşçilerimiz sendikası kalıyor; örgütsüz kalıyor”...

Bu cümleler 14 Eylül 2012 tarihinde Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı önünde Türk-İş tarafından düzenlenen “kitlesel basın toplantısı”nda ihanet çetesinin şefi Mustafa Kumlu tarafından sarf edilmişti.

Türk-İş yönetiminin “eylem” kelimesi yerine “kitlesel basın toplantısı” ifadesini kullandığı bu etkinliği ise, 20 Eylül günü dinci-gerici AKP hükümetinin şefi Tayyip Erdoğan’la kapalı kapılar ardında gerçekleşen görüşme izledi. Bu görüşmeden çıkan sonuç, ağlamaklı cümlelerin arkasında hükümete ve sermayeye yalvarma niyetinin yattığını doğruladı.

İşçi sınıfının ekmeğine kan doğrayan sendikal korucular baraj ve yasakların korunması konusunda hükümet ve sermayeyle anlaştı. Hükümetle sermaye örgütleri (TOBB, TİSK) ve işçilerin sözde temsilcileri (Türk-İş, Hak-İş) arasında varılan kirli mutabakat, sınıfı teslim alma ve örgütsüzleştirme hamlesinin önemli bir adımı olarak taraflarca onaylandı.

Kapalı kapılar ardında kirli mutabakat

Hava işkolundaki grev yasağına karşı kollarını kıpırdatmayan ihanet çeteleri ise, toplu sözleşme ve grev hakkının tırpanlanması anlamına gelen mutabakata tam destek vererek sınıf işbirlikçisi çizgilerine yeni bir halka eklediler. Kitle ve sınıf hareketinin zayıflığından yararlanan sermaye örgütleri, hükümet ve onların korucusu sendikal çeteler son derece usta bir mizansenden eşsiz bir ihanet tablosu çıkardılar. 8 ay boyunca istatistikleri yayımlamayarak, kıdem tazminatı ve esnek çalışma gibi planlar karşılığında sendikalarla yetki pazarlığı yapan, ihanetçi çetelere el etek öptüren sermaye temsilcilerinin, kıdem tazminatının gaspı, Ulusal İstihdam Stratejisi gibi başlıklar konusunda bir anlaşma sağlayıp sağlamadığı konusunda henüz net bir sonuç yansımış değil. Fakat bütün bu konular üzerinden sendika ağalarının koltuklarını sağlama alma karşılığında bir dizi hak gaspına onay verdiklerini düşünmek için birçok veri mevcut.

Koltuklarını korudular

Ruhlarını sermayeye satmış olan sendikal ihanet çeteleri, böylelikle koltuklarını 4 sene daha korumayı garantilediler. Toplu İş İlişkileri Yasası’nda yapılacak düzenlemeyle işkolunda ana (nihai) baraj yüzde 3 olacak, bir geçiş süreci olarak da bu baraj ilk dört yıl için yüzde 1, daha sonraki iki yıl için ise yüzde 2 şeklinde uygulanacak. Yasa uygulanmaya başlandığında %1 barajıyla 10 sendika, %2 barajıyla 13 sendika, %3 barajıyla 6 sendika baraj altında kalacak. Yani toplu sözleşme yetkisi olan mevcut sendikaların yarısından fazlası, 6 milyon 298 bin kişiyi temsil eden 29 sendika toplu sözleşme yapamayacak.

8 sektörde tek sendika egemenliği kurulacak ve 2 milyon 868 bin sigortalı işçi (yani %26’sı) tek sendikaya üye olmak zorunda kalacaklar. Sermaye işbirlikçisi sendikaların egemenliğini kuvvetlendirecek kukla bir sendikal düzen, sınıfın içten fethedilme stratejisinin en

yalın biçimde hayata geçirilmesinin aracı haline getirildi.

Sınıfı teslim alma adımları

Büyük bir suskunlukla geçirilen yaz döneminde adım adım döşenen ihanet taşları gelinen noktada örgütlenme ve mücadeleye darbe anlamına gelen büyük bir duvara dönüşmüş oldu.

Ancak bu duvar, önümüzdeki süreçte sınıfın ayaklarına takılacak yeni bir pranganın da işareti niteliğinde.

Şimdi sırada, işçi sınıfının tarihsel kazanımlarından kıdem tazminatı hakkının fona devir yoluyla gaspından, Ulusal İstihdam Stratejisi’ne kadar yoğun bir saldırı dalgası sermaye cephesinin önünde duruyor. Barajlar konusunda varılan mutabakatın özünü de tam da bu saldırı planları oluşturuyor. Bu planların sorunsuz bir biçimde hayata geçirilmesinin yolu ise örgütlülüklerin tasfiyesinden geçiyor. Zira, Türk Metal çetesinin şefi ve Türk-İş Genel Sekreteri Pevrul Kavlak’ın, kıdem tazminatının gaspına dair gösterilen tepkileri de hedef alan “Hükümetin getirdiği fona karşı olursanız işçi sizi tepeler” sözleri sendikal bürokrasinin uğursuz rolünü ortaya koyuyor.

Bu saldırıların hayata geçirilmeye çalışılacağı süreçte, sendikal alanın Hak-İş’leştirme operasyonunun bir parçası olacağından da kuşku duymamak gerekiyor. Nitekim, varlık nedeni sermayeye ve gerici rejime hizmet olan bu çeteler, sınıfın uğrayacağı hak gaspları konusunda zerrece bir kaygı taşımıyorlar. Bunun da ötesinde bu işbirlikçi çetelerin kendi sendikalarının yok olup gitmesiyle de bir dertleri bulunmuyor. Eğer böyle olmuş olsaydı, önümüzdeki dönemde enerji, belediyeler, şeker, tarım, liman ve karayolları gibi bir dizi işkolunda özelleştirme ve sendikal örgütlenmenin tasfiyesi gibi saldırılar karşısında halihazırda ivmelenen bir mücadele süreci olurdu. Ya da örgütlenmenin önüne konulan engeller ve barajlara onay vermek yerine hesap soran bir çizgide hareket edilirdi.

Kukla bir sendikal düzene doğru

Baraj konusunda sermayeyle sağlanan anlaşma, özellikle Türk-İş çetesi için bulunmaz bir nimet oldu. İşkolu barajı ve sendikaya üyeliklerde noter şartının kaldırılmasını istemediği öteden beri bilinen Türk-İş hainleri aldıkları yüzbinlerce aidat üzerinden sürdürdükleri saltanatlarının sürmesi için biraz daha zaman kazandılar. Tıpkı sermaye iktidarı gibi onlar da sınıf mücadelesinin birleşik-militan bir hatta kaymasından ölesiye korkuyorlar. İşte, kapalı kapılar ardından yürütülen hain planların arkasında böyle bir ideolojik korku yatıyor. Diğer yandan, her ne kadar bürokratik bir zemine sahip olsalar da yer yer “ileri” veya mücadelecî görünümsergileyen çeşitli sendikaların tasfiyesinin taşları da bu son hamleyle döşendi. Diğer bir deyişle, militan, mücadelecî, devrimci sendikal anlayışların ortaya çıkmasının önünü kesmek için sermaye cephesi kritik önemde bir adım attı.

Özetle, hükümet-sermaye-sendikal korucuların oluşturduğu şeytan üçgeninin yürüttüğü uğursuz plan sorunsuz biçimde işliyor. Geriye ise, bu oyunu bozacak fiili-meşru bir hatta birleşik-militan bir sınıf ve kitle hareketi yaratmanın yakıcı ihtiyacı kalıyor.

D.Umut

Aliağa’da mücadele sürüyor...

İzmir’de Aliağa Belediyesi bünyesindeki taşeron şirketlerde çalışan işçilerin örgütlenme mücadelesi sürüyor.

Taşeron sisteminin çözümü için mücadele edeceklerini açıklayan işçiler Aliağa Belediye Başkanı Turgut Oğuz’a verdiği sözleri yerine getirmesi çağrısında bulunuyorlar.

Aliağa’dan bir taşeron işçisi, 400’e yakın işçinin yürüttüğü örgütlenme mücadelesini gazetemize anlattı: 3 senedir örgütleniyoruz, sendikal olmayı düşünüyoruz. Sendikalı olmak anayasal hakkımız. Aliağa Belediye Başkanı da seçim öncesinde iş güvencesi ile ilgili vaatler vermişti. Bunlar yerine getirilmedi. İşçiler de verilen sözlerin tutulmadığını görünce örgütlenip yönetimin karşısına çıktı. Taleplerini yineledi. Taşeron düzeninin kölelik düzeni olduğunu söyledi, iş güvencesi ve sendikal haklardan bahsetti. Ama bu görüşmelerden sonuç çıkmadı. 3 yıldır örgütlüyüz, fiili anlamda tanımıyorlar. 2 ay sonra 4 ayrı taşeron şirkete, 4 ayrı birimi yeniden ihaleye çıkarıyorlar. Biz de bu yeni gelişme karşısında buna izin vermeyeceğimizi, sendikalı olmanın anayasal bir hak olduğunu her fırsatta dile getireceğimizi yineledik.

Karşılığında bir sonuç çıkmayınca işçi arkadaşlarımızla toplantılar yaptık ve birarada eylem kararı aldık. Ve ilk uyarı eylemimizi 25 Eylül günü öğle yemeği paydosunda 12.00-13.00 arasında, Aliağa Demokrasi Meydanı’nda ekmek-soğan yiyerek gerçekleştirdik. 1 saat süren eylemin yarım saatlik bölümünde oturma eylemi gerçekleştirdik.

Taleplerimiz yerine gelmiyorsa eylemlerimize devam edeceğimizi açıkladık. 2 ay sonra yapılacak olan ihalede, Demokrasi Meydanı’nda daha güçlü bir katılımı olacağımızı anlattık. Belediye Başkanı bizden randevu talep etti. Hala görüşme olmadı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Elit Çikolata'da işten atma saldırısı

Yaklaşık 30 yıldır Tek Gıda-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Elit Çikolata fabrikasında geriye dönük mesai ücretlerini istedikleri için işten atılan işçiler fabrika önünde direnişe başladı. Toplu iş sözleşmesinde, 'mesai ücretleri %100 ödenir' ibaresi bulunduğu halde çalışan işçilerin mesai ücretleri %50 üzerinden ödendiği için işçiler geriye dönük mesai ücretlerini talep ettiler. İşten atılan işçiler ilk olarak 2 işçinin işten çıkartıldığını daha sonra 5 işçinin de işten çıkartılmasıyla toplam 7 işçinin işten atıldığını ifade ettiler.

Elit işçileri direnişte

Elit işçileri bu haksızlık karşısında sessiz kalmayıp hakları ve onurları için direnişe geçtiklerini vurguluyorlar. Direnişçi işçiler Elit patronunun elinde, işten atılması planlanan 30 işçinin daha listesi olduğunu ancak kapı önündeki direnişten kaynaklı işten atılmaların bekletildiğini ifade ediyorlar.

Elit işçileri: 'Tek Gıda-İş Sendikası'ndan bir ihanet belgesi daha'

Direnişe geçen Elit işçileri sendikanın işçilerden habersiz bir şekilde sahte protokoller imzalayarak işçilerin haklarını gasp ettiğini ifade ediyorlar. Patron Tanıl Küçük ile Tek Gıda-İş Sendikası yönetiminin aralarında kirli pazarlıklar olduğunu söylüyorlar. Atılan işçiler, işten atıldıktan sonra sözde 'mücadeleci' sendikacı Mustafa Türkel'in direnişe geçileceği haberini alınca işçilere telefon açarak Elit patronu Tanıl Küçük'ü üzmemek gerektiği yönünde ifadeler kullandığını ifade ediyorlar. Direnişçi işçiler, "Elit patronuna da, patronla işbirliği içerisinde olan sendika yönetimine karşı da mücadelemizi sonuna karşı sürdüreceğiz" dediler.

Elit Çikolata işçileri süreçle ilgili sorularımızı yanıtladılar.

- Ne zamandır Elit Çikolata'da çalışıyorsunuz, firmadaki çalışma koşullarından bahsedebilir misiniz?

Çağdaş: 2004'ten beri (yaklaşık 8 yıldır) draje bölümünde çalışmaktayım. Çalışma saatleri çok uzun. Sabah 08.00'den akşam 20.00'e kadar 12 saat çalışıyoruz. Fabrika yönetimi üretimi arttırabilmek için çalışan işçiler üzerinde yoğun baskı uyguluyor. Dini bayramların öncesinde neredeyse 2 ay boyunca pazar günleri de dâhil olmak üzere her gün zorunlu olarak çalıştırılıyor. İzin günlerinde işe gelmediğimiz zaman işten atılma tehlikesi ile karşı karşıya kalıyoruz.

Aydın: Altı yıldır çalışmaktayım bu işyerinde. Elit Çikolata'da çalışma saatleri çok uzun olduğu gibi bir de psikolojik baskı yaparak çalışan işçileri yıpratıyorlar. Öyle ki biz hasta olduğumuzda bile zar zor izin veriyorlar.

- Mücadele ve örgütlenme süreciniz nasıl başladı, hangi taleplerle yola çıktınız?

Çağdaş: İmzalanan sözleşmeye göre mesai ücretlerini %100 üzerinden almamız gerekirken, mesai ücretleri bize %50 üzerinden verilmekteydi. Biz de buna, işyerindeki işçi arkadaşlarımız ile karşı çıkmaya başladık ve mesai ücretinin %100 üzerinden verilmesini talep ettik. Fakat fabrikanın yönetimi bizim bu talebimizi hep erteledi ve geciktirip unutturmaya çalıştı. Patron isteklerimizi ciddiye almadı. Bunun üzerine biz

de işçi arkadaşlarla birlikte fabrikaya geriye dönük alacaklarımız üzerinden ihtar çektik.

Aydın: Biz birtakım haksızlıklara karşı çıkıyorduk ve bu yüzden de hep farklı bölümlere sürülüyorduk. Böylelikle, işten kendi isteğimizle çıkmaya zorluyorlardı. Biz de birkaç öncü işçi arkadaşla birlikte haklarımızı talep etmeye başladık.

- İşten çıkarılma süreciniz nasıl gelişti?

Çağdaş: İhtar çekmemizin ardından patron Tanıl Küçük fabrikada toplantı yaptı. Toplantı sırasında "Ben kimseye %100 üzerinden mesai ücreti vermem" dedi. Biz de %100 mesai ücretlerimizi ve geriye dönük olan ödeneklerimizi alacağımızı, bunun için ne yapılması gerekiyorsa her yol ve yöntemi kullanacağımızı söyledik. Bunun üzerine toplantı sırasında da patronun haklarımızı istediğimiz için işten çıkartıldık.

Aydın: İşten atılma nedenimiz, talep ettiğimiz geriye dönük ücretlerimizin ödenmesi için patron Tanıl Küçük'le tartışmış olmamızdır. Hatta işyerinde çalışan diğer işçi arkadaşların tepki vermemesi için bizi ilk olarak Kasımpaşa'daki fabrikaya sürgün ettiler ve çıkışımızı orada gerçekleştirdiler.

- Patronun işten atma saldırısı karşısında sendikanın tutumu ne oldu?

Çağdaş: Sendika bize sahip çıkmadığı yetmezmiş gibi bir de patron ile işbirliği yaparak bizim hakkımızda savcılığa suç duyurusunda bulunmuş. Neymiş efendim sendika işçileri sattı demişiz. Sendikanın patronla olan kirli anlaşmalarını ve sahte protokollerini açığa çıkardığımız için sendika da patronla işbirliği yaparak bizi karşısına aldı.

Aydın: Sendikanın fabrikadaki varlığı bile tartışılabilir. Çok az sayıda işçinin sendikada üyeliği var ve bu işçiler sendika tarafından hiçbir şekilde bilinçlendirilmiyor. Sendikanın tutumu işçiden yana

değil, sanki haklı olan patronmuş gibi patronu bize karşı savunuyor. Patron Tanıl Küçük'ün elinde 30 işçinin listesi varmış ve bu işçileri de çıkartmakla tehdit ediyor buna karşı da sendikanın aldığı hiçbir tutum yok. Hatta bizim direnişe geçeceğimizi duyduklarında bizi arayıp patronu üzmemek gerektiğini söylediler.

- İlerleyen süreçte mücadelenizi nasıl sürdüreceksiniz?

Çağdaş: Hukuki süreci başlattık. Fiili olarak ise kapı önünde direnişimizi sürdüreceğiz. Bizi kapı önüne koydukları için ve bize destek veren işçi arkadaşlarımızın da işten çıkartmalarına engel olabilmek için direnişi etkili bir şekilde sürdürmeye devam edeceğiz. Yanı sıra içerde çalışan arkadaşlarla iletişimi koparmayarak içerde de örgütlenmeye çalışacağız. Patron Tanıl Küçük'ün başkanlığını yaptığı İSO önünde eylemler yapmıştık, bu tarz eylemleri de sürdürmeye devam edeceğiz.

- Direnişçi işçiler olarak gazetemiz aracılığı ile Esenyurt, Kırcaç, Hadımköy, Haramidere, Beylikdüzü'nde sanayi havzalarında çalışan işçi ve emekçilere ne söylemek istersiniz?

Çağdaş: Biz burada sadece haklarımız için değil, aynı zamanda onurumuz için direniyoruz. Tüm işçi ve emekçilere de haklı mücadelelerinden vazgeçmemeleri, onurları ve gelecekleri için mücadele etmelerini tavsiye ediyorum. Maddi olarak hiçbir şey elde edemesek de bizim için onurun her şeyden önce geldiğini düşünüyorum.

-Aydın: Patrona ve patronla birlikte hareket eden sendikaya karşı direnişimizi çeşitli eylemlerle devam ettireceğiz. Bütün emek dostlarının da direnişimize destek vermesini talep ediyoruz.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

Koşuyolu'nda iş bırakma

Kartal'da Koşuyolu Hastanesi'nde Dev Sağlık-İş Sendikası işyeri Temsilcisi Ziya İncedere'nin Bayrampaşa'da başka bir hastaneye sürgün edilmesine sağlık işçileri 2 Ekim sabahı iş bırakarak yanıt verdi.

İncedere'nin, "Bayrampaşa Hastanesi'nde görevlendirme" adı altında sürgün edilmesini protesto eden Dev Sağlık-İş üyeleri örgütlülüklerine sahip çıktı.

Hastanenin 7 yıllık işçisi İncedere daha önce de Tekel işçilerine destek eylemine katıldığı için işten çıkarılmış ancak 35 günlük direnişinin ardından yeniden işe alınmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Eylül ayında iş cinayetlerinde 83 ölüm..

Geçtiğimiz yıl 53 işçinin iş cinayetine kurban gittiği Eylül ayında bu yıl 83 işçi sermayenin kar hırsının kurbanı oldu. Uzun ve yoğun çalışma saatleri, alınmayan önlemler, denetimsizlik ve kar hırsı inşaattan tarıma, madenden enerjiye kadar birçok sektörde işçi ölümlerine neden oldu.

Eylül ayı iş cinayetleri raporunu açıklayan İstanbul **İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi**, 83 işçinin ölümünün, gerçekleri bir kez daha gözler önüne serdiği değerlendirmesinde bulundu. Raporda, sağlık alanında yaşanan iş cinayetleri öne çıkarıldı.

Sağlık alanında örgütlü İstanbul Tabip Odası, Dev Sağlık-İş ve SES'nin katılımıyla Çapa Tıp Fakültesi'nde gerçekleştirilen eylemde asistan hekim Mustafa Bilgiç'in Kırım Kongo Kanamalı Ateşi olan bir hastasını tedavi ederken eline iğne batırıp, hastalığın kendisine bulaşması sonucu hastalanarak hayatını kaybetmesi olayındaki asıl sorumluluğun çalışma koşulları ve izlenen politikalar olduğu belirtildi.

Dev Sağlık-İş üyesi sağlık işçileri, Enerji Sen üyesi BEDAŞ işçileri ve Hava-İş'in yanısıra çeşitli emek-meslek örgütlerinden temsilci ve üyelerin katıldığı eylemde konuşan **İstanbul Tabip Odası Başkanı Prof. Dr. Taner Gören**, yaşanan bu ölümlere artık iş kazası değil iş cinayeti dediklerini belirtti. Gören, AKP'nin 10 yıldır sağlık alanında yürüttüğü politikaların çözüm getirmede olduğunu söyledi. Doktorların da sağlık ortamından ve verilen sağlık hizmetinden memnun olmadıklarını ifade eden Gören, iş cinayetlerinin durdurulması için acil eylem planı çağrısında bulundu.

Dev Sağlık-İş Genel Sekreteri Gürsel Kaya da, sağlıkta taşeronlaşmaya dikkat çekerek "çok iş çok para" mantığını eleştirdi.

Eylemde söz alan **SES Aksaray Şube Başkanı Ersoy Adıgüzel** ise, Davutpaşa ve OSTİM patlamalarında yaşanan işçi ölümlerini hatırlatarak bu ölümlerin nedeninin kar hırsı olduğunu belirtti. Adıgüzel, birlikte mücadele çağrısı yaptı.

Dev Sağlık-İş üyesi taşeron işçileri adına konuşan **Emine Ermiş**, Çapa'daki çalışma koşullarından bahsetti. Taşeron köleliğine dikkat çeken Ermiş, yaşadıkları sorunların ortak olduğuna ve mücadelenin de ortak verilmesi gerektiğine dikkat çekti.

Konuşmaların ardından SES, Tabip Odası ve Dev Sağlık-İş adına ortak açıklamayı **Asistan Dr. Feray Kaya** okudu. Samsun OMÜ'de Asistan Dr. Mustafa Bilgiç'in ölümüne değinilen açıklamada, aralıksız 33 saat çalışmanın ve haftalık 120 saate varan çalışmanın yarattığı sonuçların kaza veya hata olarak değerlendirilemeyeceği söylendi.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin Eylül ayı raporu **Asistan Dr. Coşkun Canıvar** tarafından okundu.

Rapora göre, inşaat, mevsimlik tarım, maden ve enerji sektörlerinde neredeyse birbirinin kopyası iş cinayetleri yaşandı. Eylül ayında inşaatlarda 23, mevsimlik tarımda 18, maden ve enerji sektörlerinde ise 8'er işçi ölümü yaşandı. Eylül ayında tespit edilen 83 iş cinayetinde 6'şar ölüm Ankara ve Çankırı'da; 4'er ölüm ise İstanbul ve Konya'da yaşandı.

Raporda ayrıca, sağlıkta çalışma koşullarının can aldığı söylendi. Samsun 19 Mayıs Üniversitesi Hastanesi'nde görevli Acil Asistanı 26 yaşındaki Dr. Mustafa Bilgiç'in ölümünün "hata değil iş cinayeti" olduğunun altı çizildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Cansel Malatyalı açlık grevinde!

İnşaat Mühendisleri Odası (İMO) Genel Merkezi önünde 230 gündür oturma eylemi yapan Cansel Malatyalı işe geri dönme talebinin görmezden gelinmesi ve direnişinin karalanmasına karşı başlattığı açlık grevini kararlılıkla sürdürüyor.

Malatyalı'nın kararlı direnişi sürerken ilerici mimar, mühendis ve şehir plancıları da Malatyalı'yı yalnız bırakmıyor. Cansel Malatyalı'ya, 30 Eylül Pazar günü TMMOB üyesi mühendis, mimar, şehir plancılarından destek geldi.

Ankara ve İstanbul'dan gelen üyelerin katılımıyla yapılan ziyarette "Cansel Malatyalı yalnız değildir, çözüm istiyoruz!" pankartı açıldı.

İMO önünde okunan açıklamada, üyelerinin ve ilerici, devrimci kamuoyunun çözüme yönelik tüm çağrılarına kulak tıkayan İMO yönetiminin emek düşmanı tutumunu tüm pervasızlığıyla sürdürdüğü söylendi.

Malatyalı'nın sağlığı ile ilgili yaşanabilecek herhangi bir sorunda sorumluluğun, tüm çözüm yollarını tıkayan İMO yönetimi ile ona destek çıkan siyasal unsurlar olacağı hatırlatıldı.

İş cinayetleri sürüyor...

Okul inşaatında iş cinayeti

İstanbul Sarıyer'de bir okul inşaatı işçilere mezar oldu. İstinye Altınordu Caddesi üzerinde yapımı devam eden Ufuk Okulları'na ait ek hizmet bina inşaatında meydana gelen çökme sonucu beton bloklar altında kalan 3 inşaat işçisi öldü, 1 inşaat işçisi de yaralandı. Yaralı işçiler, ambulansla İstinye Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı.

Güvenlik görevlileri, basın ve halkın olay yerine yaklaşmasını engellemeye çalıştı.

Sarıyer Belediye Başkan Yardımcısı Sevgi Atalay ise, inşaatın yapıldığı arazinin Vakıflar'ın sorumluluğunda olduğunu iddia ederek sorumluluğu Vakıflar Genel Müdürlüğü'ne atmaya kalktı.

Erzurum'da iş cinayeti

Erzurum'da kanalizasyon bakım çalışması sırasında metan gazı sıkışmasından dolayı patlama meydana geldi. Patlamayla birlikte göçük oluştu. Metan gazından zehirlenen 1 işçi öldü, 4 işçi de tedavi altına alındı.

Çaykara Caddesi'nde Vakıflar İş Merkezi'nin kanalizasyon suyunu bağlamak için kanala girdikten bir süre sonra metan gazından zehirlenen Ömer Keleş adlı işçi, Atatürk Üniversitesi Yakutiye Araştırma Hastanesi'nde yapılan müdahaleye rağmen kurtarılamadı.

Mermer ocağında iş cinayeti

Burdur'da Kavaklıçeşme mevkindeki mermer ocağında çalışan işçi Ali Esen (35), öğle yemeği için yemekhaneye giderken kestirme yol olarak mermer molozlarının üzerinden geçmek istedi.

Bu arada kaymaya başlayan molozlar, Ali Esen'in üzerine düştü. Arkadaşları tarafından ocakta kullanılan kepçeyle taşların altından çıkarılan Esen, olay yerine çağrılan 112 Acil Servis ekipleri tarafından ağır yaralı olarak Burdur Devlet Hastanesi'ne sevk edildi. Esen, yolda hayatını kaybetti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://raney.org>

“Direnmek yaşamaktır!”

İşten atmalara, güvencesiz, sendikasız çalışmaya karşı Atatürk Organize Sanayi Bölgesi’nde direnişe geçen Muharrem Subaşı, İzmir Senkromeç önündeki direnişinde 70’li günlere yaklaştı..

Direnişin 60. gününde (28 Eylül) Senkromeç işçilerinin iş çıkışında, fabrika önünde bir etkinlik gerçekleştirildi.

Eylemde “Galvaniz, Hey Tekstil, Kiğılı, Cansel Malatyalı. İzmir Senkromeç direniyor. Direnen işçiler kazanacak!” şiarlı ozalit açıldı.

“Direnmek yaşamaktır! Yaşamak direnmektir!”

Basın açıklamasını okuyan Muharrem Subaşı şöyle konuştu:

“Bugün Kiğılı, Hey Tekstil, Güven Elektrik, Taşgök Galvaniz, Ankara’da İMO’ da işten çıkartılan Cansel Malatyalı ve benim ikinci ayını dolduran

direnişim, patronlara karşı bir meydan okuma anlamına geliyor. Bizler gerektiğinde tek kişi de olsak ‘koyun olmadığımızı’ gösteriyor geride kalan binlerce işçiye duruşumuzla başka bir seçeneğin de olduğunu gösteriyoruz.”

Subaşı direnişin önemini vurgularken “Direnmek yaşamaktır! Yaşamak direnmektir!” dedi.

Açıklama boyunca yoldan geçen işçi servisleri ve araçlar korna çalarak destek verdi. Açıklamanın ardından Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu tek kişilik bir oyun sergiledi. Daha sonra Çiğli İşçi Kültür Evi çalışanlarından ve Müzisyenler Derneği’nden gelen emek dostları müzik dinletisi verdi.

Etkinliğe BDSP, Mücadele Birliği Platformu, DİH ve İzmir Müzisyenler Derneği destek verdi. İzmir Senkromeç patronu ise, işçilerin servis kalkış saati dolmadan, apar-topar servislere bindirilerek uzaklaştırılmasını sağladı.

Kızıl Bayrak / İzmir

Direnişçi işçiler Taksim’deydi!

Direnişçi işçilerin Taksim’de düzenledikleri yürüyüş 6. haftasını geride bıraktı. 29 Eylül akşamı, Taksim Tramvay Durağı’nda toplanılmasıyla başlayan eylemde HEY, Roseteks, Cansel Malatyalı, BEDAŞ, Kiğılı, Darkmen işçileri pankart ve dövizler taşıdılar. Yürüyüş boyunca eylemdeki direnişlerin süreçleri ve mücadeleleri üzerine konuşmalar yapıldı.

Ayrıca İstiklal Caddesi üzerindeki Kiğılı mağazasının önünden geçilirken bir süre durularak Kiğılı işçisinin yalnız olmadığı haykırıldı.

Galatasaray Lisesi önünde yapılan basın açıklamasını HEY Tekstil direnişçisi bir işçi okudu. Açıklamada direniş süreçleri ve kaçınıcı güne geldikleri aktarıldıktan sonra ortak eylemin dışında da süren direnişler olduğu ifade edilerek THY, Texim, Bilgi Üniversitesi, Elit Çikolata, Güven Elektrik direnişleri selamlandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kiğılı önünde eylemler sürüyor

Kiğılı fabrikasında keyfi gerekçelerle işten atılan Didem Sorhun direnişini Kiğılı mağazalarının önünde gerçekleştirdiği eylemler ve boykot çağrısıyla sürdürüyor.

Didem Sorhun, 29 Eylül akşamı Kiğılı’nın Taksim İstiklal Caddesi üzerindeki mağazası önünde eylemdeydi. “İşimi geri istiyorum!” şiarlı pankartın açıldığı eyleme direnişteki HEY Tekstil işçileri de destek verdi.

Eylemde basın açıklamasını okuyan Sorhun, patronun direnişten korktuğunu ve son olarak kendisini “Kiğılı çalışanı olmadığı halde eylem yaptığı” gerekçesiyle dava açmakla tehdit ettiğini ifade etti.

Kiğılı işçisinin açıklamayı okumasının ardından mağaza önünde oturma eylemine geçildi. Eylem boyunca sloganlarla Kiğılı protesto edildi.

Oturma eylemi sırasında HEY Tekstil işçisi de söz aldı. Direnişçi işçi HEY Tekstil işçilerinin maruz kaldığı sömürüyü aktararak Aynur ve Süreyya Bektaş’ın işçileri mağdur ettiği ifade edildi. Aynur ve Süreyya Bektaş’ın AKP hükümeti tarafından kollandığını, Roseteks ve Kiğılı patronlarının da kollandıkları için bu kadar rahat hareket ettiklerini ifade etti.

Caddeden geçen emekçiler eyleme alkışlarla destek verirken yoldan geçenlere bildiriler dağıtıldı.

Boykot çalışması Bakırköy’de

Didem Sorhun’un, işçi düşmanı Kiğılı’ya karşı başlattığı boykot kampanyası 2 Ekim günü Bakırköy’e taşındı.

Daha önce Kiğılı’nın bulunduğu Yenibosna Airport AVM ve Sefaköy Armonipark AVM çevresinde gerçekleştirilen sticker çalışması Bakırköy’de de gerçekleştirildi. “İşçi düşmanı Kiğılı’ya boykot, direnişe destek!” yazılı stickerlar Kiğılı mağazasının bulunduğu Carousel AVM ve Capacity AVM çevresine yapıldı.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

GOP'ta işçilerin yeni mevzisi kuruldu!

İşçilerin Birliği Derneği, 30 Eylül Pazar günü düzenlenen açılış etkinliğiyle Gaziosmanpaşa bölgesindeki işçilere mücadele çağrısı yükseltti. Tekstil, metal, matbaa gibi çeşitli işkollarında çalışan işçilerin katıldığı etkinlikte, bölgedeki çeşitli fabrikalarda direniş deneyimi yaşamış öncü işçiler de yer aldı. Etkinliğe, ART Aksesuar, PTT, Ontex, İlbek Tekstil ve Me-Ha Tekstil direnişçileri de katıldı.

Açılış etkinliğinde ilk konuşma, dernek yönetiminde yer alan eski bir ART işçisi tarafından yapıldı. Konuşmada, sermayenin saldırılarının arttığı bir süreçte böyle bir derneğin kurulduğu belirtilerek yaşamın her alanında örgütlü olunması gerektiği ifade edildi. Kendisinin de çalıştığı ART fabrikası üzerinden bölgedeki sömürü ve kölelik dayatmalarına değinen ART işçisi, sigortasız çalışmanın, düşük ücretlerin yoğun olduğunu ve esnek çalışmanın dayatıldığını aktardı. Derneğin olduğu binada dahi kiralık işçi bürosunun bulunduğunu belirterek kölece çalışmanın her yerde arttığı vurgulandı. Derneğin böyle bir bölgede mücadele için kurulduğu ifade edilerek işçi havzalarında mücadelenin büyüüleceği söylendi.

Ortadoğu'da emperyalist planların yapıldığı bir süreçte "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarının daha çok önem kazandığı vurgulandı.

İşçilerin Birliği Derneği'nin böyle bir örgütlenme ve mücadele için kurulduğunu söyleyen dernek temsilcisi, mücadelenin önemine dikkat çekerek şu sözlerle konuşmasını bitirdi: "Ya tamamen örgütlü mücadele edilerek bizden çalınanları geri alacağız ya da sermaye dünyada daha da köleliliği arttıracak."

İşçi sınıfının rolü vurgusu...

BDSP temsilcisi ise, sermayenin saldırıları karşısında mücadele görevlerine vurgu yaparak "İşçi sınıfı burjuvaziye karşı kendi kimliğiyle çıktığında zaferi kazanabilir." dedi. Konuşmasına, "Bunu 1917 Ekim Devrimi'yle gösterdiler" diyerek şöyle devam etti: "Bizler hayalperest değiliz. Bilimsel temellerde yol

alındığında mücadelenin kazanacağını biliyoruz. İşçilerin Birliği Derneği böyle bir bakışla kuruldu."

Temsilci konuşmasını bu derneğin işçi sınıfının öz örgütlülüklerine ve taban örgütlülüklerine zemin olmak için kurulduğunu belirterek sürdürdü.

Bu derneğin Gaziosmanpaşa gibi sömürünün yoğun olduğu, iş kazalarının yaşandığı bir bölgede kurulduğuna dikkat çekilen konuşmada "Emeğiyle bu dünyayı var edenlerin olduğu bir bölgenin ortasında dernek açıldı. Topkapı'dan Elmalıbağçesi'ne kadar tüm bölgedeki işçilerin mücadelesi için önemli bir mevzi kuruldu" denildi.

Emperyalistlerin sömürü çarklarını bozmak, işçi sınıfının iktidarını kurmak için mücadelenin yükseltilmesine vurgu yapılan konuşmada, halkların kardeşliğinin işçilerin birliğinden geçtiği hatırlatıldı.

Etkinlikte sahne alan müzik grubu dinletisini Avusturya İşçi Marşı'yla bitirdi.

**"Köle değil işçiyiz,
insanca yaşamak istiyoruz!"**

Etkinliğin bitiminde derneğin bulunduğu Gazi Center önünden Gaziosmanpaşa Meydanı'na yürüyüş düzenlendi. Açıklamada, derneğin, bölgedeki işçilerin taban inisiyatifini açığa çıkarma hedefiyle; sınıfın sendikal, siyasal, kültürel örgütlenmeleri başta olmak üzere ilerici her türlü örgütlenmesinin önünü açma bilinciyle hareket eden bir mevzi olarak yükseleceği söylendi.

Açıklamanın ardından, süren direnişlere vurgu yapılarak başta Kığılı, Hey Tekstil, BEDAŞ işçileri olmak üzere birçok direnişin sürdüğü ifade edildi. Meydanda bulunan Kığılı mağazasına dikkat çekilerek boykot ve diğer direnişlerin desteklenmesi çağrısı yapıldı.

Açıklamaya, meydandaki emekçilerden de katılım olurken birçok emekçiye eyleme alkışlarla destek verdi.

"Metal işçileri kazanacak!"

2012-2014 toplu sözleşme dönemi hazırlıkları Gaziosmanpaşa ve Topkapı'da devam ediyor. Metal İşçileri Birliği, yürüttüğü propaganda çalışmalarıyla metal işçilerini mücadeleye çağırıyor.

MESS üyesi Perfektüp fabrikasında çalışan işçilerle vardiya çıkışında sohbetler gerçekleştirildi. Yapılan sohbet ve tartışmalarda işçilerin toplu sözleşmeden bir umudunun olmadığı görüldü. Türk Metal'de örgütlü olan Perfektüp'ün temsilcisinin "hiçbir şey yapamayız" diye konuşması da dikkat çekti. Diğer yandan, Türk Metal'in fabrikalarda işçileri bilgilendirmediği ve MİB materyallerini almamaları için işçileri tehdit ettikleri öğrenildi. Bu çeteyi teşhir eden "MESS-Türk Metal yenilecek! Metal işçileri kazanacak!", "Kıdem hakkıma dokunma!", "Grev ve TİS hakkıma dokunma!" şiarlı ve MİB imzalı ozalitler MESS'e bağlı fabrikaların çevresine yapıldı.

Kızıl Bayrak / GOP

Gebze'de mücadele çağrısı

Gebze ve Çayırova'da devrimci sınıf faaliyeti devam ediyor. Kığılı'nın İkitelli'de kurulu bulunan fabrikasında işten atılan ve direnişe geçen Didem Sorhun'un sesi Gebze ve Çayırova'ya taşındı. "İşçi düşmanı Kığılı'ya boykot direnişe destek!" stickerları Gebze merkez, Akse Sapağı, Feniş Köprüsü ve Beylikbağı'na yapılarak direnişle dayanışma çağrısında bulunuldu. Okul civarına stickerların yapıştırılması sırasında eğitim emekçileri ile Kığılı direnişi üzerine sohbet edildi.

Kıdem tazminatının gaspı, yetki ve sözleşme süreci, işçi direnişleri ile emperyalist savaş ve saldırganlıktan bahseden ve tüm saldırılara karşı "işçilerin birliği ve halkların kardeşliği" çağrısını yükselten Gebze İşçi Bülteni Feniş Köprüsü ve Beylikbağı servis güzergahlarında dağıtıldı.

Kızıl Bayrak / Gebze

EKİM 3. Genel Konferansı değerlendirmelerinden...

Alevilik sorun

Burjuvazinin laiklik konusundaki ikiyüzlülüğünün, anti-laik tutumlarının kendini en kuvvetli tarzda gösterdiği alanlardan birisi, çeşitli dinsel-mezhepsel inanışlar karşısındaki ayrımcı tutumdur. Sermaye devleti, İslam'ın bir mezhepsel inanışı olan Sünniliği resmi din haline getirmiştir. Türkiye'de yaşayan Aleviler, Hristiyan Türkler, Süryaniler, Keldaniler, Yezidiler vb. dinsel-mezhepsel gruplar inançları dolayısıyla baskı altındadırlar. Eşitsiz ve ayrımcı politikalarla yüzyüzedirler. Azınlık Hristiyanların durumu da, çeşitli uluslararası anlaşmalara rağmen özü itibarıyla farksızdır. Kiliseler de, düzeyi farklı olsa da diğerleri gibi baskı altındadırlar. Komünistler, ilkesel olarak tüm bu kesimler üzerindeki dinsel-mezhepsel baskının karşısındadırlar. Ve bu baskıcı uygulamaların sona erdirilmesi talebini laiklik mücadelesinin önemli bir unsuru olarak ileri sürmelidirler.

Tüm bunlar içerisinde Alevilik sorunu özel bir yere sahiptir. Gerek toplam nüfus içinde önemli bir niceliği oluşturmaları, gerek en yoğun ve en şiddetli baskılarla yüzyüze olmaları, gerekse de emekçi kesimden Alevilerin bu çifte ezilmişliğin ve baskıların sağladığı itkiyle geçmişten bu yana ilerici-devrimci muhalefete özel bir yakınlık duyuyor olmaları, bu soruna özel bir önem kazandırmaktadır. Bu sorunun içinden geçtiğimiz süreçte kazandığı güncellik, Alevi kitlelerdeki genel toplumsal hareketlenme, Alevilik sorununa ayrıca güncel bir önem de kazandırmaktadır. Öyle ki, geline yerde gerek düzen güçleri, gerekse de çeşitli Alevi örgütleri, reformistler ve devrimci gruplar, bu soruna ilişkin tutum ve politikalar oluşturmak zorunluluğu hissetmektedirler. Bu durum sorunun taşıdığı özel önemin bir başka göstergesi olmaktadır.

Aleviler Osmanlı döneminde pek çok baskı ve zulümle, kitlesel katliamlarla yüzyüze kalmışlardır. Kemalist devrimle birlikte hilafetin kaldırılmış olmasının getirdiği nisbi bir rahatlama sözkonusu olsa da, işin özü değişmemiş, Aleviliğin ezilen mezhep konumu süregelmiştir. Cumhuriyet tarihi boyunca da Aleviler pek çok kez zulüm ve baskı politikalarının muhatabı olmuşlardır. Komünistler Aleviler üzerindeki bu baskı ve sindirme politikasına karşı çıkarlar, Alevilik inancı üzerindeki her türlü baskı, sindirme ve asimilasyon politikasına derhal son verilmesini, Aleviliğin ezilen mezhep konumunun eşitlik temelinde ortadan kaldırılmasını savunurlar.

Alevilerin üzerindeki mezhepsel baskının kalkması; Aleviliğe devlet içinde, Diyanet İşleri Başkanlığında yer verilmesi olarak algılanamaz. Bu laikliğe aykırı, ayrımcı politikanın bitmesi değil, Alevilerin de buna alet edilmesi anlamına gelir.

Aleviliğin ezilen mezhep olmasının temel nedeni, devletin Sünni dinci politikasıdır. Karşı çıkılması ve kaldırılması gereken budur.

Alevilerin üzerindeki baskılara, asimilasyon politikalarına karşı çıkmak, Alevi kimliğinin resmen tanınmasını savunmak, ancak bu sorunların temel kaynağı olan sermaye devletine karşı mücadele ile mümkündür. Bu mücadeleyi Sünnilik karşıtı bir içerikle sürdürmek, komünistlerin şiddetle karşı çıkacağı bir yaklaşımdır. Zira böyle bir yaklaşımla mezhepsel bölünme teşvik edilmiş, sermaye devletinin ayrımcı politikasına güç kazandırılmış olacaktır.

Alevilerin haklı taleplerini savunma mücadelesi, net bir anti-kemalist perspektife ve sosyal-demokrasinin etkili bir teşhirine dayanmalıdır. Komünistler açısından bu perspektif son derece özel ve ayrı bir önem taşımaktadır. Zira Aleviler içinde, yalnızca halifeliliği kaldırdığı, Alevi kitlelerin bir nebze rahatlamasını sağladığı için Kemalizmin son derece büyük bir etkisi söz konusudur. Oysa aynı kemalist burjuva devlet, Aleviliğin ezilen mezhep konumunu kurumlaştırmış, Cumhuriyet dönemi boyunca Aleviler üzerindeki baskı ve asimilasyon politikası devam etmiştir. Bugün Alevilerin ezilen mezhep konumunun asıl kaynağı bizzat kemalist burjuva devlettir. Kemalizmin Alevi kitleler üzerindeki etkilerini kırmak, onları laikliğin tek kararlı savunucusu olan devrimci proletaryanın çevresinde birleştirebilmek bakımından kritik önemde bir sorun ve görevdir. Bu aynı yaklaşım sosyal-demokrasi konusunda da geçerlidir. Sosyal-demokrasi bugüne kadar burjuvazinin yumuşak yüzü olarak Alevi kitlelerine demagojik bir ilgi göstermiş, böylece düzene tepki besleyen Alevi yığınları yeniden düzene bağlamaya çalışmıştır. Oysa bu akım, şu ana kadar ne devletin Sünni İslam'ı resmi din ilan etmesine karşı, ne dinsel-mezhepsel ayrımcılığa karşı herhangi bir ileri tutum almıştır. Alevi kitleler Sivas ve Gazi olaylarından sonra bu partinin gerçek kimliğini daha açık bir biçimde görmeye başlamışlardır. Bunu bir olanak olarak kullanıp, sosyal-demokrasinin Alevi kitleler üzerindeki etkisini kırmak, komünistlerin Alevi yığınlarına dönük politikalarında merkezi bir yere sahiptir.

* Tüm Alevileri ilgilendiren bir sorun olarak, kuşkusuz Aleviler üzerindeki mezhepsel baskılara karşı çıkmak, Alevilerin kendi inançlarını özgürce yerine getirmelerini, kendi kültürlerini serbestçe geliştirebilmelerini savunmak gerekir. Ne var ki, Alevilik sorunu geçmişten bu yana yalnızca ve kendi başına dar bir mezhepsel sorun olmamıştır. Aleviler, büyük gövdesiyle kendilerini devrimci hareketin içinde ifade etmişlerdir. Bu, ne tesadüfi bir olaydır, ne de Alevi inancının kendi dar özelliklerinden kaynaklanmaktadır.

Bu, Alevi nüfusun büyük bölümünü Osmanlıdan bu yana toplumun ezilen, sömürülen kesimlerinin

Laiklik sorunu ve sosyalist tutum

* Laiklik, dinsel düşüncenin siyaset alanından ve kamu yaşamından uzaklaştırılarak, devlet karşısında bireye ait bir sorun haline gelmesidir. Temelleri burjuva devrim dönemine dayanır. Burjuvazi feodallere karşı yürüttüğü iktidar savaşımını başarıya ulaştırmak, kapitalist üretim ilişkilerinin gelişiminin önündeki siyasi, hukuki ve ideolojik engelleri aşmak için, dine karşı savaşım vermek zorundaydı. Zira din feodalların iktidarlarını dokunulmaz ve kutsal sayan bir ideolojidi. Kilise de hem bu ideolojinin, hem de feodal iktidar ve mülkiyet ilişkilerinin temsilcisi konumundaydı. Burjuvazinin feodallere karşı iktidar savaşımı bu nedenle kilise ve din karşıtıydı, dinsel ideolojiye önemli darbeler vurdu. Ne var ki, burjuvazinin dine ve kiliseye karşı savaşımı, özel olarak başından itibaren belli kayıtları ve sınırlılıkları da içinde taşımaktaydı. Zira kendisi de sömürücü bir sınıftı, kurmakta olduğu düzen iktisadi ve toplumsal eşitsizlik temeli üzerinde yükselmek zorundaydı. Dolayısıyla kendi iktidarını ve sömürü düzenini meşrulaştırmak için onun da çok geçmeden dine ihtiyacı olacaktı. Nitekim karşısına işçi sınıfının bağımsız hareketi dikildiğinde, burjuvazi laiklik alanındaki kazanımlarından hızla döngeri etti.

Türkiye’deki laikleşme süreci de özü itibarıyla aynı doğrultuda gelişmiştir. Ne var ki, Türk burjuva devriminin daha zayıf bir toplumsal temel üzerinde yükselmesi, burjuvazinin feodal güçlerle radikal bir hesaplaşma yürütecek bir güce sahip olmaması nedeniyle, laikleşme doğrultusundaki kazanımlar çok daha sınırlı ve yüzeysel oldu.

Burjuva devrimlerden bu yana geçen süreç, burjuvazinin bu alanda da sürekli bir gericileşme yaşadığını, dine karşı savaşım vererek iktidarı ele geçiren burjuvazinin, bugün iktidarını korumak için topluma her geçen gün daha fazla din pompalar hale geldiğini göstermektedir. Bu olgu tüm diğer demokratik kazanımlar alanında olduğu gibi, laikliğin tutarlı savunuluşu alanında da bayrağın proletaryaya geçtiğini göstermektedir.

Devrimci proletarya, devlet ve din alanının birbirinden bütünüyle ayrılmasını savunur. Din devlet için tümüyle bireysel inanışa özgü bir iş olmalıdır. Devlet kendi varlığını, hiçbir biçimde dine, dinsel kurallara dayandıramaz. Eğitim, hukuk, adalet vb. devlet kurumları kendi işleyişlerini şu ya da bu ölçüde dinsel esaslara dayandıramaz, kendi işleyişlerinin bu esaslara uygun olduğunu iddia edemezler.

Devlet tüm dinsel ve mezhepsel inanışlar karşısında eşit mesafededir. Bunlar arasında ayrımcı bir politika izleyemez. Bunlardan birini kendi resmi dini ilan edemez. Dinsel ve mezhepsel inançlara şu ya da bu yolla destek sunamaz.

Devlet hiçbir dinsel mezhepsel inanışa baskıda bulunamaz. Hiçbir kişiye şu ya da bu dinsel-mezhepsel inanışa bağlı olduğu için, bağlı olduğunu açıkladığı için, ayrımcı bir tutum gösteremez. Dinsel inançlarını, ibadetlerini yerine getirmesi ya da getirmemesi yüzünden hiç kimseye farklı yaklaşamaz.

Proletarya iktidarı koşulları altında devlet, gerici sınıfların dinsel ideoloji temelinde düzen karşıtı mücadelelerine asla izin vermez. Bu doğrultuda dinsel yapı ve örgütlenmeleri sürekli denetler.

Proletarya kapitalizm koşulları altında yürüttüğü

laiklik mücadelesinde, emekçi sınıflar içinde bu yönlü bir kutuplaşma, saflaşma oluşmamasına ve burjuvazinin bu doğrultudaki politikalarını boşa çıkarmaya özel bir özen gösterir. Laiklik talebini mücadelenin merkezi bir sorunu olarak görmez, özel bir tarzda öne çıkarmaz. Ne var ki bu yaklaşım, proletarya partisi açısından laiklik sorununa kayıtsız kalmak, bu sorunda ilkesiz tavizler vermek anlamına gelmez. Bu tür tutumlar komünistlerin soruna yaklaşımlarının dışındadır. Komünistler, tam tersine burjuvazinin işçi ve emekçileri dinsel-mezhepsel temelde bölmelerini kalıcı tarzda engellemenin, boşa çıkarmanın yolunun, laiklik anlayışının işçi-emekçiler arasında kökleşmesinden geçtiğini düşünürler. Bu nedenle izlenecek yöntemler, önce çıkarılacak şiarlar konusunda esnek bir yaklaşımla, ama sorunun içeriğinden hiçbir taviz vermeden, proletaryanın ve emekçilerin saflarında laiklik bilincinin kökleşmesine çabalarlar.

Komünistlerin laiklik mücadelesinin ana doğrultusu bizzat sermaye devletinin kendisine çevrilidir. Sermaye devletinin ikiyüzlü laiklik anlayışının, din ve dinsel akımlarla arasındaki ilişkinin açığa çıkarılması, proletaryanın laiklik mücadelesinin asıl çizgisini oluşturmaktadır. Kaldı ki bizzat dinsel gericiliğe karşı mücadele de, onun düzenle, sermaye devletiyle bağıni açığa çıkartmak ekseninde gelişmek durumundadır. Devrimci proletaryanın bu konuda, laiklik mücadelesini irtica karşıtlığına, anti-şeriatçılığa indirgeyen, burjuvazinin ikiyüzlü laiklik anlayışı ile aynı platformu paylaşan kemalist-reformist akımlarla arasında kesin ve kalın bir ayrım çizgisi mevcuttur.

Laiklik mücadelesinin bir diğer boyutunu birbirine bağımlı tarzda yürütülmesi gereken bir ikili görev alanı oluşturmaktadır. Komünistler bir yandan burjuvazinin işçi-emekçileri dinsel mezhepsel temelde bölme çabalarına karşı mücadele yürütürlerken diğer yandan da ezilen ve baskı altında tutulan dinsel-mezhepsel inanışların demokratik haklarına sahip çıkmak göreviyle yüzyüzedirler. Komünistler bu iki görevi birbirini engelleyecek tarzda değil, birbirini besleyecek tarzda yerine getirirler. Ne ezilen mezheplerin demokratik haklarını savunmak adına bugün bazı grupların yaptığı gibi “Alevicilik” platformuna düşerler. Ne de sınıfla birliğini kurma sözde gerekçesi adına mevcut eşitsiz ve baskıcı politikaların üzerinden atlayıp, ezilen mezheplerin sorunlarına duyarsız kalırlar.

(EKİM 3. Genel Konferansı değerlendirmelerinden...)

oluşturmasıyla bağlantılıdır. Alevi kitlelerinin eşitlikçilik temelindeki hareketlerle içiçe olması, bizzat bu tür hareketleri örgütlemesi, Alevilerin ilericiliğiyle açıklanamaz. Tam tersine Alevi inanışındaki ilerici öğeler, tam da bu sınıfsal özellikten kaynaklanmaktadır. Sınıfsal baskı ve zulme bir de mezhepsel baskı eklenince, bu durum Alevi kitlelerini eşitlikçi, özgürlükçü, sömürüye karşı bir mücadeleye kanallı etmiştir. Oysa bugün Alevi kitleleri sınıfsal planda daha da netleşmiş bir sınıfsal ayrım yaşamış bulunmaktadırlar. Alevi kitlelerinin ana gövdesini yine yoksul emekçi yığınları oluşturmakla beraber, artık azımsanmayacak bir niceliğe ve güce sahip bir Alevi burjuvazisi de şekillenmiştir. Alevilik sorununa yaklaşımda bu iki kesim arasında sınıfsal ayırmadan kaynaklanan ciddi farklılıklar vardır.

Alevi burjuvazisi, sorunu devletten dinsel temelde bazı tavizlerin koparılmasına indirgemektedir. Diyanette temsil edilmek, cemevlerinin açılması, ibadeti daha rahat yapmak vb., Alevi burjuvazisinin soruna yaklaşımının bütün kapsamı işte budur. Nitekim sermaye devleti de kendisiyle bütünleşme eğilimi taşıyan Alevi burjuvazisinin bu özelliğinin farkına varmış, bazı taviz vaatleri eşliğinde bu kesimi uzun süredir geniş Alevi kitlelerini denetlemek amacıyla kullanmaya başlamıştır. Sivas ve özellikle Gazi olaylarının ardından ise bu politika çok daha belirgin çizgiler kazanmaya başlamıştır.

Alevi kitlelerinin mezhepsel baskıya karşı çıkışları ile sınıfsal baskıya karşı çıkışları etle tırnak misali içiçedir. Ana gövdesini Alevi yığınların oluşturduğu bütün kitle eylemliliklerinin aynı zamanda sömürüye ve faşizme karşı bir içerik kazanması bu temel gerçeğin bir yansımasıdır. Komünistler Alevilerin taleplerine sahip çıkmak ile “Alevicilik” arasındaki ayrım çizgisini sürekli olarak gözetirler. “Alevici” eğilimin emekçi Alevi hareketinin sınıfsal niteliğini karartmaya, hareketin taşıdığı ilerici özü törpülemeye dönük girişimlerini boşa çıkartmayı kritik önemde bir görev olarak kabul ederler. Alevi burjuvazisinin hareketi güdükleştirmeye, ehlileştirmeye dönük girişimlerine karşı mücadele, komünistlerin soruna yaklaşımlarındaki en belirleyici çizgilerden biridir.

* Komünistlerin Alevilik sorununa ilişkin güncel politik tutumlarının bir diğer önemli boyutu daha var. Bu, sömürgeci sermaye devletinin Alevi burjuvazisinin de yardımı ile, Alevi kitlelerini Kürt ulusal mücadelesine karşı bir kalkan olarak kullanma girişimlerinin boşa çıkarılmasıdır. Sömürgeci sermaye devleti, Kürt ulusal hareketinin üzerinde yükseldiği kitle temelini Sünni-Şafi inanca sahip olması gerçeğinden kalkarak, ikiyüzlü bir tutumla, Alevi kitleleri içinde Kürt ulusal hareketine karşı bir düşmanlık yaratmaya çalışmaktadır. Komünistler, Alevi kitlelerine dönük propaganda ve ajitasyon faaliyetlerinde, bu kirli politikayı boşa çıkarmayı özel önemde bir sorun ve görev olarak görürler.

4+4+4 sisteminde özel gereksinimli çocukların durumu

Zihin engelli birey, içinde yaşadığı toplumla sürekli etkileşim ve iletişim içerisinde. Zihin engelli birey kendisini ifade edebildiği ve kendi ihtiyaçlarını bağımsız olarak karşılayabildiği düzeyde toplum içerisinde kabul görmesi beklenmektedir.

Zihin engelli çocukların eğitim gereksinimleri onların bazı özelliklerine göre farklılaşabilmektedir. Zihin engelliler homojen bir grup olmadığından, çeşitli özelliklerine bağlı olarak kendi içlerinde önemli bireysel farklılıklar göstermektedirler. Bu farklılıklar, onların toplum yaşamına hazırlanmalarında gerekli olan birçok beceriyi öğrenmede başkalarının yardımına daha fazla gereksinim duymalarına yol açabilmektedir. Özellikle, diğer bireylerin kendi başlarına ya da çok az yardımla öğrendikleri birçok beceriyi zihin engelli çocuklar kendi başlarına öğrenmede ya da az bir yardımla üstesinden gelmede güçlük çekebilmektedirler.

Zihin engelli çocukların eğitimlerinin temel amacı, bu çocukların, yaşamlarını bağımsız olarak devam ettirebilmeleri için gerekli olan becerileri kazandırmaktır. Birçok zihin engelli birey bağımsız yaşamaya adaydır. Birçoğu kendi bakımını sağlamaya, ev işlerini yapmaya, evlenip aile kurmaya, evdeki eşya ve cihazları kullanmaya, temizliğe, yiyecek hazırlamaya, kısaca kendi yaşamını bağımsız olarak sürdürmeye gereksinim duyacaktır. İşte zihin engelli çocuklara daha geniş kapsamıyla özel gereksinimli çocuklara (ÖĞÇ) verilecek olan eğitimin kaliteli, nitelikli ve sürekliliğinin olmasının önemi bundan dolayıdır. Ne var ki ÖĞÇ'li çocuklar da eğitim sisteminin, telifisi asla mümkün olmayan kurbanı olmaktadır.

Zihin engelli çocukların eğitiminde biyolojik yaş değil, zeka yaşı önemlidir

Aylardır tartışılan ve okulların açılmasıyla uygulanan yeni yasayla birlikte resmi olan Özel Eğitim Kurumlarının da yapısı değişti. 4+4+4 yasasıyla birlikte genel eğitimdeki uygulamalar normal gelişim gösteren çocuklar için bile bilimsel ve pedagojik anlamda uygun olmazken Özel Gereksinimli Çocuklar (ÖĞÇ) için sakıncaları gelişimin her alanında daha da fazladır.

ÖĞÇ için eğitim yaşa bakmayan bir süreklilik işidir. Bütün çocukların eğitiminde olduğu gibi zihin engelli çocukların eğitiminde de, onların ileride başkalarına bağımlı olmadan yaşamlarını sürdürmeleri, kendi kendilerine yeterli duruma gelmeleri ve toplumla bütünleşmeleri amaçlanmaktadır. Bu amaca ulaşılması, bireyin bireysel farklılıkları ile yapabildikleri dikkate alınarak eğitim gereksinimlerinin belirlenmesi ve gereksinimlerine uygun eğitim ortamlarının sunulmasıyla mümkün olabilmektedir.

Özel eğitimde, Bireyselleştirilmiş Eğitim Programları (BEP) ön plana çıkar. Her çocuğun bireysel farklılıkları vardır. Bu farklılıklara ve engelinin türüne göre özellikleri göz önüne alınarak yaşa değil de **zeka seviyesine** göre çocuğun BEP'i doğrultusunda bireysel eğitim verilir. Bu bağlamda yeni yasayla beraber genel eğitimdeki düzenlemelerin, ÖĞÇ'lilerin özellikleri göz önüne alınmadan bu çocuklara yönelik okullarda da uygulanması hiç uygun değildir. Okul öncesi dönemden başlayarak güvenli ve bağımsız yaşam becerileri kazandırmaya yönelik eğitsel birtakım düzenlemelere, uyarlamalara yer verilmelidir. Türkiye'de 10 yıl içinde eğitim alanında ticarileşmenin bir parçası olarak bu alanda okullar yaygınlaştırılarak güvencesizler de destek eğitim hizmetinden yararlanmaya başladı. Kaynaştırma uygulamaları geliştirildi, iş eğitim ve meslek okullarının sayısı artırıldı, özel alt sınıflar yaygınlaştırıldı, okullaşma oranı arttı. Hükümet için bir rant kapısı haline getirilse de destek eğitim programlarından çoğu öğrenci "şimdilik" ücretsiz olarak yararlanıyor. Kendi içinde hala yetersiz ve aksaklıklarla yürütülse de, bunlar özel eğitim alanında olumlu gelişmelerdi.

Ancak 4+4+4 yasasından ÖĞÇ'lilerde nasibini aldı. Yasal düzenlemede yer alan maddeler öncelikle çocukların eğitim hakkını sınırlandırırken, eğitimin sürekliliğini ve kalitesini de düşürüyor. Ailelere de paralı eğitimin önünü açıyor. Aile genel eğitim ve destek eğitim almak için özel kurslara yönlendirilecek. Servis, yemek parası derken cebinden çıkan para fazlasıyla artacak.

Özel Eğitim Hakkında Kanun Hükmünde Kararnamede yasanın bazı maddeleri şöyledir:
(Yasanın tamamı için bakınız: MEB, 573 sayılı Özel Eğitim Kanunu, 2012/07/04 - <https://ramey.org>)

eğitim hakkında kanun Hükmünde Kararnamede)

"Orta veya ağır düzeyde zihinsel engelli öğrencilerin öğrenim gördüğü eğitim ve uygulama okuluyla otistik çocuklar eğitim merkezleri "özel eğitim uygulama merkezi" olacak. Bu merkezlerde öğrenciye diploma verilmeyecek.

Hafif düzeyde zihinsel engelli öğrencilerle görme engelli öğrencilere eğitim verilen iş okulları "özel eğitim mesleki eğitim merkezi"; orta veya ağır düzeyde zihinsel engellilerle otistik öğrencilerin öğrenim gördüğü iş eğitim merkezleri ise "özel eğitim iş uygulama merkezi" olarak hizmet verecek.

İlkokul ve ortaokul kademesinde genel ve mesleki eğitim programlarını uygulayan özel eğitim okullarıyla bu programları uygulayan özel eğitim sınıflarında ilkökul ve ortaokulu tamamlayanlara belge, liseyi tamamlayanlara diploma verilecek.

Hafif düzeyde zihinsel engelli öğrencilerle görme engelli öğrencilere eğitim verilen iş okulları "özel eğitim mesleki eğitim merkezi"; orta veya ağır düzeyde zihinsel engellilerle otistik öğrencilerin öğrenim gördüğü iş eğitim merkezleri ise "özel eğitim iş uygulama merkezi" olarak hizmet verecek.

Zorunlu öğrenim çağı dışına çıkan öğrenciler için valiliklerce gerekli önlemler alınarak, halk eğitim merkezleri bünyesinde kurslar açılacak.

Özel eğitim okul ve kurumlarıyla aynı programı uygulayan özel eğitim sınıflarında ilk iki kademeyi tamamlayan öğrencilere bunu belirten belge düzenlenecek."

Yaş sınırıyla zihin engelli çocuklar okul dışına itildi...

Kademeli Eğitim Zihinsel Engelli çocuklar için uygun değildir. Genel eğitimde; normal gelişim gösteren ve normal zeka sınırları içinde olan çocukları yaş gruplarına göre 1. kademe ilkökul, 2. kademe ortaokul, 3. kademe lise olarak ayırmanın belli bir mantığı vardır. Ancak, 25-45 zeka seviyesine sahip olan zihinsel engelli çocukları kademelere ayırmanın hiçbir mantığı yoktur. Bilimsel ve pedagojik anlamda da doğru değildir. Çünkü ÖĞÇ için bu okullarda sürekli bir eğitim söz konusudur. Teneffüsler ve yemek saatleri buna dahildir. 2. sınıfta da 8. sınıfta da yaşları farklı ancak aynı zeka seviyesine sahip çocuklar olabileceği düşünüldüğünde, bu sınıflarda akademik çalışmalar aynı olabilmektedir.

Aynı şekilde bu sınıflarda bireysel eğitim esastır. Sınıf öğretmeni çocuğu tanıyarak, bu doğrultuda tespit edilen amaçlar doğrultusunda yapılacak etkinlikler daha verimli olması düşünüldükten, 1. kademededen sonra öğretmenin değişmesi, gene aynı şekilde 2. kademededen sonra öğretmenin değişmesi, hem öğrenci, hem de öğretmen açısından pedagojik bir sorundur. Bu anlamda bu tür okulları 1,2,3 diye kademelere ayırma yerine 1'den 12'ye kadar kesintisiz bir şekilde eğitimin sürdürülmesi zorunlu olmalıdır.

Kademeli eğitimin yanı sıra bir sorunlu madde daha var ki o da; Resmi Olan Eğitim Uygulama Okulları, İş Eğitim Merkezleri, İş Okullarında "zorunlu öğrenim

çağı” adı altında yaş sınırının getirilmesi.

“Zorunlu öğrenim çağı dışına çıkan öğrenciler için valiliklerce gerekli önlemler alınarak, halk eğitim merkezleri bünyesinde kurslar açılacak.”

18 yaş üstü zihinsel engellilerin aldığı eğitim azalacak ve 23 yaş sınırı nedeniyle birçok öğrenci okul dışına, sosyal yaşamın dışına itilerek eve hapsedilecek. Eğitim dışı bırakılanların üzerine yeni sayılar eklenecek. Sadece bu yıl okul çağına gelmiş olduğu halde okullarda kaynaştırma kontenjanı dolu olduğu için okula gidemeyen otizmlı ve farklı gelişim gösteren çocuk sayısı 30 binin üstüne çıktı. Okul çağına gelmiş 35 bin işitme engelinin sadece 7 bini okula gidebiliyor. Okul çağına gelmiş 40 bin civarında görme engelli varken okula gidebilen görme engelli sayısı 2.200 civarında. Mimari engeller başta olmak üzere okul çağına gelmiş ancak okula gidemeyen ortopedik engelli sayısının 70 bin civarında olduğu düşünülüyor. Eğitim her insan için en temel haktır. Peki bu hakkı neden kullanamıyor özel gereksinimli çocuklar. Ülke nüfusunun %12’si engelli yani 9 milyon engellinin eğitim alma hakkını kullanma oranı %30 civarında. Bu oranlar yeni yasayla beraber artacak.

Okulların açılmasıyla birlikte bu uygulama devreye sokuldu. Eğitim Uygulama ve İş Eğitim Merkezlerinde okuyan 23 yaş ve üzeri öğrencilerin kaydı otomatikmen silindi. Ağır düzeyde zihinsel öğrenme yeteneği bulunan (öğretilbilir) ile orta düzeyde zihinsel öğrenme yeteneği bulunan (eğitilebilir) 16 yaş üzeri bireylere mesleki eğitim becerileri veren gündüzlü-karma bir eğitim kurumlarından olan bu merkezlerde yapılan yeni uygulama ile birçok öğrenci yaygın eğitimden koparıldı.

Birkaç gün önce medyaya yansıyan örnekler bu durumu kanıtlar nitelikte. Örneğin; “İzmir Konak’ta bulunan Ahmet Şefika Kilimci Eğitim Uygulama Okulu ve İş Eğitim Merkezi’nde öğrenim gören ve el sanatları bölümünde galoş ve kutu yapımında çalışan 53 engelli öğrenci, 4+4+4 yasası ile birlikte getirilen 23 yaş sınırı nedeniyle okuldan çıkarıldı. Yasada 23 yaşını geçen engelli öğrenciler Halk Eğitim Merkezlerine yönlendiriliyor. Ancak Halk Eğitim Merkezlerinde bu çocuklara servis ve yemek imkânı verilmiyor. Sadece haftanın belli gün ve saatlerinde meslek edindirme kurslarına devam edebiliyorlar.

ÖĞÇ’li çocukların büyük bir kısmının bağımsız yaşam becerisi yoktur. Kendi başlarına bir yere gitmekte güçlük çekerler. Fiziksel ve zihinsel yetersizlikleri yüzünden sık sık sağlık sorunları yaşarlar. Her gün düzenli olarak ilaç kullanırlar. Okullarında bulunan sağlık görevlileri, rehber öğretmenler ve özel eğitim öğretmenleri tarafından tenefüste bile denetlenirler. Çünkü birçoğu epilepsi hastası olduğu için her an krize girebilir. Yönlendirildikleri Halk Eğitim Merkezi’nde, ne zihin engelliler öğretmeni, ne sağlık görevlileri ne de rehber öğretmen var. Bu alanda deneyimsiz ve hiçbir eğitim almayan öğretmenler bu çocuklarla karşı karşıya getirilecek. Ayrıca ÖĞÇ için çevre ve sınıf düzenlemesi çok önemlidir. Gerekli uyarlamaların ve yeterli teknik donanımların yapılmadığı merkezlerde, sınıflarda eğitim verilemez. Halk eğitim merkezlerindeki binaların fiziksel yapısı da yetersiz. Bu sorunlara ulaşım ve yemek sorunlarını da eklersek ÖĞÇ eğitim alanlarının dışına itilerek eve hapsolacak.

AKP iktidarının, eğitimde ticarileşmenin ve dinci-gerici müfredatın uygulamasının bir adımı olan 4+4+4 kesintili eğitimi tepkilerle geriletme ve ortadan kaldırmak için daha çok bilinçlendirme çalışmaları ve daha çok seferberlik gerekmektedir. Velilerin ortaya çıkardığı inisiyatifin, öğrenci-öğretmen tepkisinin sürekli bir mücadeleyle büyütülmesi gerekiyor.

Dinsel gericilik tarafından çocuk zihinler birinci sınıftan itibaren afyonlanmak isteniyor...

Eğitimin gericileştirilmesine karşı mücadele!

AKP’nin 4+4+4 yasası din dersi sayısını 3’e çıkardı. Seçmeli adı altında uygulamaya konulan din içerikli derslerle yetinmeyen gerici cenah, 1. sınıftan itibaren, yani 5,5 yaşından itibaren bu derslerin verilmesi gerektiğini ifade etmeye başladı.

Recep Kıyak’ın açıklamaları...

Türkiye Cami ve Kuran Kursları Dernekleri Federasyonu Genel Başkanı Recep Kıyak, Yeni Asya gazetesine yaptığı açıklamalarda seçmeli din derslerinin birinci sınıftan itibaren verilmesini istedi. Bu açıklama, 3 seçmeli din dersinin eğitim sistemine eklenmesinin dinci partiye yetmediği gerçeğine ışık tuttu.

Recep Kıyak, Kur’ân-ı Kerîm ve Hz. Peygamber’in Hayatı derslerinin seçmeli ders olarak ilköğretim 1. sınıftan itibaren okutulması için her yolu deneyeceklerini belirtti. Kıyak, bu sene uygulanmaya başlanan sistemde bu derslerin 5. sınıftan itibaren seçmeli olarak okutulacağına dikkati çekerek “Bu yaş, Kur’an eğitimi için yine de çok geç bir yaş” dedi.

Yaz Kur’an Kursları’nda 6 yaşındaki çocuğun Kur’an-ı Kerim’i rahatlıkla öğrenebildiğini söyleyen dinci-gerici Kıyak, Kur’an eğitimi için 5. sınıfa kadar beklenmesinin yanlış olduğunu ifade etti. Recep Kıyak, “*Birçok Avrupa ülkesinde dini eğitim anaokullarında başlıyor*” diyerek söylemlerine güç kazandırmaya çalıştı.

Recep Kıyak’ın arkasında AKP iktidarı var

4+4+4’e göre eğitim sistemi 3’e bölünüyor: İlkokul için 4 yıl, ortaokul için 4 yıl, lise için 4 yıl eğitim süresi öngörülüyor. Bu yıl 5. sınıfa başlayacak 1 milyon 228 bin öğrencinin 98 bini imam hatip ortaokuluna başladı. Kuran-ı Kerim, Hz. Muhammed’in Hayatı, Temel Dini Bilgiler dersleri seçmeli ders olarak okutulmaya başlandı.

Yasanın gündeme geldiği ve tartışıldığı dönemde seçmeli derslerin 5. sınıftan itibaren müfredata alınacağını ifade eden dinci partinin gerçek niyetini Recep Kıyak yaptığı açıklamalarla ortaya koymuş oldu. Zira dinci parti, eğitimi gericileştirme niyeti çerçevesinde okulları imam hatipleştiriyor, gericiliğin adımlarını 1. sınıftan itibaren atmayı hedefliyor.

Sadece 5. ve 9. sınıf öğrencilerine verilen Temel Dini Bilgiler ve Kürtçe seçme hakkı için başvuru süresi olarak 10-12 Eylül tarihleri belirlendi. Bir genelge ile duyurulan bu süre, öncesinde velilere açıklanmadı. Yani “seçme” hakkını veren devlet, süreyi kısa tutarak ve önceden duyurusunu yapmayarak, bu derslerdeki “seçme hakkını” geri almış oldu. Seçmeli derslerin okullar açılmadan seçilmesini dayatan AKP iktidarı, dini eğitimin ağırlığını arttırmaya ve öğrencileri yeni tedrisattan geçirmeye odaklandı.

Milli Eğitim Bakanlığı, eğitimde dinsel gericiliği egemen kılma anlayışını perdelemeye çalıştı. Bu

doğrultuda imam hatip ortaokulları ile diğer okullar arasında zorunlu dersler anlamında bir farklılık olmayacağını, farklılığın seçmeli derslerde olacağını iddia etti. Oysa imam hatiplerin orta bölümlerinin açılması “*bilimsel ve pedagojik gerekçeler*” ile değil, tamamen dinci partinin kendi gerici yaklaşımıyla bağlantılıydı.

AKP iktidarı seçmeli dersler üzerinden dindar gençlik/dindar nesil hedefine ulaşmayı amaçladı. Din dersi üzerinden bugüne kadar birçok ayrımcı uygulama yaşandı. 4+4+4 yasası ile de ayrımcı yaklaşımın önü çok daha fazla açılmış oldu. Eğitim sistemi, tam da dinci parti şefinin söylediği gibi “*dindar nesil yetiştirmek*” anlayışıyla yeniden dizayn edildi. Milli Eğitim Bakanlığı, her ne kadar Kuran-ı Kerim ve Hz Muhammed’in Hayatı derslerinin seçmeli olduğunu iddia etse de, özellikle taşrada, söz konusu dersler “zorunlu seçmeli” hale geldi.

4+4+4 yasası ile seçmeli dersler üzerinden “*Bireylerin demokratik hak ve taleplerine sınırlama değil, seçme hakkı sağlayarak bireylere ilgi, istek ve yeteneklerine uygun bir eğitim alma imkanı tanıdığı*” iddia edilse de yasa ile öğrencinin ilgi ve yeteneklerine sınırlama getirildi. Zorunlu seçmeli din dersleriyle, eğitimin her kademesinin imam hatipleştirilmesi hedeflendi.

Recep Kıyak’a açıklama yapması için cesaret veren AKP iktidarı, AİHM kararına rağmen zorunlu din dersi işkencesine devam ediyor. Alevi çocukları bu nedenle her yıl sorunlar yaşıyorlar. AKP, tüm bunları suskun, hakkına sahip çıkamayan, itaatkar, duyarsız, kendini sömürenlere karşı “saygılı” bir toplumsal yapıyı oluşturma hedefine ulaşmak için yapıyor.

Bilimsel, parasız, anadilde, demokratik eğitim için...

Eğitim temel bir insan hakkıdır. Eğitimden işçi ve emekçilerin eşit, parasız ve kendi anadilinde yararlanmasının sağlanması, “okulların ticarethane, öğretmenlerin tahsildar” olma konumuna son verilmesi için mücadele bayrağı yükseltilmelidir. Zorunlu din dersleri kaldırılmalıdır. Farklılıklara karşı ön yargıları kıskırtan uygulamalara son verilmelidir.

Her düzeyde eğitimin tamamen gericileştirilmesi saldırısının ifadesi olan, çocuk işçiliğin önünü açan, çocuk gelinliğe davetiye çıkaran, eğitimin piyasalaştırılmasını hızlandıran 4+4+4 yasasının boşa çıkarılması işçi ve emekçilerin birleşik devrimci, siyasal mücadelesiyle mümkün olabilir. Çözüm, tüm sorunların olduğu gibi 4+4+4 yasasının da kaynağı olan kapitalizme, burjuva sınıf devletine karşı mücadelenin yükseltilmesindedir. Zira “*proletaryanın devrimci iktidarı altında eğitim, emekçileri özgürleştirmeye, sosyalizmin inşasına etkin biçimde yöneltmeye ve sınıfların ortadan kaldırılmasına hizmet eder. Materyalist dünya görüşüne, komünizmin ilke ve değerlerine dayalı, bilimsel, demokratik ve laik bir eğitim politikası izlenir.*” (TKİP Programı’ndan...)

Avrupa işçi ve emekçilerin eylemleriyle çalkalanıyor

Portekiz’de ve İspanya’da onbinlerce işçi, genç, işsiz ve emekli büyük kentlerde gösteriler düzenleyerek krizin faturasını ödemeyeceklerini haykırdı. İspanya’da „Tassarruf paketleri“ne karşı onbinlerce kişi “Meclisi işgal et!” eylemlerini sürdürürken, polis ile çatışıyor. Portekiz’de peş peşe ve kitleselleşerek süren gösterilerin sertleşmesi hükümete geri adım attırıldı.Fransa’da “Avrupa Mali Disiplin anlaşması”na karşı gerçekleşen gösterilere 120.000 kişi katılırken, Yunanistan “yeni kesinti paketi”ni protesto eden milyonların genel grevi ile sarsıldı. Almanya’da ise 40’ın üzerindeki kentte gerçekleşen gösterilerle daha eşit paylaşım için 40.000 kişi sokaklardaydı.

Portekiz’de 100.00 kişi alanlardaydı

Portekiz’de hükümetin tasarruf politikaları giderek büyüyen gösterilerle protesto ediliyor.

Hükümetin sosyal güvenlik kesintisini yüzde 11’den 18’e çıkaracağını açıklaması işçi ve emekçilerin direnciyle karşılaştı. Bunun çalışanların ücretlerinin yüzde yedi oranında düşeceği anlamına geldiği bilinciyle hareket eden kitleler hergün mücadeleyi biraz daha büyütüyorlar.Portekiz’de işçi ve emekçiler, daha önce Yunanistan’da uygulamaya konulan senaryonun aynısının kendi ülkelerinde uygulanacağı inancında.

Başkent Lizbon Cumartesi günü yüzbin kişinin katılımıyla son yılların en büyük protesto gösterilerinden birine tanık oldu. Göstericiler yürüyüş sırasında üzerinde “toika defol” yazılı pankartlar taşıyarak öfkelerini haykırdılar.

Portekiz’de büyük gösterilerin yanında liman işçilerinin 5 haftadır süren grevi ülkede neredeyse tüm ithalat ve ihracatı durdurdu. Demiryolu işçilerinin iş bırakma eylemleri ise devam ediyor.

Portekiz iki hafta öncede başkent Lizbon ve diğer büyük kentlerde bir milyon üzerinde işçi ve emekçinin protesto gösterilerine sahne olmuştu. Bu 1974 yılından ki 1 Mayıs’tan bu yana en kitlesel gösteri oldu. .

Genel grev tartışmalarının sürdüğü Sendikal konfederasyon CGTP bu gün (çarşamba) genel grev ile ilgili bir açıklama yapacağını duyurdu.

Başbakan Pedro Passos Coelho’da protestoların giderek sertleşmesinin ardından basına bir açıklama yapmak zorunda kaldı ve halkın giderek artan tepkisi üzerine kemer sıkma politikalarını gevşetebileceğini açıkladı.

Portekiz’de ekonominin bu yıl yüzde 3 daralacağı tahmin ediliyor.İşsizlik ise resmi rakamlara göre yüzde 15,7 oranında.Sendikalar Birliği CGTP açıklamasında işsizlik oranının yüzde 20 üzerinde olduğunu ifade etti.

İspanya’da halkın meclis kuşatması sürüyor.

Milyonlarca kişiyi işsizliğe mahkum edip, yoksulluğa sürükleyen kapitalist kriz, İspanya’da “Öfkelileri” yeniden sokağa çıkardı. İşbaşındaki hükümetin kemer sıkma politikalarına dönük protestolar artık gece saatlerinde de sürüyor.

İşsizliğin yüzde 25’e yaklaştığı ve her 4 kişiden

birinin işsiz olduğu ülkede“Öfkeliler” bankaların kurtarılması amacıyla kendilerinden fedekarlık istenmesine sert tepkiler ortaya koyarak cevap veriyorlar. Krizin gün geçtikçe yoksullaştırdığı işçi ve emekçiler krizin faturasını ödememeye kararlı.

Nitekim, başkent Madrid’te parlamento yakınlarında binlerce kişi hükümetin yeni açıkladığı tasarruf pakatini protesto etmek için üçüncü kez biraraya geldi. Kemer sıkma politikalarına karşı “Hayır” yazılı dövizler taşındılar, öfkeli sloganlar haykırdılar.

Neptün Meydanı’nda yapılan eylemin “yasa dışı” ilan edilmesine karşın halk meydeni adeta işgal etti , meclis binasına giriş yolu da demir barikatlarla kapatıldı. ‘‘Meclis’i Kuşat’’ adı altında yapılan çağrı ile gerçekleşen eylemde hükümete istifa çağrısı yapılırken, “krizin faturasını ödemeyeceğiz” sloganı öne çıktı.

25 Eylül’de “Meclisi işgal et” sloganıyla çağrısı yapılan ilk eylemde binlerce kişi meclis binasına 100 metre kala bir araya gelmişti. Göstericilerin meclise yürümek istemesi üzerine, Kongre binasını bariyerlerle çeviren polis göstericilere karşı biber gazı ve plastik mermi kullandı..Meydanı terketmek istemeyen göstericiler polisi taş yağmuruna tuttu. Protestocular daha sonra oturma eylemi yaparak gösterilerine devam etti.

Kısacası, Avrupa’nın en büyük dördüncü ekonomisine sahip İspanya’da milyonlarca insan açlığa mahkum edilmiş durumda. İşsiz kuyrukları uzarken, çöplerden beslenen insanların sayısı giderek artıyor. Ailelerin yüzde 22’si yoksulluk sınırı altında kalırken bunların yüzde 30’unun çok zor durumda olduğu belirtiliyor.

Yunanistan’da genel grev

Yunanistan’daki grev dalgası duracağı benzemiyor. Hükümetler korku içinde, ülke ise adeta bitkin halde. Yunanistanlı işçi ve emekçiler yeni hükümeti de genel grevle karşıladılar. Geçtiğimiz Haziran’da işbaşına gelen Yeni Demokrasi Partisi, PASOK ve Demokratik Sol Parti’den oluşan koalisyon hükümetine karşı örgütlenen ilk genel greve milyonlarca kişi katıldı

Koalisyon hükümeti kamu harcamalarında 11 milyar 500 milyon Euroluk kesinti paketini devreye sokmasına, emekli maaşlarının düşürülmesine ve emeklilik yaşının da 67’ye çıkarılması saldırısına karşı sendikalar, 24 saatlik bir genel grev kararı aldı.

Grev nedeniyle okullar ve devlet daireleri kapanırken otobüs hatları protestocuları taşımak için açık kaldı. Yunanistan Kamu Emekçileri Konfederasyonu ve İşçi Sendikaları Konfederasyonu tarafından ülke çapında düzenlenen greve doktorlar, hava kontrol çalışanları, yerel yönetim ve kamu çalışanları, vergi memurları, öğretmenler, sağlık çalışanları, avukatlar, mühendisler ve banka memurları katıldı.

Atina’daki “Troykaya boyun eğmeyeceğiz!” ve “AB, IMF defol!” sloganlarının haykırıldığı gösterilere150 bin kişi katıldı. . Beklenildiği gibi göstericilerle polisler arasında yine çatışma çıktı.

Yunanistan’da grevsiz geçen gün yok. Geçtiğimiz Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

hafta basın emekçileri iki gün grev yapmıştı. Eczacılar, devletin kendilerine borcunu ödememesi nedeniyle sigortalılara ilaç vermeyi bir ay süreyle durdurdu. Savcı ve hakimler aylıklarındaki kesintilere karşı iş yavaşlatma eylemine gittiler. 3 hafta önce polisler de tasarruf önlemlerini protesto etmek için yürüdüler.

Bu arada,Yunanistan’da gerçekleşen grev ve gösterilerin gölgesinde AB ve IMF ve Avrupa Merkez Bankası’ndan oluşan troyka boş durmuyor. Hummalı biçimde 2013 yılında gündeme sokacakları yeni paketler üzerinde çalışıyorlar. demek oluyor ki, Yunanistan işçi ve emekçilerine karşı yeni saldırılar kapıda. Yunan işçi ve emekçileri ise,yeni hükümet dönemindeki bu ilk grevin sadece başlangıç olduğunu, kazanana kadar devam edeceklerini vurguluyorlar.

Fransa’da 120.000 kişi yürüdü

Avrupa’da kaynaşma içinde olmayan ülke yok. Her yerde yoğun bir kaynaşama ve hareketlilik var. Dur durak bilmeyen eylemlere sahne olan ülkelere biri de Fransa’dır.

İkinci dünya savaşından bu yana işçi ve emekçilere karşı en büyük yıkım yasası olarak gelen Avrupa Mali Disiplin Anlaşmasını protesto için pazar günü Paris’te 120 bin kişi yürüdü. Yürüyüşte “Avrupa Mali Disiplin Anlaşmasına Hayır” yazılı pankart taşındı, “Zenginlerin borcunu ödemiyoruz, direniyoruz”sloganları atıldı. Kortejinin önünde Sol Parti başkanı, Fransa Komünist Partisi Genel Sekreteri , Yeni Anti Kapitalist Parti’, İspanya ve Portekiz’den sol örgüt temsilcileri de yer aldı.

Avrupa Birliği üyesi 25 ülkenin devlet ve hükümet başkanlarının imzaladığı Avrupa Mali Disiplin Anlaşması ile üye ülkelerin hazırladıkları yıllık bütçeler yürürlüğe girmeden önce tek bir merkezden Brüksel’in denetiminden geçecek. Kurallara uymayanlar ise otomatik olarak cezalandırılacak ve böylece “Avrupa’nın istikrarı” sağlanacak.

Bu çerçevede ilk elden sağlık, eğitim ve emeklilik gibi kamu harcamalarında kesintiye giderek yılda 30 milyar Euro tasarruf yapılması öngörülüyor. Yani, bir kez daha, kapitalizmin krizi emekçilere fatura edilecek.

Sonuç yerine

AB, İMF ve AMB üçlüsünün sözde Avrupa’nın istikrarını sağlamak amacıyla Yunaistan, peş peşe devreye soktuğu kemer sıkma politikaları, sadece Yunanistan, İspanya ve Portekiz emekçilerini değil, AB’nin ekonomisi güçlü Hollanda, Fransa ve Almanya gibi ülkelerin işçi ve emekçilerini de sokağa çıkmaya zorluyor. Saldırıları tek merkezden planlanıyor. Dikkate değer olan, tek merkezden planlanan bu saldırılara karşı mücadelenin de giderek eş zamanlı biçimde patlak vermesidir.

Grevlere, genel grevlere, öfkeli protestolara rağmen saldırılar durmayacaktır. Demek oluyor ki, seyri ve sonuçlarından bağımsız olarak, Avrupa metropollerini yeni ve daha kitlesel işçi ve emekçi kitle hareketlerine sahne olacaktır.

Kıtalar da grevler, protestolar...

Endonezya

Kapitalizm, işçileri derin bir krizin içine sürükledikçe, işçi ve emekçiler de, insanca yaşam ve çalışma koşulları için mücadeleyi seçiyorlar. İşçi sınıfının, sömürüye duyduğu tepki, yaygın eylemlerle kendini dışa vuruyor.

Belçika

Belçika'da demiryolu işçilerinin Salı gecesi başlattıkları 24 saatlik grev nedeniyle ülkedeki tüm tren seferleri durdu. Grevden Brüksel-Paris ve Brüksel-Londra gibi uluslararası seferlerin yanı sıra yük trenleri de etkilendi. Trenlerin çalışmamasından dolayı otoyollarda yoğunluk yaşandı.

Sendikalar grev kararını, hükümetin Belçika Devlet Demiryolları (SNCB) şirketinin yapısında reforma gitmek istemesi üzerine aldı. Sendika, yeniden yapılanma adı altında kitlesel tensikatlardan endişe duyuyor.

Estonya

Estonya'da devlet hastanelerinde çalışan doktorlar ve sağlık personeli bir haftalığına greve gitti. Doktorlar ve sağlık personeli saat ücretlerinin yükseltilmesini talep ediyorlar. Hastanelerde bir hafta süresinde sadece acil servis hizmet verecek.

Kamboçya

Kamboçya'da 29 Eylül Cumartesi günü Tai Seng özel ekonomi bölgesinde A & J bisiklet fabrikasında çalışan bin işçi, daha iyi çalışma koşulları ve daha fazla ücret talebiyle greve çıktı. İşçiler ayrıca pazar ve tatil günlerinin ücretli izin sayılması ve fazla mesailerin ödenmesini de istiyor. Grevde işçiler ve fabrikanın güvenlik görevlileri arasında çatışma yaşandı.

İtalya

Geçtiğimiz hafta sonunda Roma'da binlerce kamu çalışanı hükümetin tasarruf paketlerini protesto etmek için yürürken, İtalya'nın iki büyük sendikası Güney

İtalya'daki çelik fabrikasında süren protestolarla eş zamanlı grev çağrısı yaptı. Atina ve Madrid'de sokaklar kitlesel ve militan protesto gösterilerine sahne oldu.

Roma'da üniversite profesörleri, devlet dairelerinde ve hastanelerde çalışan kamu emekçileri iş bırakırken şehir merkezine büyük bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Temizlik işçileri de, hükümetin daha fazla kesintiyi öngören planlarına karşı greve gitti. Grev CGİL ve UIL sendikalarının çağrısı üzerine gerçekleşti. Monti hükümetinin kamu sektöründe onbinlerce işyerini yok etmeyi planlamasını protesto ediyorlar. Hükümet sağlık sektöründe de 1,5 milyar Euro tasarruf yapmayı planlıyor. Buna karşı Roma'da yapılan protesto yürüyüşünde doktorlar da vardı. Öğrenciler ise öğrenim harçlarının yükseltilmesi ve birçok fakültede hayata geçirilen not ortalaması uygulamasını protesto ettiler.

Demiryolu işçileri de sendikaların çağrısı ile 24 saatlik greve gitti.

Polonya

Polonya'da binlerce işçi emeklilik yaşının kademeli olarak 67'ye yükseltilmesine karşı protesto yürüyüşü düzenledi.

Endonezya

27 Eylül'de Endonezya'nın başkenti Jakarta'da 10 bin işçi hükümetin asgari ücreti yükseltilmesi ve işyerlerinin özelleştirilerek yabancı sermayeye peşkeş çekilmesinin önümüzdeki yıldan itibaren yasaklanmasını talep ederek protesto yürüyüşü gerçekleştirdi. İşçiler ayrıca, Sağlık Bakanlığı'nın hazırladığı hastalık sigortasında düşünülen kesintilere karşı çıkıyorlar.

KSPI ve diğer sendikaların çağrısı ile hükümetin işçilerin taleplerini kabul etmemesi nedeni ile 3 Ekim günü Endonezya'da greve çıkıldı. Greve katılan 2 milyondan fazla işçi, maaşların yükseltilmesi ve sözleşmeli işçi alımını da protesto etti.

Haiti

Haiti'de Port-au-Prince'te binlerce kişi pazar günü daha iyi yaşam koşulları talebi ile bir gösteri yürüyüşü düzenledi. Göstericiler pahalılığı ve rüşveti protesto ederek Başbakan Martelly'in istifasını istediler. Bunun yanında gösteriler yayılarak sürüyor. Port-au-Prince, Cap-Haitien ve Les Cayes'te gerçekleşen gösterilerde polis ile çatışmalar yaşandı. Les-Cayes'te olduğu gibi bazı kentlerden genel grev çağrıları yükseliyor.

Filistin

Yönetimin Başbakanı Selam Feyyad'a tepkiler artıyor. Kamu çalışanları, hükümet maaşlara ilişkin düzenlemeleri hayata geçirene dek grevlerine devam edeceklerini açıkladı.

Batı Şeria'da ulaşım sektörü ve kamu çalışanları, düzenledikleri protesto ve grevlerle, Feyyad'ı istifaya çağırıyor. İşçi sendikaları da maaşların yükseltilmesini talep ediyor. <https://www.dunya.com>

Ukrayna

yakıt fiyatları ve vergilerken, kamu çalışanları ise tam ve zamanında maaş alamamaktan şikayetçi.

Kenya

Kenya'da 200 bin eğitim emekçisinin 3 hafta süren grevi kazanımla sona erdi. Öğretmenlerin talep ettikleri yüzde 40 ücret artışı kabul edildi. Patron başta yüzde 4 ücret artışı önermiş, grevdeki işçileri işten atmakla tehdit etmişti.

Devlet hastanelerinde doktorların grevleri ise sürüyor. Hastanelerde sadece acil servislerde hizmet veriliyor.

Ukrayna

Ukrayna'da gazetecilere ağır para ve hapis cezaları öngören yeni yasa tasarısını protesto eden yaklaşık 200 gazeteci, meclis binası önünde gösteri düzenledi. Gazeteciler, söz konusu yasanın sansür uygulamalarının önünü açacağını dile getirdiler.

Öte yandan, gazetecilerin eylemi hükümeti geri adım atmaya zorladı. Meclis sözcüsü Volodymyr Lytvyn, tasarımı onaylayan oylamanın iptalini içeren bir teklifin meclis gündemine ekleneceğini açıkladı. İktidar ve muhalefet partileri de iptale destek vereceklerini duyurdu. Tasarımı protesto etmek için birçok gazete ve dergi son günlerde kapak sayfalarını tamamen siyah ya da beyaz basmıştı.

Şili

Şili'de binlerce öğrenci başkent Santiago sokaklarında parasız eğitim talebiyle eylem yaptı. Halkın da destek verdiği gösteriye, Şili polisi su ve göz yaşartıcı gazla saldırdı.

Şili Öğrenci Konfederasyonu'nun belirttiğine göre, sadece Santiago'da 70 bin kişi gösteriye katıldı. Öğrenci ve polisler arasında çatışmalar yaşanmasına rağmen, eylem Blanco Escalada Caddesi'nde öğrenci liderlerinin konuşmaları ve düzenlenen şenlikle sona erdi.

Alman devletinin “4. zenginlik ve yoksulluk raporu” ve yakıcı gerçek

Alman devleti geçtiğimiz günlerde bir zenginlik ve yoksulluk raporu yayınladı. Almanya federal hükümetinin yaptırdığı ‘4. Yoksulluk ve Zenginlik Raporu’ ilk elden ve elinde olmayarak, kapitalizm hakkında yayılan burjuva efsaneleri yerle bir ediyor. Fakat raporun bizim açımızdan en dikkate değer olan yanı, Marksistler’in kapitalizm hakkında söylediklerinin bir kez daha doğrulanmasıdır. Gerçek şudur ki, geline yerde mızrak artık çuvala sığmıyor, gerçekler, bütün yalan propaganda ve çarpıtmalara karşın, kendisini kabul ettiriyor.

Zenginlik ve bolluk aynı biçimde ve aynı oranda, emekçiye yansımaz. Tersine emekçinin aldığı pay ters orantılı olarak küçülürken, kapitalistin aldığı pay artar. Zenginlik ve yoksulluk arasındaki açığı emekçinin aleyhine hep büyür, giderek bir uçuruma dönüşür.

Çalışan emekçi sınıflardır. Üreten ve yaratan da onlardır. Tüm zenginlikler onların emeğinin ve alınterinin eseridir. Ne var ki, üretim araçları burjuvazinin elindedir ve tabi ki, devlet denen zor aygıtı da. Sırf bu yüzden, egemen sınıf, yani burjuvazi, emekçilerin ürettiği her şeye el koyar. Tüm zenginlikler onun elinde toplanır. Yani, işçilerin bizzat kendilerinin ürettiği toplumsal zenginlik, onların yoksulluğunun, açlığının ve sefaletinin nedeni olur. Bu yalın gerçeği, çağının büyük düşünürü ve ütöpik sosyalizmin kurucusu Fourier, doğru bir tanımlamayla “bolluk, sıkıntının ve yoksulluğun kaynağı olur” diyerek ortaya koymuştu.

Marks ve Engels’in 19.yy’da, hem de daha kapitalizmin bugün ulaştığı düzeyin çok gerisinde olduğu bir dönemde, kapitalist üretimin kaçınılmaz olarak bir yandan sermaye birikimini ve sermayenin yoğunlaşmasını sağlarken, diğer taraftan ise yoksulluk ve açlığı kitlelesleştirerek büyüteceğini yazıyorlardı.

Bilimsel bir dünya görüşü olarak da Marksizm döne döne doğrulanmıştır ki, zenginliğin kaynağı işçinin bizzat üretim süreci içinde ürettiği artı-değerdir. Bir başka söyleyişle, ödenmemiş emektir. Marks zamanında bunu, “Ödenmemiş emeğe elkoymanın, kapitalist üretim tarzının ve bu üretim tarzında ortaya çıkan işçi sömürsünün temeli olduğu;..bu artı-değerin, varlıklı sınıfların ellerinde sürekli olarak artan sermaye birikimlerinin çıktığı değerler tutarını oluşturduğu gösterildi.” diyerek dile getirmişti.

‘4. Yoksulluk ve Zenginlik Raporu’ istemeyerek de olsa, tümüyle Marks’ı doğrulamak zorunda kalmıştır.

4. Yoksulluk ve Zenginlik Raporu; Servet- sefalet kutuplaşmasının büyüdüğünü doğruluyor

Federal Alman hükümetinin hazırlattığı ‘4. Yoksulluk ve Zenginlik Raporu’ kapitalist üretim sürecinin sefalet-servet kutuplaşmasının büyüerek devam ettiğini saptamak zorunda kalmıştır. Rapora göre 1992 yılı başından 2012 yılı başına kadar geçen süre içinde özel servet 4,6 trilyon eurodan yaklaşık 10 trilyon euroya yükselerek iki kattan fazla bir artış

göstermiştir. Sadece 2007 ile 2012 yılları arasındaki “kriz döneminde” emlak, arsa, parasal yatırımlar, emeklilik maaşları gibi varlıkların da içinde sayıldığı özel servet 1,4 trilyon euro kadar artmıştır. Kapitalistlerin serveti iki kattan fazla artarken, emekçinin payına ise sefaletin katlanarak artması düşmüştür.

Yine bu aynı rapora göre “yüzde 10’luk en zengin kesim 1998 yılında toplam servetin yüzde 45’ini elde ederken 2008 yılında yüzde 53’lük bir paya sahip olmuştur”. Sermayenin yoğunlaşmasının bundan daha acık bir itirafı yoktur. Sermaye ve servet yüzde 10’luk bir kesimin elinde yoğunlaşırken, hane halkının yüzde 50’lik alt kesiminin serveti ise, toplam servete oranla sadece yüzde 1’lik bir artış kaydetmiştir.”

Bu aynı durumu ücretler sorununda da görüyoruz. Rapora göre üst kesimde ücretlerin “pozitif arttığı” belirtilirken, tam zamanlı çalışanların yüzde 40’lık alt kesiminin gelirinin ise, enflasyondaki düşüşe rağmen, azaldığı kaydedilmektedir. Emperyalist burjuvazi, bir yandan serveti kendi elinde toplarken, izlediği ücret artışı politikası ile, kendisine kapı kulları yaratmayı da ihmal etmemektedir. Çalışanların üst kesiminin ücretlerini “pozitif” yönde artırarak, işçi sınıfı içerisinde yarattığı aristokrat tabaka bunun ifadesidir. Bu arada, çalışanların yüzde 40’lık kesiminin ücretlerinde yaptığı kesintileri bu işçi aristokratları yaratmada kullandığı bilinmelidir.

Rapor bu gerçeklerin yanı sıra devletin varlıklarında da erime olduğunu saptamıştır. Örneğin, devletin varlıklarının 1992 yılı başı ile 2012 yılı başı arasında 800 milyar euro gerilediği tespiti yapılıyor.

Kısacası, sözkonusu rapor taslağı en zengin kesimin daha da zenginleştiğini, buna karşılık çalışan kesimlerin daha da yoksullaştığını ortaya koyuyor

En zengin yüzde 10’luk kesimin zenginliğinin temeli nedir? Hiç kuşkusuz rapor bu soruya cevap vermiyor. Fakat, toplumun % 40’ının gelirinin “Enflasyondaki düşüşe rağmen azaldığı kaydedildiğini” söyleyerek, devletin burjuva sınıflarının

kaynağını da itiraf ediyor.

Soruya en tam ve en dolaysız cevabı ise Marks verir.. “Ödenmemiş emeğe el koymanın, kapitalist üretim tarzının ve bu üretim tarzında ortaya çıkan işçi sömürsünün temeli olduğu;..bu artı-değerin, varlıklı sınıfların ellerinde sürekli olarak artan sermaye birikimlerinin çıktığı değerler tutarını oluşturur.” (Marks)

Burjuvazinin endişeleri artıyor

Rapor taslağı, burjuvazinin o çok sevdiği ve yığınları aldatmanın aracı olarak kullandığı “bu tarz bir gelişmenin halkın adalet duygusunu zedelediği” saptamasını yaparak, sona eriyor.

Raporu yorumlayan Stuttgarter Zeitung ise; “Krizle rağmen az sayıda kişi servetine servet katarken devlet fakirleşiyor. Sol kanattan gelen tepkiyi siyasi refleks diye geçiştirmek doğru olmaz. Kesin olan, bunun böyle devam edemeyeceği, aksi takdirde de devletin manevra alanının daha daralacağıdır. Zenginler bundan böyle toplumun refahına daha fazla katkıda bulunmalıdırlar” diyor.

Bu geleceğe dönük bir korkunun itirafıdır. Bu korku ilk kez dile getirilmiyor. Örneğin bundan bir yıl önce Eylül 2011’de, Avrupa parlamantosunda, kapitalizmin geleceğinin tartışıldığı bir oturumda, Belçikalı muhafazakar gerici milletvekili Derk Jan Eppink “Yunanistan’ın iflası an meselesidir Sayın Başkan! Bazıları Euro tahvilleri vasıtası ile bir transfer birliği başlatmak istiyorlar. Ben Almanya’nın endişelerini anlıyorum. Parayı ödemek zorunda kalacak olanlar Almanlar. Peki ama, ya Almanya kendisi zorluğa düşerse ne olacak? O zaman kurtarıcıyı kim kurtaracak?” diyerek, endişesini dile getirmişti.

Bu korku gitgide büyüyecektir. Burjuvazinin daha bugünden duyduğu bu korkuyu gerçeğe çevirecek yegane güç ise, kendi öz partisinde örgütlenmiş işçi sınıfı olacaktır.

Kapitalizm, işçinin sermayeye çevrilmiş kanıdır!

Eğer para “yanağında bir kan lekesiyle doğduysa” sermaye her tarafından kan ve çirkef saçar... (Karl Marx Kapital 1. Cilt)

Pakistan’da iki ayrı fabrikada çıkan yangında yaklaşık 200 işçi yaşamını yitirdi. İlk yangın bir tekstil, ikinci yangın ise bir ayakkabı fabrikasındaydı. Dünyada hergün “resmi” rakamlara göre 1500 işçi iş cinayetlerine kurban gidiyor. Bu rakam elbetteki buz dağının görünen kısmıdır. Kayıt dışı çalıştırmanın, güvencesizliğin, önlemsizliğin ve taşeronlaştırmanın alabildiğine genişlediği çağımızda resmi rakamlar dahi çok gerçekçi görünmüyor. Burjuvazi ve onun kalemşörlerinin işçi sağlığına ilişkin sahte hassasiyetleri hergün yüzlerce, binlerce işçiyi yaşamdan koparıyor. Oysa Pakistan’daki 200 tabut, burjuva basının küçücük puntoları sığdırılmış haberlerine layık oldu ve neredeyse görünmez kılındı. Yaşamı köleleştirilmiş ve ölüme gönderilmiş işçilerin bir Angelina Jolie kadar değeri yoktu. Öyle ya! Bu “iyilik meleği” gelmiş, kampları gezmiş, mültecilerin durumuyla “ilgilanmış”, çocukların, kadınların dramlarına, acılarına “ortak olmuş” bir “barış elçisiydi”. Burjuva basın öve öve göklere çıkardı. Günlerce bıktırıcı bir şekilde Angelina Jolie’nin “insani vicdanına” methiyeler dizildi. Oysa Pakistan’da diri diri yanmış, Güney Afrika’da kurşuna dizilmiş kitlesel bir işçi kıyımı var. Bu durum ne o sanatçı müsveddesinin ne de burjuvazinin umurunda... Anlaşılan Çin’deki toplu madenci katliamlarında olduğu gibi genel bir kanıksanmışlık ortamı yaratılmaya çalışılıyor.

Pakistan’daki tabloya benzer görüntüleri kendi coğrafyamız üzerinden de rahatlıkla görebiliriz. Bursa’da 5 tekstil işçisi kadının diri diri yakılması, hergün birçok işçinin kapitalizmin sömürü çarkları altında katledilmesi örnekleri kapitalizmin her coğrafyada aynı oburlukla işçi kanyla beslendiğini. Mesela Türkiye’de sadece Temmuz ayında 110 işçi bu çarklarda kanını akıttı. Pakistan’daki gibi aynı

anda kitlesel işçi katliamlarının Türkiye’de de olma ihtimalinin yüksekliği eşyanın tabiatına aykırı değil. Burjuvazinin “işçi sağlığı” alanında son dönemlerde yaptığı yasal düzenleme kitlesel işçi ölümlerine davetiye çıkarmaktadır. Bütün bu cinayetlerin nedeni kapitalizmin aşırı kar hırsıdır. Bu durumu Marx Kapital’de “Artı-değer üretimi ya da aşırı kar, kapitalist üretim biçiminin mutlak yasasıdır” şeklinde özetler. Bu “mutlak yasa” devrimle parçalanmadıkça ve işçi sınıfı egemen hale gelmedikçe iş cinayetleri artarak devam eder. Alınabilecek koruyucu önlemler maliyeti arttırdığı ve burjuvanın karını düşürdüğü için kapitalizmin işleyişine aykırıdır. Sovyetler Birliği deneyimi bu noktadaki en önemli örnektir. İşçi sınıfının iktidarı koşullarında toplum genelindeki sağlık uygulamalarının yanı sıra işçi sağlığı ve güvenliği alanında dönemin en ileri ve refah kapitalist ülkelerinden bile çok daha fazla ileridedir. Çünkü birinde “karın sağlığı” yaşamın merkezindedir. Sovyetler Birliği Sağlık Bakanı Alexandr Semashko’nun öncülüğünde sağlık alanında uygulamaya konulan politikalar “koruyucu önlemleri” içermektedir. Sağlıkçıların yanı sıra fabrikalardaki üretim komiteleri ile birlikte ayrıca sendikaları da katarak işçi sağlığı alanında atılım yapılmıştır. Bu uygulamalar sonucunda işçinin hem fiziksel hem de ruhsal açıdan gelişmesi sağlanmış ve yeniden inşa edilen bir toplumun temel taşları olmuştur. Aynı uygulamalar sadece fabrika merkezli değil tüm toplumsal kesimleri içerecek şekilde planlanıp hayata geçirilmiştir. İnsanca yaşam ve çalışma koşulları noktasında proletarya iktidarı küçük de olsa sıkıntılarla karşılaşmıştır. Ama sosyalizm işçinin sömürü çarklarında ölmediği ve özgür olduğu bir toplumu getirecektir.

Zeynel Nihadioğlu
F Tipi Cezaevi a-6 / 17 Edirne
17.09.2012

İş cinayeti de “evrensel kader”

Emeğin sömürsü üzerine kurulu kapitalizm, işçileri ölümüne sömüren bir sistemdir. İşçi sınıfının iş cinayetlerine maruz kalması, kazaların yaşandığı ülkelerde yaşanan fevri bir olay değil, kapitalizmin bir özelliğidir.

Güney Kore

Güney Kore’de kimyasal madde üreten bir fabrikada iş cinayeti yaşandı. Gumi şehrinin güneydoğusunda yer alan sanayi merkezindeki bir fabrikada meydana gelen patlamanın, hidroflorik asit yüklü tankın yakınlarında gerçekleştiği belirtildi.

Yetkililer, patlamada 3 işçinin öldüğünü, 2 kişinin de yaralandığını, fabrikanın etrafında çalışan 3 işçinin ise zehirli gazla maruz kalması nedeniyle hastaneye kaldırıldığını açıkladı. Zehirli gaz salınımı nedeniyle 600 işçi tahliye edildi.

Rusya

Rusya’nın Hantı-Mansiyski Özerk Bölgesi’ndeki bir petrol arıtma fabrikasında meydana gelen yangında ilk belirlemelere göre 8 işçi hayatını kaybetti, 13 işçi yaralandı. Çoğu işçinin kendi çabalarıyla alevlerin arasından kurtulmayı başardığı belirtiliyor. Rusya Acil Durum Bakanlığı yetkilileri, 4 bin metrekare alanda etkili olan yangının çıktığı saatlerde fabrikada mesainin devam ettiğini ifade etti.

11 Eylül’de de Moskova’ya yakın Yegorevsk kentinde bir kaçak atölyede çıkan yangında 14 Vietnamlı işçi hayatını kaybetmişti. Rusya’da sadece 12 bin kişinin 2011’de çıkan yangınlar nedeni ile yaşamını yitirdiği belirtiliyor.

Mısır’da yaygın eylemler

Geçtiğimiz haftalarda Mısır havayollarına bağlı hosteslerin iş bırakması en çok ses getiren eylemlerden biri olmuş, hosteslerin, talepleri karşılanıncaya kadar çalışmama kararı almaları ülkedeki havayolu taşımacılığını derinden sarsmıştı. Yapılan görüşmeler sonucunda hostesler işlerine geri döndü.

Şehir içi ulaşımında çalışanların da geçtiğimiz günlerde genel grev ilan etmesi hükümeti zora sokan eylemlerden bir diğerydi. Grev nedeniyle, çalışan otobüs sayısında düşüş olması Kahire trafiğini olumsuz etkiledi. Maaşlarının arttırılması talebiyle yaklaşık 15 gündür Bakanlar Kurulu binası önünde gösteri yapan öğretmenlerin eylemi ise sürüyor.

Mısır ekonomik ve sosyal haklar merkezinin yaptığı açıklamalara göre Mısır, sınıf ve sosyal mücadelelerinin yaygın yaşandığı ülkelerden biri. Sadece Eylül ayının ilk yarısında 300 protesto gösterisi gerçekleşti. 93 genel siyasal eylem yapılırken, fabrika işçilerinin eylemlerinin sayısı 61 oldu. Öğretmenlerin eylemlerinin sayısı 41’i bulurken, devlet dairelerinde çalışanlar 38, üniversitelerde eğitim görevlileri 15, şöförler 11 kez eylem yaptı. Hastanelerdeki sağlık emekçileri 10 kez, öğrenciler ise 6 kez gösteri yaptılar.

Ortaya çıkan olanaklar ışığında...

Birleşik, kitlesele, devrimci bir 6 Kasım için!

Gençlik hareketinin 2000’lerden bu yana sürekli olarak gerileyen tablosunu değerlendirebilmek için elimizdeki temel cetvel 6 Kasım süreçleri olmuştur. ‘96 yükselişinin geri çekilmesinden bu yana 6 Kasımlar her yıl öncekilere göre daha da zayıf ve parçalı bir hale gelmiş, kitlelerle bağını yitiren gençlik grupları, birleşik bir 6 Kasım örgütlenme yetenek ve niyetlerini yitirerek kısır çatışmalar ve dar grupçu kaygılar peşinde sürüklenerek bin bir parçalı 6 Kasımlar örgütlemiştir.

Bu tablo hareketin geriye çekilmesiyle ters orantılı olarak büyümüş, ancak bununla birlikte hareketin gerilemesini de hızlandırıcı bir etken olmuştur. Zaten hayli daralan ileri gençlik kitlesi, bu nedenle siyasal örgütlere karşı güvenlerini yitirmiş ve kendilerini ifade edebildikleri temel bir alan olan 6 Kasımlar’da dahi süreçlerin dışına itilmekten kurtulamamıştır.

Ancak 2012 6 Kasımı, bu karamsar tabloyu bir parça da olsa aşmanın ve gençliğin dinamizmini birleşik ve kitlesele bir biçimde alanlara taşıyabilmenin olanaklarına geçmiş yıllara göre çok daha fazla sahiptir. Bu nedenle yeni dönemi tartışırken, 6 Kasım’dan başlayarak gençlik hareketinin güçlü bir çıkış yapması için gerekli hazırlıkları yapmak, mevcut saldırılara karşı güçlü bir karşı koyuşu 6 Kasım ile başlatmak –ya da ileri bir aşamaya taşımak- bugün için temel önemde bir görevdir. Yapılması gereken bu olanakları değerlendirmek ve bunun üzerinden birleşik bir hat örmektir.

AKP’nin parasız eğitim oyunu ve gençliğin tepkisi

Bugün ticari eğitim saldırısının yeni olmaktan çıktığını ve artık çok boyutlu olarak üniversitelerde sermaye işgaline dönüştüğünü biliyoruz. Saldırıya başlangıçta gösterilen tepki de zamanla politize olmuş unsurlara daraldığından, uzun süredir anlamlı bir karşı koyuşa dönüşemiyordu.

Ancak üniversitelerde ticarileşmenin büyük ölçüde hayata geçirilmesi ile birlikte, ticarileşme uygulamaları da çok yönlü olarak öğrenci gençliğin hayatında karşılık bulmaya başladı. Böylece de, geçmişte olduğu gibi bu saldırıya salt politik bilincinin sonucu değil, doğrudan yaşadığı ya da yaşayacağını düşündüğü mağduriyetten kaynaklı tepki gösteren geniş bir kesim ortaya çıktı.

Açıktan bir geleceksizlik anlamına gelen paralı ve piyasaya dönük eğitim anlayışı, geçmişte ilerici ve devrimci güçlerin propagandalarının etkisiyle gündemde bir yer tutabilirken, bugün, kimi zaman öğrenci gençliğin kendiliğinden tepkisinin açığa çıkmasına sebep olacak kadar yakıcı biçimde kendini hissettirir hale geldi.

En bilinen iki örneği yinelersek, geçtiğimiz yıl Bologna uygulamaları için pilot okul seçilen Ege Üniversitesi’nde 800 öğrencinin, hiçbir siyasal önderlik etkisinde olmaksızın gerçekleştirdiği yürüyüş; yine Kocaeli Üniversitesi’nde 1200 kişilik kitlesele eylem, tamamen yeni uygulamanın yarattığı mağduriyetten kaynaklanıyordu. Ancak ortaya çıkan eylemler, dar ve kişisel talepleri de aşarak topyekûn Bologna sistemini ve piyasacı eğitim uygulamalarını

hedef alabildi. Kuşkusuz ki bu eylemler hızla dağıldı ve cılız kazanımlar dışında bir sonuç elde edemedi. Ancak her iki örnek de dikkatle incelendiğinde öğrenci gençliğin bu konuda ciddi bir tepki biriktirdiğini, hareketin tüm geri yönlerine rağmen önemli bir potansiyel taşıdığını gösterdi.

Son olarak ise AKP’nin parasız eğitim oyunu ya da harçların kısmi olarak kaldırılması, öğrenci gençliğin önemli bir tepkisi ile karşılaştı. Bir dizi yerelde bu gündemle gerçekleştirilen eylemler hareketin mevcut darlığını aşamamış olsa da, özellikle İstanbul’da gerçekleştirilen kitlesele protesto, öğrenci gençliğin nasıl bir duyarlılığa sahip olduğunu da gösterdi.

Eylemlerin talepleri kimi yerde salt harçların ikinci öğretimlerde de kaldırılmasına daralmış olmasına rağmen genelde bir dizi başlık öne çıktı. Esas önemli olan ise alanları dolduran gençlerin oraya geliş sebeplerinin hiç de salt bununla sınırlı olmamasıydı. Gençlik, özellikle AKP’nin parasız eğitim yalanına kanmadığını söylemek ve yakıcı biçimde hissettiği ticari-piyasacı eğitim uygulamalarına karşı tepki göstermek için alanlardaydı. Bu eylemler, bu kez siyasal güçlerin girişimleriyle örgütlenmesine rağmen hızla etkilerini yitirdi. Ancak gençliğin öfkesi ortadan kalkmadı.

Yine AKP tarafından uygulamaya konulan 4+4+4 sisteminin de toplumda yarattığı rahatsızlığı burada yeri gelmişken hatırlatmak gerekir. Eğitim ile doğrudan bağlantılı bu uygulama, öğrenci gençlikte eylemli bir tepkiye konu olmasına rağmen yarattığı hoşnutsuzluk bilinmektedir.

İşte 2012 6 Kasımı’nı gençliğin bu birikmiş öfkesi ve eğitimde ticarileşmeye karşı duyduğu tepki ile karşılıyoruz. Bu bile ortaya geçmiş yılları aşan bir tablo çıkarmanın olanaklarının genişliğini görmek için yeterli veri sunuyor.

Gençliğin birikmiş tepkisini örgütlemek

6 Kasımlar, Türkiye’de üniversiteli gençliğin 1 Mayısları’dır. Dolayısıyla da 6 Kasım’ın gündemleri bütün olarak gençliğin gündemidir. Ticari eğitim, kapitalist sömürü, emperyalist savaş ve bütün olarak kapitalist sistemin insan üzerinde kurduğu tahakküm gençliğin ve dolayısıyla 6 Kasım’ın gündemi olarak karşımıza çıkmaktadır. Sosyalizm alternatifi de tüm bu gündemlerin içerisinde doğallığında işlenmelidir.

Ancak bugün için birleşik, kitlesele ve devrimci bir 6 Kasım’ı tartışıyorsak, öncelikle gençliğin son süreçte ortaya çıkan duyarlılığının ve bunun tüm gençlik güçlerini birleştirici etkisinin özel olarak ele alınması gerekir. 6 Kasım’ı en geniş biçimde örgütleyebilmek için öne çıkan iki başlık bugün için ticari eğitim ve Suriye’ye yönelik kirli politiklardır.

Yukarıda da ifade edilen ve son yıllarda gelişen ticari eğitim karşıtı duyarlılık, birleşik bir hareketin de zeminini oluşturmaktadır. Dolayısıyla bu alanda oluşturulacak bir ortak mücadele hattı, daha şimdiden güçlü bir 6 Kasım’ın da anahtarı olacaktır.

AKP’nin harç oyunu ile başlayan sürecin kimi yerelerde ortak çalışmalara konu edildiğini, ancak bunların istenen düzeye gelmediğini biliyoruz. Bu açıdan yalnızca savaşa ve Suriye’ye yönelik değil, daralan

örgütlenmeler değil, tüm duyarlı kesimleri kapsayabilecek biçimler zorlanmalı, 6 Kasım daha şimdiden bu gençlik enerjisine dayanan bir biçimde örgütlenmeye çalışılmalıdır.

Burada kastedilenin her yerde birlikler-platformlar kurmak olmadığını da hatırlatmak gerekir. Yerellerin özgünlüklerine göre kimi zaman tüm siyasal güçleri kapsayan bir platform tercih edilebilecekken kimi yerlerde ortaklık zeminleri kalmadığında daha dar olmak pahasına tek başına yol da yürünebilir. Esas önemli olan, birleşik bir 6 Kasım hedefine yönelmek için tüm duyarlı gençlik güçlerinin öznesi olabileceği mekanizmaları yaratabilmektir. Bunun platform mu, komite mi yoksa daha başka bir biçim mi olacağı talidir.

Yine gençliğin tepkisini ortaya koymak için birleşik ve merkezi bir çıkış olanakları doğarsa, kuşkusuz ki bu da değerlendirilmeli, güçlü bir politik hat ortaya konarak süreç örülmelidir. Burada önemli olan yerel çalışma-merkezi eylem ilişkisini doğru tanımlamak ve merkezileşmeyi buradan tartışabilmektir. Aksi günü kurtaran ama sonrasına bir şey bırakmayan bir etkinlikten öteye gitmez.

“Savaşa değil eğitime bütçe!”

Emperyalist savaş gündeminin, özel olarak da Suriye’ye yönelik saldırganlığın bugün hayli yakıcı içimde kendini hissettirdiği de ayrı bir gerçekliktir. Burjuva medyanın dahi “savaş kapıda” nidaları attığı bir dönemde gençliğin bu konuda tepkisiz kalması kuşkusuz ki düşünülemez. Bu bakımdan 6 Kasım alanının halkların kardeşliği şiarını ete kemiğe büründürmesi zorunludur. Bu gündem hiçbir biçimde gençliğe dışarıdan dayatılan bir başlıkmiş gibi anlaşılmamalıdır zira savaş bugün en yakıcı biçimde gençliği kesmekte, gençlik geleceğin kirli savaşının askerleri olarak düşünülmektedir.

Bu bakışla yürütülecek çalışma ticari eğitim saldırısı ile hayli içiçe geçmiştir. Üstelik bugün için her iki icraatın arkasında da temel yürütücü güç olarak AKP’nin bulunması, bu iki gündemin ilişkisini de açıkça ortaya koymaktadır. Gençliğin savaş karşısında göstereceği duyarlılık buradan bakıldığında ticari eğitim karşıtı tepkinin de bir yüzü olarak ortaya

çıkacaktır.

Bu iki başlık üzerinden yürütülecek çalışmalar, “savaşa değil eğitime bütçe” biçiminde kimi formülasyonlara da konu edilebilir. Tüm darlığına rağmen bu şiar, bir yandan savaş harcamalarına dikkat çekerken diğer yandan eğitimin sermayenin kucağına atılmasına ve kendi yağıyla kavrulmak zorunda bırakılmasına dikkat çekmektedir. Bu haliyle de ticari eğitim ve harçların kaldırılması ile savaş arasındaki bağı ifade etmektedir.

Kuşkusuz ki bu kaba bağın ötesinde iki gündemin ilişkisi zengin bir literatüre yaslanarak kurulabilir. Bu, çalışmayı yürütecek güçlerin zenginleştirebileceği bir çalışmadır ve kapitalizmin krizinden yola çıkılarak tüm ticari eğitim uygulamalarının ve emperyalist savaş ihtiyacının bağı canlı biçimde sunulabilir.

Genç komünistlerin görevleri ve gündemleri

Ortaya koyduğumuz tablo, esas olarak günün olanaklarından yola çıkarak bugün için öncelikli ihtiyaç olan birleşik, kitlesel ve devrimci bir 6 Kasım’ın, buradan yola çıkarak da yine birleşik, kitlesel ve devrimci bir gençlik hareketinin yaratılması için tutulması gereken yola işaret etmektedir. Bahsettiğimiz temel gündemler üzerinden ortaya konacak çalışma, yalnızca siyasetlerin birliğini değil, aynı zamanda gençliğin tepkisini ve enerjisini açığa çıkarmayı hedefleyerek 6 Kasım’ı bu bakışla ele alacaktır.

Ancak siyasal bir gençlik çalışması hiç de ortaklaştırılmış gündemlerle yetinmek durumunda değildir. Komünistler bahsedilen hedefle yürütülecek 6 Kasım çalışmaları ile birlikte sosyalist bir alternatife işaret etmek görevi ile de karşı karşıyadırlar. Kuşkusuz ki parasız eğitim talebi çalışmada temel bir yer tutacak, ancak genç komünistler tüm çalışmalarla paralel olarak “parasız eğitim sosyalizmde” şiarını her fırsatta kitlelere taşıyacaklardır. Genç komünistler cephesinden kapitalizmin teşhirini yapmayan ve sosyalizm alternatifini gündemleştiremeyen bir çalışma her dem eksiktir.

Yine komünist hareketin 25. yılı vesilesiyle genç komünistler de ortaya bir politik çalışma hattı koyacaklardır. 6 Kasım ile kısmen kesişecek de olan bu hattın önemi, ortak çalışmanın yanısıra devrim ve sosyalizmin alternatifinin güçlü biçimde ortaya konması olarak kendini gösterecektir.

Yine tüm siyasal gelişmelere müdahale edebilen, politik refleksler geliştiren, ülke gündemini devrimci bir bakışla gençliğe sunabilen ve süreçleri eylemli bir müdahaleye konu edebilen bir çalışma ortak platformlara hapsolmanın da önüne geçecektir.

Burada kritik nokta ortak zeminde hareket ederken tüm politik hattımızı ilkesel bir biçimde tartışmaların önüne koymak değil, toplam harekete devrimci müdahale yapabilmenin olanaklarını en doğru biçimde değerlendirebilmektir.

6 Kasım’ın birleşik ve kitlesel olmasının yanında “devrimci” de olabilmesinin koşulu budur. 6 Kasım’ı devrimci yapan ne tek başına örgütleyen kurumların devrimciliğidir ne de gelen kitlenin niyeti. 6 Kasım’ı devrimci kılan bütünlüğü içerisinde ortaya koyacağı politik bakış açısı ve hedefiyle birlikte hareketin yönünü döndüğü yerdir.

Buradan yola çıkarak 6 Kasım 2012’nin birleşik, kitlesel ve devrimci bir muhtevaya bürünmesi için önemli olanaklar barındırdığını yinelemek gerekir. Doğru bir politik önderlik ve doğru bir politik bakış açısı ile bu olanaklar değerlendirilebilirse, gençlik hareketinin üzerindeki ölü toprağı da bir parça atılabilir. Bunun öncelikli koşulu da bugün tanımladığımız tepkinin örgütlenebilmesi ve gençliğin enerjisini açığa çıkartarak alana yansıtılabilmekten geçmektedir.

(Ekim Gençliği, sayı 140, Ekim 2012)

Ekim Gençliği çalışmalarından...

Ankara Üniversitesi **DTCF**’de Ekim Gençliği okurları yaygın bir ajitasyon propaganda çalışması yürüttü. Alevi mitingine çağrı yapan ozalitler merkezi yerlere yapıldı. Bunun yanı sıra merkezi bildiriler sohbet edilerek dağıtıldı. Ayrıca Kızıl Bayrak ve Ekim Gençliği de gençliğe ulaştırıldı.

Suriye üzerinden yürütülen savaş politikalarına karşı “Emperyalist savaşa geçit yok!” şiarlı afişler okulda yapıldı.

Sınıfın sesi de öğrencilerin gündemine taşındı. Kişili direnişini anlatan stickerler okulda kullanılarak gençliğe Kişili’yı boykot etme çağrısı yapıldı. Öğrenciler, “zaten sizden başka emek sermaye çelişmesine bu kadar değinen yok. İşçi sınıfını bu kadar önemseyen yok” diyerek yürütülen faaliyete ilgilerini gösterdiler.

Hacettepe Üniversitesi, yönetimin

baskıcı uygulamalarıyla yeni eğitim-öğretim dönemine başladı. Ancak

kampüsteki siyasal faaliyete “izin alınmadığı koşullarda” müdahale edileceğini belirten üniversite yönetiminin tehditlerinin devrimci irade karşısında sökmeyeceği bir kez daha görülmüş oldu.

1 Ekim günü yemekhane önünde bir araya gelen ilerici ve devrimci gençlik örgütleri afiş asarak ve stant açarak saldırılar karşısında dayanışma içinde olacaklarını ve siyasal faaliyetlerini savunacaklarını gösterdiler. Özel Güvenlik Görevlileri’nin şaşkınlıkla izlediği ortak ve kitlesel çalışmaya herhangi bir müdahale olmadı.

2 Ekim sabah saatlerinde afiş yapan Ekim Gençliği okurları ÖGB’lerin tacizleriyle karşılaştılar. Ekim Gençliği okurlarının yanına gelen ÖGB’ler “Afiş asmanın yasak olduğunu ve yönetimin kendilerinden bunu hatırlatmalarını istediğini”, afiş faaliyetine devam etmeleri durumunda devrimci öğrenciler hakkında tutanak tutacaklarını söylediler. Hatırlatmalarının işe yaramadığını görmelerinin ardından ise alandan ayrıldılar.

Kampüsün dört bir yanını afişlerle donatan Ekim Gençliği okurları “Emperyalist savaş ve saldırganlığa geçit yok” şiarlı afişlerin yanısıra BDSP’nin “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği etkinliği”nin afişlerini ve Beytepe’deki tanışma etkinliğinin afişlerini astılar. Ayrıca “Kişili’ya boykot, direnişe destek” çağrısı yapan stickerlar da kullanıldı.

Kütüphane önünde açılan stantla “Harçlar kalktı soygun sürüyor” başlıklı merkezi bildirilerin dağıtımı yapıldı. Ajitasyon konuşmalarıyla AKP’nin parasız eğitim yalanları teşhir edildi. Ekim Gençliği ve Kızıl Bayrak’ın satışı gerçekleştirildi.

Çanakkale’de, kentin çeşitli yerlerine “Emperyalist savaş ve saldırganlığa geçit yok!” şiarlı afişler yapıldı. Şehirde “tahammül edilemeyen” afişleme çalışması, inatla ve ısrarla sürdürüldü.

1 Ekim günü de 17.00-18.00 saatleri arasında “Şimdi geldiğin yerin farkına varma zamanı” başlıklı bildirinin dağıtımı yapıldı. Üniversite öğrencilerinin yoğun olarak bulunduğu kordonda dağıtılan bildiriler ilgi gördü.

Kişili direnişiyle dayanışmayı büyütme için “İşçi düşmanı Kişili’ya boykot, direnişe destek” şiarlı stickerlar Çanakkale’nin çeşitli bölgelerinde kullanıldı.

Ekim Gençliği / Ankara-Çanakkale

Cebeci’de Erdoğan protestosu

Ankara Üniversitesi Cebeci Yerleşkesi’nde 2 Ekim günü yapılan eylemle dinci partinin şefi Tayyip Erdoğan’ın açılışa gelmesi protesto edildi.

Öncelikle toplu bir şekilde fakülteler gezilip teşhirlerle öğrenciler basın açıklamasına çağrıldı. Hukuk Fakültesi’nden kısa bir yürüyüşle kapı önüne gelen öğrenciler “Üniversitelerde AKP’yi istemiyoruz” dedi. Basın açıklamasında Tayyip Erdoğan’ın üniversitelere ‘geleceksizlik, savaş çığırkanlığı’ getirdiği vurgulanırken, gelişi nedeniyle Ankara Üniversitesi’nin Tıp Fakültesi’nde olağan üstü hal ilan edildiği belirtildi. Son olarak Tayyip Erdoğan’ın mutlaka protesto edileceğinin belirtilmesi ile basın açıklaması sona erdi.

Açılışa gözaltı terörü

Açılış törenine katılmak üzere 3 Ekim günü üniversiteye gelen AKP şefi Tayyip Erdoğan öğrenciler tarafından protestoyla karşılandı.

Polis ablukası altında yapılmak istenen açılışa, listede adı olmayanlar içeri alınmadı, çiçek ve çelenkler tören salonuna sokulmadı. Üniversite binası civarında da tam anlamıyla OHAL ilan edildi.

Yoldan geçen birçok kişi polisin kimlik kontrolüne maruz kalırken Erdoğan’ı protesto eden Gençlik Muhalefeti üyelerinden 12’si polisin biber gazlı saldırısı sonucu gözaltına alınırken başka bir noktada eylem yapan Genç Sen üyelerine saldıran polis, 7 öğrenciyi gözaltına aldı.

Ekim Gençliği / Ankara

4+4+4, harçlar, dershaneler, sınav sistemi, yeni YÖK Yasası...

Ortak payda: Sermayenin çıkarları!

AKP hükümetinin eğitimde dönüşüm planları adım adım hayata geçirilirken son olarak gündeme yeni YÖK yasa tasarısı düşmüş durumda. AKP kongresinde dağıtılan AKP'nin 63 maddelik önümüzdeki dönem hedeflerinde de "YÖK'ün koordinasyon kuruluna dönüşmesi" olarak gözüken bu adım, son dönemde atılan diğer adımların bir bütünlük içerisinde değerlendirilebileceği bir çerçevenin daha da netleşmesini sağlıyor. 4+4+4 eğitim sistemi, harçların kaldırılması, sınav sisteminin değişmesi, dershanelerin özel okula dönüştürülmesi gibi adımlar hem birbirlerinden hem de günümüz gerçeklerinden kopuk olarak düşünüldüğünde olumlu adımlarmış, faydalı adımlarmış gibi gözükabilir. Örneğin harçların kaldırılması bütünlükten kopuk, soyut olarak ele alındığında sadece işçi-emekçi çocuklarının üniversitelere yazılmalarını kolaylaştırıyor gibi gözükmemektedir. Ya da sınav sisteminin değişmesi, benzer bir soyutlamayla düşünüldüğünde öğrencilerin sınav odaklı eğitim sisteminden uzaklaşması olarak görülebilir. Aynı şey dershanelerin kaldırılması (özel okul olması değil), ya da mesleki eğitime ağırlık verilmesi için atılan adımlar için de geçerlidir. Fakat esas mesele, bu adımların gerçeklerle bir bütün olarak nasıl bir ilişki içinde olduklarını ve kimlerin çıkarlarına uyduklarını gözleterek birbirleriyle olan ortak yönlerini tespit etmektir. Yeni YÖK yasa tasarısı da, bu bütünlüğü kurmak açısından önemli bir halka olmuştur.

“Üniversite Konseyi”: Sermaye-devlet işbirliğinin bir yüzü

Yeni YÖK yasa tasarısında üniversiteler, devlet, vakıf, özel ve yabancı olmak üzere 4 farklı kategori altında düşünülmektedir. Esasen tasarıda belirtilen, üniversitelerin bulundukları yerel ihtiyaçlara ve kendi birikimlerine göre uzmanlaşması ve çeşitlenmesidir. Bu açıdan bu 4 kategorinin dışında, uzmanlaşılan alanlara, bölümlere göre üniversiteler arası işbölümünün arttırılması ve çok çeşitli modeller hedeflenmektedir. Bu 4 kategori bu çeşitlenmenin ötesinde şu yüzden anlamlıdır: “Kurumsallaşmış devlet üniversitelerinin”, ilgili üniversitede oluşturulacak “üniversite konseyi” tarafından yönetilmesi planlanmaktadır.

“**Üniversite Konseyi**, mevcut öneride, 11 kişiden oluşur. 5 üye üniversitenin her biri farklı fakültelerden ve bölüm başkanı ve üstü herhangi bir idari görevi olmayan kendi öğretim üyeleri arasından; 2 üye Bakanlar Kurulu tarafından; 2 üye Yükseköğretim Kurulu tarafından (ilgili üniversitenin profesörleri) arasından seçilir. Bu 9 üyenin seçeceği 1 üye ilgili üniversitenin mezunları arasından; 1 üye üniversitenin bulunduğu ilde en çok vergi verenler arasından ve/veya üniversiteye en çok bağışta bulunanlar arasından seçilir.

Üniversite Konseyi, rektör ve dekanları seçer ve atar; üniversite stratejik planını ve performans programını onaylar; üniversite yatırım programını

karara bağlar; üniversite adına kamulaştırmaya, gayrimenkul satın alınmasına ve üniversitenin mülkiyetindeki gayrimenkuller üzerinde üçüncü kişiler lehine aynı hak tesisine karar verir; öğrenci kontenjanlarını ve öğrenim ücretlerini Yükseköğretim Kurulu tarafından belirlenen usul ve esaslar çerçevesinde belirler; sözleşmeli öğretim elemanlarına ve idari personele yapılacak ücret ve diğer ödemeleri belirler; senatonun ve üniversite yönetim kurulunun bazı kararlarını onaylar.”

Bütün bunlar göstermektedir ki, “kurumsallaşmış üniversiteler”in “üniversite konseyleri”nde çoğunluğu oluşturanlar, Bakanlar Kurulu ve YÖK tarafından atanarak birlikte ilgili üniversite mezununun ve bağışçı/vergi rekortmeninin oluşturacağı gruptur. Üniversite mezunlarından el üstünde tutulanların, reklamlardan ve üniversite dergilerinden gördüğümüz kadarıyla zengin, sermaye sahibi, CEO vb. konumlardaki bireyler olduklarını unutmamak gerekir. Bununla birlikte, vergi rekortmenlerinin de zengin mezunlarla benzer konumlarda oldukları düşünülürse, “kurumsallaşmış üniversite”lerin **doğrudan bu sermaye sahipleri ve onlarla işbirliği içindeki “Bakanlar Kurulu ve YÖK’ün atadığı profesörler”** tarafından yönetileceği açıktır. Devlet üniversiteleri dışında, özel ve vakıf üniversitelerinde zaten yönetim sermaye sahiplerinin ağırlıkta olduğu Mütevelli Heyetleri aracılığıyla sağlanmaktadır.

Harçların kalkmasının sınırları ve üniversitelerin şirketleşmesi

Yeni YÖK yasa tasarısında diğer bir önemli noktayı da üniversitelere mali özerklik, mali esneklik ve çok kaynaklı gelir yapısı kazandırılması temel hedefleri oluşturmaktadır. Harçların birinci öğretimde kaldırılması her ne kadar işçi-emekçi çocukları açısından önemli bir adım olsa da,

harçların sadece birinci öğretimde kalktığını ve harçların öğrenci masraflarının %15-%20 civarını oluşturduğunu, barınma, beslenme ve ulaşım gibi ihtiyaçların çok daha büyük problem olduğunu belirtmiştik. Yeni tasarıda belirtilen “üniversitelerin finansman sisteminin özleştirilmesi”, “üniversitenin kendi kaynaklarını yaratması” gibi hedefler, üniversiteleri yönetecek sermaye-devlet işbirliğinin ve onların atadığı rektörlerin, yeni yasayla birlikte birkaç yıl içinde, harçları geri getirmenin de ötesine geçerek, ticareti, piyasa ortamını, üniversitelerin her köşesine yayacağı açıktır. Artık devlet finansman açısından elini üniversitelerden çekecek, sermaye uşağı “üniversite konseyleri” kafalarına göre 1000 TL, 2000 TL belki daha da çok harçlar koyacak, sermaye sahipleri buradan kârlar elde edecek, kendi kârlarını garanti edecek şekilde üniversiteleri yönetecektir. Kısacası üniversiteler şirketleşecektir! Bu ise işçi-emekçi çocuklarının üniversitelerde okumasına uygun “harçların birinci öğretimde kalkması” gibi hakların kökünden geri alınması ve işçi-emekçi çocuklarının üniversitelerden tümünden uzaklaştırılması anlamına gelecektir. Bir başka seçenek de, ABD’deki eğitim sistemine benzer şekilde öğrencilere krediler sunarak

öğrencileri borçlandırarak mezun olduktan sonra uzun yıllar bu borçlara mahkum bir yaşama itmektedir.

Eğitimde özelleştirme: Özel üniversiteler ve özel okulların egemenliği

Yeni yasa tasarısı göz önünde bulundurulduğunda görülmektedir ki, önümüzdeki dönemde üniversitelerde piyasa ilişkileri daha da egemen hale gelecektir. Günümüzde, devlet ve vakıf üniversiteleri, yasal olarak kâr etmesi engellenmiş kurumlardır. Fakat, devlet üniversitelerinin kurumsallaşmış olanlarının yukarıda belirtilen adımlarla özel üniversiteler haline getirilmesiyle, **eğitim kâr amaçlı yatırım alanları olarak sermaye sahiplerinin daha çok hakimiyeti altına** girecektir. “Kurumsallaşmakta olan devlet üniversiteleri”nin de yavaş yavaş “kurumsallaşmış devlet üniversiteleri” yani özel üniversite modeline uydurulması planlanmaktadır. Yasa tasarısında hedeflenen çeşitlendirilmiş üniversite modelleri, **şirket gibi işleyen özel üniversite modelinin** yükseköğretime egemen olması anlamına gelecek ve emekçi çocuklarına üniversite kapıları büyük ölçüde kapanacaktır. Yükseköğretimdeki bu dönüşüme paralel olarak, dershanelerin özel okula dönüştürülmesi de eğitimde özelleştirmenin ve piyasa ilişkilerinin egemenliğinin artırılması anlamına gelmektedir.

Eğitimdeki dönüşüm ve sermayenin çıkarları

Bilimsel araştırmaya verilen önem de yeni yasa tasarısına yansıtılmıştır. Devlet, bilimsel araştırmaya özel olarak önem vermektedir, atılan birçok adım bunu göstermektedir. Fakat, “bilim” toplumsal gerçeklerden kopuk olarak ele alınmamalıdır. O halde bu adımlar, nasıl bir gerçekliğe oturmaktadır? Hangi sebepler Türkiye’nin eğitim sistemindeki dönüşümü gerektirmiştir? Bugün için, mühendislik ve fen bilimleri alanında uzmanlaşmış sayılabilecek birçok üniversite, üniversite içindeki teknokentlerde ya da profesörlerin aldıkları projelerle yazılım ve savunma sanayi gibi alanlarda yer alarak sermaye sahipleriyle işbirliği içindedir. **Fakat, bugünkü eğitim sistemi devletle işbirliği içindeki sermaye sahiplerinin ihtiyaçlarını karşılamamaktadır.** Bu yüzden devlet, eğitime verdiği bütçeyi iyice kısıp sermayenin buradaki egemenliğini daha da arttırmaya uygun düzenlemeler yapmaktadır. Üniversitelerin daha da çeşitlendirilip, kendi aralarındaki işbölümünün arttırılarak belli alanlarda uzmanlaşmalarının sağlanması, araştırmalara devlet teşvikleri, eğitimde rekabetin artırılması, performansla dayalı ücret gibi yeni YÖK tasarısının temel ilkeleriyle birlikte, 4+4+4 sistemi altında nitelikli çocuk iş gücünün arttırılması gibi hedefler sermaye gruplarının uzun vadeli çıkarları doğrultusunda atılmış adımlardır. Bütün bu adımlar üretkenliğin artırılması anlamına gelecek, Türkiye’nin dış pazarlardaki rekabet gücünü arttıracak, bu sayede, Türk sermaye grupları dış pazarlara daha kolay girebilecektir, buralardaki kârlardan daha çok pay alabilecektir. AKP hükümeti ise bu adımları 2023 hedefi doğrultusunda atmakta ve sermaye gruplarının gözünde alternatifsiz konumunu güçlendirmeye çalışmaktadır.

Bugün eğitimin düzenlenmesinde atılan bütün adımlar, görüldüğü üzere eğitimin her alanına piyasanın hakim olması ve eğitimin ticarileşmesinin önemli birer halkalarıdır. Eğitim, bugüne kadar **devlet üzerinden** sermaye gruplarının kontrolündeyken, yeni düzenlemelerden sonra **sermaye gruplarının doğrudan** kontrolüne

gececektir. Bu atılan adımlar, sermaye sahiplerinin düzene nasıl egemen olduğunun, devletin sermaye sahiplerinin çıkarlarına uygun somut politikaları nasıl yürüttüğünün göstergesidir. Birinci öğretimde harçların kalkması, dershanelerin özel okullara dönüştürülmesi, sınav sisteminin değişmesi, 4+4+4 eğitim sistemi ve yeni YÖK yasası bir bütün olarak Türkiye ve dünyadaki koşullarla ilişkileri içinde düşünülmelidir. Eğitimdeki dönüşümde AKP

hükümetinin attığı her ayrı adımın ortak hedefi bellidir. Hedef, sermaye sahiplerinin kârlarını arttırmaktır. Öğrenciler olarak bizler devletin bu yasayı geçirmesine nasıl engel olacağımızın hesaplarını yapmalı, yasanın geri çekilmesi, herkese eşit, gerçekten parasız, anadilde eğitim gibi somut talepler üzerinden birleşik, kitlesel bir mücadele örgütlemeliyiz.

(Ekim Gençliği, sayı 140, Ekim 2012)

DLB mücadele çağrısını yükseltiyor...

Okulların açılmasıyla birlikte çalışmalarını hızlandıran Devrimci Liseliler Birliği, İstanbul ve Ankara’da liseli gençliği eşit ve parasız eğitim için mücadeleye çağırdı.

İstanbul

27 Eylül günü Esenyurt’ta “Yeni eğitim dönemi ve DLB” başlığı altında yapılan toplantıda, Suriye’ye dönük emperyalist saldırganlık, işçi-emekçilere, ezilen halklara yönelik faşist baskı ve devlet terörü ile 4+4+4 eğitim sistemi gibi gündemlerle beraber Devrimci Liseliler Birliği’nin temel misyonuna ilişkin tartışmalar yürütüldü.

Toplantının son kısmında ise devrimci kimlik üzerine tartışmalar yürütüldü. Toplantı, Liselilerin Sesi dergisinin etkin kullanımına dönük planlamalar ile sonlandırıldı.

28 Eylül günü Avcılar Marmara Caddesi’nde Liselilerin Sesi dağıtımı gerçekleştirdi. DLB’liler, gerici ve piyasacı eğitimin yeni adı olan 4+4+4 uygulamasına karşı DLB saflarında örgütlenme ve mücadele etme çağrısını yükseltti

Dergi satışının yanı sıra Devrimci Liseliler Birliği imzalı “Yeni eğitim yılında mücadeleyi yükseltelim! Geleceğimizin çalınmasına geçit vermeyelim!” şiarlı bildirilerin dağıtımı da gerçekleştirildi

Okulların açıldığı ilk hafta Sefaköy’deki Mustafa Barut Lisesi önünde yapılan bildiri dağıtımının ardından, **29 Eylül** günü de Sefaköy Bankalar Caddesi’nde Liselilerin Sesi’nin yeni sayısı ve yeni dönem bildirileri liselilere ulaştırıldı.

Esenyurt DLB, **30 Eylül** günü “Gerici ve paralı eğitimin yeni adı 4+4+4’e geçit vermeyeceğiz! Geleceğimiz ve özgürlüğümüz için 7 Ekim’de Ankara’ya-DLB” şiarlı ve Ankara’ya gidiş için iletişim bilgilerinin olduğu ozalitler ve A-4’lerle mitingde liselilerin sesini yükseltmeye çağırdı.

2 Ekim günü Bakırköy Meydanı’nda gerçekleştirilen dergi satışı ve bildiri dağıtımı ile liselilere yeni dönemde mücadeleyi yükseltme çağrısı yapıldı.

Çalışma boyunca Liselilerin Sesi’nin yeni sayısı ile birlikte, DLB imzalı bildirilerin dağıtımı gerçekleştirildi. Dergi satışı sırasında pek çok liseliyle 4+4+4 eğitim sistemi, AKP hükümetinin politikaları ve mücadele üzerine sohbetler edildi. Sohbet edilen bazı liseliler bundan sonraki eylem ve etkinliklerden haberdar olmak istediklerini belirttiler.

Ankara

29 Eylül günü Yüksel Caddesi’nde açtıkları stantla Liselilerin Sesi satışı yapan DLB’liler, yeni döneme ilişkin merkezi olarak çıkarılan bildirinin dağıtımını da yaptılar. Ajitasyon konuşmaları eşliğinde yapılan dağıtım esnasında birçok liseli ile tanışma ve sohbet etme imkanı yakalandı. Ayrıca Mamak’ta bulunan Tuzlucaıyır Anadolu Lisesi ve Ege Lisesi’nin etrafına “Liseliler birliğe, DLB’ye” ve “Yaşasın Devrimci Liseliler Birliği” yazılamaları yapıldı.

3 Ekim günü de “Yeni dönemde mücadeleyi yükseltelim! Geleceğimizin çalınmasına geçit vermeyelim!” başlıklı bildiriler Ege Lisesi önünde dağıtıldı. Bildiri dağıtımı sırasında Liselilerin Sesi dergisi liselilere ulaştırıldı.

Liselilerin Sesi / İstanbul-Ankara

Cam fanus içinde metamorfoz

Saatın zili ikinci kez ötüyordu, komodinin üstünden gelen tik tak sesleri bir an önce kalkması gerektiğinin işaretleri gibiydi, sağa döndü, kalktı, hızlı olması gerektiğinin ayırımına vardı, geç kalacaktı bu gidişle, servisi kaçırabilirdi. Pantolonu ve gömleği can sıkıntısıyla hızlıca ütüledi, şöyle bir baktı, jilet gibi olmalıydı, işin kuralı buydu, hangi okulu bitirdiğin hangi bölümü okuduğun kadar önemliydi bu mesele, madem öyle Pazarlama Yönetimi dersinin üstüne hızlı ütü yapma tekniklerini de öğretselemiş ya fakültede diye düşündü. Her gün bu işlemi yapmak saçmaydı ama elden de bir şey gelmiyordu, prezantabl olmak taşınması gereken birkaç vasıftan birisiydi, yabancı dil bilmek gibi bir şeydi, şirketin beklentileri vardı çalışandan, zaten iş ilanında da belirtmişlerdi: “Üniversitelerin işletme ve pazarlama bölümünden mezun, yabancı dil bilen, prezantabl, takım çalışmasına yatkın, hızlı düşünebilen, gelişime ve eğitime açık, ikna kabiliyeti yüksek, diksiyonu düzgün, güler yüzlü, seyahat engeli olmayan...”

Bugün ilk kez servisi kaçırmıştı, bu apaçık ortadaydı, ana cadde üzerindeki durakta beklemesi gereken saatten on dakika sonra durağa gelmiş ve servis görünürlerde yoktu, bu kadar beklemezdi zaten, bu da kuraldı, servis bekletilmez beklenir. Servistekiler araca binmediğinin farkına bile varmamışlardır, yarısı uykularına kaldıkları yerden devam ediyor diğer yarısı da şimdiden cep telefonlarının kulaklıklarını dayamışlardır kulaklarına, dum tıs dum tıs dinliyorlardır. Etrafına bakındı, saatine baktı, zaman epeyce ilerlemişti, metro ve otobüs seçeneklerini kafasında tarttı, sabah trafiğini düşündü, metro baskın geldi ve hızlıca metroya yöneldi. Merdivenleri koşar adım indi, geç kalmaya gelmezdi daha ilk aylardan, plazanın giriş kapısındaki turnkeyi 08.30’den bir dakika geç geçerse yandı demekti, maaştan kesinti yapıyorlarmış ay sonunda, arkadaşlar öyle diyorlardı, İnsan Kaynakları’ndan uyarı maili düşerdi ekranına, saatine baktı, gerildi, daha yedi sekiz durak vardı, biraz kafasını dağıtmak için yeni aldığı kitabını deri çantasından çıkarttı, kapağını çevirdi, ilk sayfasını açtı ve okumaya başladı: “Gregor Samsa bir sabah bunaltıcı düşlerden uyandığında, kendini yatağında dev bir böceğe dönüşmüş olarak buldu.” Kelimeler bir anda suratına çarptı, anlayamadı, kimden bahsediliyordu, neydi bu böyle, pazarlamacıymış, işe gidememeyi kendine dert edinmiş bir böcek, insan, böceğe dönüşmüş bir insan, nasıl yani? “Zırh gibi sertleşmiş sırtının üstünde yatmaktaydı ve başını biraz kaldırdığında bir kubbe gibi şişmiş, kahverengi, sertleşen kısımların oluşturduğu yay biçimi çizgilerle parsellere ayrılmış karnını görüyordu; karnının tepesindeki yorgan neredeyse tümüyle yere düşmek üzereydi ve tutunabileceği hiçbir nokta kalmamış gibiydi. Gövdesinin çapıyla karşılaştırıldığında acınası incelikteki çok sayıda bacak, gözlerinin önünde çaresizlik içerisinde, parıltılar saçarak sallanıp durmaktaydı.” “Bir sonraki durak Levent, neks teyşin Levent” anonsunu duyduğunda kitabı hızlıca çantasına attı ve kapıya doğru yöneldi, kafasında Gregor, metro

durdu, işe geç kalma ihtimali, kapılar açıldı, böcek pazarlamacı, yürüyen merdivenleri sol şeridinden koşar adım çıktı, böcek Samsa, plazanın turnikesine ok gibi fırladı, sırtı terlemişti sabah sabah, gökdelenin dibine geldiğinde kendini ufalcık hissetti, yaka kartını okuttu: 08.34, giriş.

Asansör kalabalık sayılmazdı, 22 numaralı tuşa dokundu, aynaya doğru döndü, kendini gördü, kravatını düzeltti, Gregor aklına geldi. “At artık aklımdan şu pis böceği,” dedi kendine, daha yapılacak çok iş var, dünden kalan raporlar bilgisayara girilecek, satış tahminleri oluşturulacak, aklın fikrin böcek, ardından telefon trafiği başlayacak, satış odaklı çalışma anlayışının tüm gerekleri devreye sokulacak, bari departmandakiler niye geç kaldın diye sormasalar, bir de onlara açıklama yapmak zorunda kalmasa, neyse ki sormazlar, burada kimse kimseye özel bir soru sormaz, kimse kimsenin kaç para maaş aldığını bile bilmez, merak eder ama sormaz, sadece tahmin eder, benden daha mı çok yoksa daha mı az diye, bu ay performans C çıkmış, satışlar ortada, kafamızı kaldırmadan başımızı kaşımadan çalışıyoruz, şimdilik beklenen buymuş, ama sürekli böyle olmazmış, çıtayı yükseltmek, kendimizi sürekli geliştirmek, yaşam boyu eğitimin gereklerini yerine getirmek gerekmiş, önümüzdeki aylar B düzeyinde bir performans takım çalışması açısından... Asansör çeşitli katlarda dura kalka 22. kata vardığında bu düşüncelerle ofisteki masasına doğru yol aldı, arkadaşlar günaydın, kafalar bilgisayarlardan kalktı kalkmadı, bir iki mırın kırın

günaydın sesleri, yoğun tempo çoktan başlamıştı, hemen takıma katıldı. Gözü hemen karşıdaki beyaz tahtaya ilişti, sütunlara ayrılmış isimler vardı, her ismin altında çeşitli satış rakamları vardı, 38.000 \$ ya da 45.000 \$ gibi, kendi sütunundaki rakamın diğerlerinin yanında küçük kalışı içini acıttı, üzerinde bir baskı hissetti. Satış yapamazsa burada ne işi vardı?

Geç kaldığına dair uyarı mailine düştü ya, pek önemsemedi, olan olmuştu artık, zaten öğle tatili geldi çattı, şimdi yemeği düşünüyordu, sabah aceleden bir şey de yiyememişti. Kartı okuttu çıktı, restoranın yolunu tuttu, her yerde yiyemezlermiş, şirketin de bir değeri varmış, imaj meselesiymiş, aşağıya düşürmek olmazmış, beyaz yakalı dediğin kendine uygun mekanlarda takılırmış, şu iş arkadaşları, sohbetler, konuşmaları: “-Amma da sıra varmış işçi gibi sıra bekliyoruz ya, -Alex zaten yürüyerek oynuyordu, -Batman’i izledim dün, -abi adamlar yapıyor ya, -aldın mı dizel alacaksın az yakıyor, -yeni bir Amerikan dizisi başlamış, -heykelini diktiniz şimdi de kovuyorsunuz, -Lost’un üstüne bir şey izlemiyorum, -Nişantaşı’nda çok iyi bir psikolog varmış, -yeni bir AVM açılacaktı çok yakında, -otomatik vites tam bana göre, -şirketin yıldönümü gecesi var bu haftasonu, -kesin gidicez abi gitmemek olmaz, - arkadaşlar düğün var falan deyip gelmesem ben, -sen bu şirketin parçası değil misin?”

“Satış, satış, satış! Bu ayın kotasını henüz dolduramadınız, bu kota dolacak, gerekirse akşam iş bitiminde burada kalıp devam edeceksiniz çalışmaya,

hepinize birer laptop verdik, cep telefonu verdik, evde çalışmalarınızı sürdürüp bu kotayı doldurmalı, hatta aşmalısınız, bu şirketin olduğu kadar sizin de iyiliğinize, alacağınız primleri unutmayın, hedefi her zaman üst bir noktadan koyun, satışlar artacak, takım ruhuyla bunun üstesinden gelinecek, şirket hatlarını açık tutun, her an telefonunuz çalabilir bunu unutmayın! Geçen ay yaptığımız eğitimlerin, seminerlerin meyvesini bu ay toplamalıyız. Bu yüz ifadesinden sıyrılın, mutsuz ve asık suratlarla bu işi yürütemeyiz, her daim güler yüzlü olacağız, müşteriye karşı tebessümü yüzümüzden eksik etmeyeceğiz, özgüven dolu sesinizi koruyun, duygularınızı dondurun buraya geldiğinizde, bu kulenin içine girdiğimiz anda tüm kişisel sorunlarımızı dışarıda bırakmış olacağız, bunu aklımızdan çıkartmayalım, zaten şirketimizin bir psikoloğu var, sizlere gerekli ruhsal desteği sunduğundan şüphemiz yok, kartlar boynumuzda olacak, ceplerimize sokuşturmayalım, yoksa sizleri nasıl tanıyalım? Bu hafta şirket gecesine hepinizi bekliyorum, eksik istemiyorum, tam takım orada olmalısınız, hepimiz aynı geminin yolcularıyız...”

Plazanın döner kapısından çıkıp servise doğru yol almaya başladı kalabalığın içinde, hoş beş konuşmalar, diğer departmandakilerle ayaküstü sohbetler derken etrafına bakındı, 58 numaralı servisi aradı gözleri, cadde kalabalık, her zamanki gibi akşam trafiği başlamıştı, yarım saatlik yolu her zamanki gibi bir buçuk saatte kat etmeye başlamak üzerelerdi. Eline bir broşür tutuşturuldu, hemen her gün dağıtılan cinstendi bunlarda, yabancı dil kursları ya da kariyer merkezlerinin tanıtımları. Sırtında reklam tabelası ile dolaşan üç dört kişi dikkatini çekti, “canlı pano” diye geçirdi aklından, billboardlar da reklam doluydu, bütün şehir baştan aşağıya çeşitli reklamlarla donatılmıştı, demek ki yetersizdi, cansız panolardan daha fazla imkan sunan, hareket edebilen bu “canlı panolar”, belki de daha ucuzdur diye düşündü. Servise doğru yol aldı, en iyisi eve gitmekti, bu kalabalıktan sıyrılıp sakın bir köşeye çekilmek, tabii şirket hattı rahat verirse.

Yorgun argın servise bindi, boynuna asılı yaka kartını çıkartıp cebine soktuktan sonra kafasını cama dayadı, bedensel yorgunluğu aşan bir zihinsel yorgunlukla gözlerini kapadı, yorulmuştu bugün, şu şirket gecesini bir şekilde atlatsaydı iyi olurdu, hoşlanmıyordu bu boyalı gecelerden, hastayım dese olur muydu acaba, gemiymiş, o geminin bir de makine dairesi var en alt katında, üçüncü mevki var, bunları düşündü, müdür çok biliyorsa kendi yapsın satışı, satmış, primmiş, iş motivasyonuymuş, sabahtan beri yaptıkları dünya kadar satış yetmiyor mu? Çantasından bir sakinleştirici hap çıkartıp plastik petteki sudan bir yudum alarak yuttu, sakinleştirici almayı biraz arttırmıştı şu aralar. Beyaz yakalıymışız biz, her yerimiz beyaz olsa ne olur, kira-doğalgaz-elektrik-su ay sonunu zor getiriyoruz, işçi gibi niye sıraya girmemişiz restoranda, işçi değil miyiz? Ha plaza ha fabrika. Jilet gibi takım elbiseleri üstüne çekip deri çantayı eline alınca şirketin sahibi olmuyorsun, bir işçiden belki biraz daha fazla kazanıyorsun ama o kadar, onu da şirketin anlaşmalı mağazalarında tüketiyorsun. Şu Gregor’a mı baksam acaba, merak ettim hikayeyi, o da benim gibiymiş, böcek pazarlamacı, ben satış temsilcisiyim, öyle yazıyor kartvizitte. Kimse bir şey sormadığına göre demek ki sabah servisi kaçırdığının kimse farkında değil. Turnike farkediyor ama, kameraların gözünden de bir şey kaçmaz, kaçta girdin kaçta çıktın bilir kameralar, kaydeder, veriler sisteme girer, dosyalara işlenir. Servis plazalar bölgesindeki cadde de trafikte ağır aksak ilerlerken dikiz aynasına yansıyan yüzünde Gregor’u gördü, ürküdü.

K. Aras

Neşet Ertaş’ın ardından...

Abdallar, Neşet Ertaşlar ezilenlere aittirler!

Neşet Ertaş Kırşehir’de doğdu. 14 yaşında gurbetle tanıştı. İstanbul’da ekmeğini kazanmak için alinteri dökerken ilk bestesini üretti. Kısa bir süre sonra ilk plağını çıkardı. “Neden garip garip ötersin bülbül” türküsü ile öne çıktı. Kendi özgün tarzını yarattı.

Emekçilere duyduğu saygı ve sevgiyle öne çıktı. Hemen her parçasında kendini garip olarak tanımladı. Neden garip sorusuna çarpıcı bir yanıt vermişti. O aşağılanan, hor görülen abdallar adına kendine garip dediğini söylerdi. O gerçek bir abdal gibi yaşadı.

Neşet Ertaş’ın ölümünün ardından, abdallardan on yıllar boyunca ilgisini esirgeyen düzen partilerinin şefleri Neşet Ertaş’ın şahsında abdalları ilgiye boğdular. 50 yılı aşkın sanat yaşamı boyunca öteki muamelesine maruz kalan Neşet Ertaş’ı yaptıkları gösterişli törenle bir defa daha öldürdüler.

Dinsel gericiliğin abdallara, Neşet Ertaşlar’a bakışı

Neşet Ertaş Kırşehir’in Kaman ilçesinde bir konser verir. Konser sırasında oynayanların günahlarının döküleceğini, melekler gibi evlerine döneceklerini ifade eder. Bir vaiz Neşet Ertaş’a haddini bildirmeye soyunur. Neşet Ertaş’ı özürl dilemeye çağırır. Bu olay sermaye basınında genişçe yer bulur.

Türkü pınarının sahipleri olan abdalların başına gelen ilk olay bu değildir. Dinsel gericiliğin taşıyıcısı bir imam Cuma namazı sırasında abdalları kastederek, **“bunların çaldığı düğünün doğacak çocuğu veledizina olur. Bu düğünlerde çalanların ekmeği yenmez, çayı-kahvesi içilmez”** diyerek abdalları aşağılar. Abdalların tepkisini gören imama devlet sahip çıkar. Böylece devlet dinsel gericiliğin taşıyıcısı unsurları asla yalnız bırakmayacağını gösterir.

Abdallar Alevi inancına sahip olmaları nedeniyle camiye gitmez, namaz kılmazlar. Neşet Ertaş alevi olması nedeniyle ömrü boyunca camiye gitmemiştir. Ölümünden sonra Neşet Ertaş’a yapılan muamele milyonlarca Alevi emekçisine dayatılan sünni inanç ve ritüellerin parçasıdır. Bu nedenle abdalları horlayan düzenin yılmaz savunucusu dinci parti ve şefinin, düzen muhalefetine döküldüğü gözyaşları timsah gözyaşlarıdır.

Neşet Ertaş da babası Muharrem Ertaş gibi Alevi’ydi. Aleviliğe mensup “Abdallar” diye tanımlanan bir topluluğa aitti. Alevilikleri tartışılmaya başlayınca birçok kişi şaşkınlığını gizlemedi hatta **“Hayır, olmaz,”** dediler. Neşet Ertaş’a **“Aleviliği yakıştırmadılar.”** Oysa özelde Neşet Ertaş’ın genelde abdalların beslendiği bir kaynak vardı, onları sanata, edebiyata, saza, söze yönelten Aleviliğin ta kendisiydi.

“Neşet Ertaş Alevidir ve cemevinden yolcu edilmelidir” diyen alevi örgütlerine tepki gösteren özelde dinci partinin şefleri genelde düzen siyasetçileri koro halinde Neşet Ertaş’ın Alevi kimliğini yok saydılar. Neşet Ertaş’ın cenazesine kullanım değeri üzerinde bakıp, desteğini artırmak için kullanan dinci parti şefi ve yöneticileri **“Neşet Ertaş yaşarken Alevi kurumlar sahip çıktılar mı, cemevinden yolcu edilsin diyerek ayrımcılık yapıyorsunuz, Neşet Ertaş’ın cenazesi üzerinden siyaset yapıyorsunuz”** diyerek ikiyüzlülükte sınır tanımadılar.

Dinci gericiliğin özelde müzikle, genelde kültür sanatla kavgası biliniyor ve hala da sürüyor. Recep Tayip Erdoğan bir sanat eseri olan heykelin kaldırılmasını istemiş, heykeli ucube olarak tanımlamıştı. Şehir tiyatrolarının kapısına kilit vurmaktan geri durmamıştı. Bunları yapan Recep Tayip Erdoğan’ın Neşet Ertaş hayranlığının en temel nedeni Neşet Ertaş’ın geniş kitleler içindeki etkisini, kendi siyasi hesapları doğrultusunda kullanmaktır.

Neşet Ertaşların düzene ve emekçilere bakışları

Neşet Ertaş’ın babası Muharrem Ertaş, Dadaloğlu’nun **“hakkımızda devlet vermiş fermanı, ferman padişahınsa dağlar bizimdir”** dizelerinin içinde yer aldığı şiiri besteleyerek düzene olan öfkesini ortaya koymuş, egemenlere karşı duruşunu sergilemiştir. Oğul Neşet Ertaş da düzenin hizmetkarı Süleyman Demirel tarafından verilen devlet sanatçısı unvanını almamış, **“ben halkın sanatçısıyım”** diyerek babasının yolundan yürümüştür.

Neşet Ertaş bozlakların ustasıydı. Musa Ağacık’la yaptığı röportajda bozlakları **“Bozlak bir feryattır Musa gardaş. Feryadın bir başka anlamı da derdini isyan ediyor. Bizimki ezikliğin feryadı...”** olarak tanımlamıştır. Neşet Ertaş mütevaziliği ve alçakgönüllü duruşu ile de öne çıktı.

Kapitalizmin her şeyi tükettiği, çok kısa süreler içinde starlar yaratıp, bitirdiği, rekabetin ölçüsüzce öne çıktığı koşullarda, açıklıkla terbiye olma pahasına Neşet Ertaş bildiği yoldan yürüdü. O telif hakkı vb. bireyci rekabetçi yaklaşımların tuzağına düşmedi. Yüzlerce parçası çeşitli sanatçılar tarafından okunmasına rağmen, onlardan maddi talepte bulunmadı.

Neşet Ertaş’ın türkülerinin kaynağı ezilenlerdi. Yüzü hep emekçilere dönüktü. Neşet Ertaş düğünlerinde sazını çaldığı yoksul insanları konserlerinde görmek istiyordu. Bir söyleşide **“Onların gelmesini istedim hep, garip insanların, biz onların ekmeğini yedik hep”** diyordu. Ömrü boyunca sesi ve sözleriyle ezilenlerin yanında yer alarak ekmeğini yediği emekçilerle birlikte oldu bozkırın tezenesi...

Bahçelievler Katliamı...

Davamız ahire kalmayacak!

Tarih 8 Ekim 1978... Ankara, Bahçelievler 5. sokaktaki 56 numaralı binanın 2 numaralı dairesinde, TİP (Türkiye İşçi Partisi) üyesi 5 öğrenci kalmaktaydı. Hacettepe Üniversitesi Fen Fakültesi, Matematik bölümü öğrencisi Serdar Alten, Ankara Devlet Mühendislik Akademisi öğrencisi Hürkan Gürses, Ankara İktisadi ve Ticari Bilimler Akademisi Gazetecilik Bölümü öğrencisi Efraim Ezgin, Hacettepe Üniversitesi İstatistik Bölümü öğrencisi Latif Can ve Hacettepe Üniversitesi İstatistik Bölümü öğrencisi Osman Nuri Uzunlar daha önceden planlanmış katliamdan habersizdiler. O dönem birçok kanlı katliama imza atan ülkücü-faşist çeteler tarafından fişlenen ve katli vacip ilan edilen devrimci öğrenciler o gece 22.00 sularında saldırıya uğrayacaklardı.

TİP’li öğrencilerin kaldığı evi daha önceden tespit eden ülkücü-faşistler evin bulunduğu sokağa saatler öncesinden gelerek pusuya yatarlar. “Kör gecenin çakalları” karanlığı fırsat bilerek 22.00’de harekete geçerler. TİP’li öğrencilerin bulunduğu evin kapısını çalarak silah zoruyla içeri giren katiller evde bulunan öğrencilere vahşice saldırırlar. Orada yaşananlardan habersiz olan Faruk Erzan ve Salih Gevence de arkadaşlarını ziyarete gelmişlerdir. Ancak çaldıkları kapının ardındaki gözü dönmüş caniler sonradan gelen öğrencileri de etkisiz hale getirirler ve Eskişehir yoluna götürerek kurşuna dizerler. Katillerin telle boğarak öldürmeye çalıştıkları ve öldüğünü düşünerek bırakıp kaçtıkları Serdar Alten ağır yaralı halde hastaneye kaldırılır. Alten komada kaldığı sürede katilleri tarif eder, ifadesinde katliamda kullanılan aracın plakası da dahil maddi bilgileri verir. Serdar Alten saldırının ardından kaldırıldığı Hacettepe Hastanesi’nde 17 Ekim 1978’de şehit düşer. Bu olay tarihe 7 öğrencinin vahşice katledildiği Bahçelievler Katliamı olarak geçer...

Bundan 34 sene önce gerçekleştirilen bu katliamın planı, o dönem devreye sokulan birçok katliamda olduğu gibi devlet eliyle tezgahlanmış ve gözlerini kan bürümüş çetelere uygulatılmıştı. Katliamı gerçekleştiren grubun reisi (!) Abdullah Çatlı’ydı. Öncesi ve sonrasıyla katliamın içinde yer alan Haluk Kırcı, Ünal Osmanağaoğlu, Bünyamin Adanalı,ERCÜMENT Gedikli, Mahmut Korkmaz ve Kadri Kürşat Poyraz katliamın tek faileri değillerdi elbette. Ancak 7 öğrencinin katledilmesinin ve böylece mücadele eden öğrencilere gözdağı verilmesinin tetikçisiydiler. Tıpkı Maraş, Çorum, Beyazıt ve daha birçok katliamda olduğu gibi Bahçelievler’de yaşananlar da darbeye giden süreçte yaratılan provokasyonların, kirli oyunların bir parçasıydı.

Katliamın ardından...

Peki aradan geçen 34 yıl Bahçelievler Katliamı’na dair neler bıraktı belleklerimizde? Katliamın yönetici ve yönlendiricisi, reis Abdullah Çatlı yakalanamadı. Ama yıllarca aranan (!) ve birçok katliamın faili olan bu şahıs 1996’da “Çete-Emniyet-Bürokrasi” koalisyonunun bir kazayla ortaya çıktığı Susurluk kazasında öldü. ERCÜMENT Gedikli 1980 yılında yakalandı. Aldığı idam cezası müebbetle çevrildi ve 1991 yılındaki afla salıverildi. Haluk Kırcı 1996’da

yakalandığı gün Emniyet’ten kaçtı, 1999’da tekrar yakalandı. 7 kez idam cezası aldı ancak 18 Mart 2004 tarihinde tahliye edildi. 2004’te Ukrayna’da tekrar yakalandı ve 2010’da bir kez daha tahliye edildi. Katliamın sanıkları Mahmut Korkmaz, Kadri Kürşat Poyraz ve İbrahim Çiftçi “yakalanamadı”. Ünal Osmanağaoğlu ve Bünyamin Adanalı ise 1999 yılında farklı illerde yakalandılar ve 2012’de 3. Yargı Paketi ile salıverildiler.

Yani o dönemde devlet adına kurşun sıkıanlar bir bir akladılar. “İyi çocuklarını” koruyup kollayan sermaye devleti kendi kirli çıkarları uğruna kullandığı faşist çeteleri yıllar sonra ödüllendirdi. Ellerinde devrimcilerin kanını taşıyanlar şimdi aramızdalar. Tıpkı faili meçhul cinayetlerde, işkencehanelerde, cezaevlerinde ya da sokak ortasında Kürtleri, devrimcileri katledenlerin aramızda dolaştığı gibi... Katliamlar, cinayetler bu devletin temelinde vardır. Zira daha kuruluşundan itibaren egemenliğini kanla sağlayan bu iktidar işçi-emekçiler ve ezilen halklar üzerindeki tahakkümünü böyle korumuştur. Bazen panzeriyle, tankıyla, ordusuyla, bazen ise sivil katilleri aracılığıyla...

Sermaye devleti ve dinci-gerici iktidar partisi AKP geçmişte gerçekleşen katliamları aklarak katliamcı geleneklerini savunuyor-sahipleniyor. Ama bu durum bizler açısından çok da şaşırtıcı değil. Çünkü “faşist katiller hep devletin koruma kalkanı altında oldular. Ülkücü faşistler dünden bugüne faşist devlet ve hükümetler tarafından hep korundular. Bugün sağ olan katiller hala kontrgerilla cumhuriyetinin kirli ve kanlı işlerini yapmayı sürdürüyorlar. Bugüne kadar birçok Susurluk aktörü, çeteci, mafyacı, kontrgerilla devletinin yeniden yapılandırılması çerçevesinde görevler üstlendiler.”* Dolayısıyla Bahçelievler

katliamının sanıklarının cezaevinden salınmalarının devletin işleyişi açısından anlaşılır (!) bir yanı var.

“Dökülen kan yerde kalmaz!”

*“Yıldızlar ve sular tanıktır
aç ve kavruk bir memeden
Direnmeyi yudum yudum emen
Bir çocuk gibi öğrendik
Ve direndik
Ordular kurduk türkü renklerinden
Bütün ağıtları bir hücumda yendik
Acıya kurşun işlemez artık
Biz yaşamayı zulümsüz sevdik...”*

Ancak katillerin unuttukları bir şey vardı. Sessizlikler büyük fırtınalara gebedir. Yıllardır baskı ve zulümle susturulan, bir dilim ekmeğe, bir yudum suya muhtaç bırakılan, bu da yetmezmiş gibi en yiğitlerini toprağa verenler, hesaplaşma gününde belleklerindeki izleri hatırlayacaklardır. İnsanlığa karşı işlenen tüm suçların hesabını soracak olanlar katillere adil (!) davranacaklardır. Dersim’in, Maraş’ın, Çorum’un, Sivas’ın, Gazi’nin, Beyazıt’ın, Bahçelievler’in, Diyarbakır’ın, Buca’nın, Ulucanlar’ın, 19 Aralık’ın, Roboski’nin, yargısız infazların, faili meçhullerin ve adını saymadığımız daha nice katliamların hesabı er ya da geç sorulacaktır. Şiirde de söylediği gibi direnmeyi yudum yudum öğrenenler, korkunç acılarla sınananlar, akıtılan kanların suladığı toprağın çektiklerinin tanığıdır. Zulüm saltanatını yerle bir edecek olan ise bu tanıklıkların mutlaka bir gün patlayan öfkesi olacaktır.

* “Yargı Paketi” ile faşist katiller sokağa salındı... / KB

Z. Eylül

Mücadele Postası

Bochum'da kriz ve yoksulluk protestosu

29 Eylül 2012 tarihinde, on binlerce işçi ve emekçi, Almanya'nın başta Hamburg, Köln, Frankfurt ve Bochum gibi kentleri olmak üzere, pek çok yerleşim biriminde yürüyüşler ve mitingler gerçekleştirdi.

Alman Sol Partisi-Di Linke, Ver.Di sendikası ve Attak adlı inisiyatifin organize ettiği bu gösterilerde, yoksulluğun gelinen boyutlarına, zenginliğin toplumun azınlık bir kesiminin elinde toplanmasına, bu çerçevede servet ve sefalet arasında oluşan uçuruma dikkat çekilerek, zenginliğin adil bölüşülmemesi protesto edildi.

Yaklaşık 6 bin kişinin katıldığı Bochum'daki gösteri için Merkezi Tren İstasyonu'nun önünde toplanıldı. Ardından **Massinberg Str'da** yapılacak olan miting alanına yüründü. Burada gösteriyi düzenleyen parti ve sendika temsilcileri çeşitli konuşmalar yaptılar. Konuşmalarda, her şeyi emekçilerin ürettiğine, 6 milyon insanın açlık, 12 milyon insanın da yoksulluk sınırında yaşadığına, bunun %70'inin yalnız yaşayan kadınlar ve Hartz V-sosyal yardım ile geçinenlerin oluştuğuna, geriye kalanların ise, çok düşük ücretlerle çalışmak zorunda olduğuna işaret edildi. Göçmen emekçilerin bu tablo içinde %40 gibi oranı oluşturduğuna dikkat çekildi.

Konuşmaların arasında rap tarzı müzik dinletileri yapıldı. Özellikle gösterilerin teması ile uyumlu politik rap söyleyen İspanyol bir müzik gurubunun dinletisi kitle tarafından ilgiyle dinlendi.

Alanda yapılan konuşmaların ardından, tekrar yürüyüşle **Şauspielhaus** binasının önüne gelindi. Yürüyüş sırasında kriz ve yoksulluk karşıtı sloganlar atıldı. Burada kurulan platform üzerinden yeniden müzik dinletileri ve kısa konuşmalar yapıldı. Buradaki konuşmalarda bir kez daha gelir dağılımındaki büyük adaletsizliğe ve yoksulluğa dikkat çekildi. Gösteri, mücadele çağrılarının ardından sona erdirildi.

Bochum'daki yürüyüş ve mitinge **DİDİF** ve **Özgürlük ve Dayanışma** katılım gösterdi. **Bir-Kar** da yürüyüş ve mitinge, "İşsizliğe, sosyal hak gasplarına ve savaşa karşı" mücadele çağrısı yapan bir pankartla katıldı. Eylemler boyunca yoğun olarak, "**Toplumsal zenginliğin gerçekten adil ve eşit biçimde bölüşümü sosyalizmedir!**" başlıklı, Bir-Kar imzalı bildiri dağıtıldı. Ayrıca, Kızıl Bayrak gazetesi satışı gerçekleştirildi.

Bir-Kar / Essen

Polis saldırganlığına karşı Basel'de kitlesel yürüyüş

İsviçreli devrimci akımlara karşı polisin keyfi ve saldırgan tutumu yasal etkinlikler üzerinde bile kendisini gösteriyor. Bunun son örneği Haziran ayında yapılan yasal bir politik-kültürel etkinliğe karşı polisin gösterdiği saldırganlıktır. Bin kişilik kültürel bir etkinliğin ardından polis onlarca kişiyi gözaltına almış, materyallere el koymuştu. Gözaltına alınan onlarca kişi arasından İsviçre Devrimci İnşa Örgütü aktivisti iki devrimci tutuklanmıştı. Aylardır tutuklu bulunan iki devrimcinin, serbest bırakılması durumunda aynı eylemleri tekrarlayacakları gerekçesiyle tutukluluk süreleri uzatılmakta.

İsviçre Devrimci İnşa Örgütü'nün çağrısıyla oluşturulan, TKİP Basel taraftarlarının da bileşeni olduğu komite, tutuklu devrimcilerin serbest bırakılması ve polis saldırganlığına karşı eylemli bir tepki örgütledi. Yürüyüş öncesi ortak çıkartılan afiş ve çağrı bildirileri yaygın olarak kullanıldı.

Eylem günü olan 29 Eylül'de, saat 13.30'da, kentin merkezi bir alanında kitle toplanmaya başladı. Tutuklu devrimcilerin serbest bırakılmasını talep eden ve polis saldırganlığını teşhir eden pankartın ardında kortej oluşturularak yürüyüşe geçildi. Tutuklu devrimcilerin bulunduğu Cezaevi önüne, kentin en kalabalık merkezi caddelerinden geçerek, uzun bir güzergah boyunca yapılan yürüyüşle gelindi. "Politik tutsaklara özgürlük!", "Devrim, devrim, devrim!", "Savaşların ve krizin ardında sermaye var, sermayeye karşı mücadelemiz her yerde!" sloganlarının sıklıkla ve coşkuyla atıldığı yürüyüş boyunca, teşhir konuşmaları yapıldı. 500 kişinin katıldığı yürüyüş, mücadeleyi yükseltme çağrısıyla sonlandırıldı.

Basel'den TKİP taraftarları

Eric Hobsbawm yaşamını yitirdi

Marksist tarihçi ve yazar **Eric Hobsbawm** 95 yaşında yaşamını yitirdi. Ölüm haberi kızı tarafından duyurulan Hobsbawm, Londra'da Royal Free Hospital'de zatürre tedavisi görüyordu.

1917 yılında Yahudi bir ailenin çocuğu olarak Mısır'da doğan Hobsbawm, küçük yaşlardan itibaren ailesiyle birlikte Viyana ve Berlin'de yaşadı. 14 yaşındayken, yükselen faşizme karşı komünist partiye katıldı. 1933 yılında Londra'ya taşınan Hobsbawm, Cambridge ve Birkbeck College'da öğrenimini tamamladı ve akademik yaşantısını sürdürdü.

Hobsbawm, başta milliyetçilik kavramı olmak üzere pek çok konuda önemli eserlere imza attı. Sayılı tarihçiler arasında yer alan Hobsbawm'ın özellikle Devrim Çağı, Sermaye Çağı, İmparatorluklar Çağı, Aşırılikler Çağı eserleri modern çağı yorumlamak için temel başvuru eserleri arasında kabul edilir. Bununla birlikte yazarın pek çok kitabı Türkçe'ye de çevrilmiştir.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel / BURSA Tel: 0 (224) 220 84 92

İzmir Cad. Halilbey İşhanı D-9/13 Kızılay / ANKARA

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

25. YIL

DEVİRİME HAZIRLANIYORUZ!

İşçilerin birliği halkların kardeşliği etkinliğinde buluşalım!

İzmir: 3 Kasım Cumartesi

Saat: 19.00

İsmet İnönü Kültür Merkezi / Fuar
İrtibat tel: 0 531 343 74 67
3kasimetkinlik@gmail.com

◆Katılımcılar:

- Efkan Şeşen
- Şair Mehmet Özel
- Yazar Volkan Yaraşır
- Mamak İKE Müzik Topluluğu
- Duvara Karşı Tiyatro Topluluğu

Ankara: 11 Kasım Pazar

Saat: 13.00

Çankaya Belediyesi Vedat Dalokay
Kokteyl Salonu
(Kurtuluş Parkı içi)
ankarabirlikkardeslik@gmail.com

◆Katılımcılar:

- Efkan Şeşen
- Abdal (H. Tolga İlhan)
- Grup Günyüzü
- Mamak İKE Müzik Topluluğu
- Ve Sanat Tiyatro Topluluğu

İstanbul: 18 Kasım Pazar

Saat: 16.00

Caferağa Spor Salonu
İrtibat tel: 0 531 439 05 53
birlikkardeslik@yahoo.com

◆Katılımcılar:

- Mikail Aslan
- Efkan Şeşen
- Abdal (H. Tolga İlhan)
- Tanyeri Şiir Topluluğu
- Mamak İKE Müzik Topluluğu
- Kafkas Halk Dansları Topluluğu

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu